

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 197

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 55
24 iulie 2012

Cuprins

I Acte legislative

DIRECTIVE

- ★ Directiva 2012/18/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 iulie 2012 privind controlul pericolelor de accidente majore care implică substanțe periculoase, de modificare și ulterior de abrogare a Directivei 96/82/CE a Consiliului ⁽¹⁾ 1
- ★ Directiva 2012/19/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 iulie 2012 privind deșeurile de echipamente electrice și electronice (DEEE) ⁽¹⁾ 38

Preț: 4 EUR

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2012/18/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 4 iulie 2012

privind controlul pericolelor de accidente majore care implică substanțe periculoase, de modificare și ulterior de abrogare a Directivei 96/82/CE a Consiliului*(Text cu relevanță pentru SEE)*

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Directiva 96/82/CE a Consiliului din 9 decembrie 1996 privind controlul asupra riscului de accidente majore care implică substanțe periculoase ⁽³⁾ stabilește norme de prevenire a accidentelor majore care ar putea rezulta din anumite activități industriale, precum și de limitare a consecințelor acestora pentru sănătatea umană și mediu.

(2) Accidentele majore au adesea consecințe grave, după cum s-a constatat în accidente precum cele de la Seveso, Bhopal, Schweizerhalle, Enschede, Toulouse și Buncefield. În plus, impactul se poate extinde dincolo de granițele naționale. Acest lucru subliniază necesitatea de a asigura

luarea de măsuri adecvate de precauție pentru a se garanta un nivel ridicat de protecție pe întreg teritoriul Uniunii pentru cetățeni, comunități și mediu. Prin urmare, este necesar să se asigure că nivelul ridicat de protecție existent este cel puțin menținut sau chiar crescut.

(3) Directiva 96/82/CE a avut un rol esențial în reducerea probabilității producerii unor astfel de accidente și a consecințelor acestora, conducând astfel la un nivel mai ridicat de protecție în întreaga Uniune. O reexaminare a directivei respective a confirmat că rata accidentelor majore a rămas constantă. Cu toate că, în general, dispozițiile în vigoare sunt adecvate scopului, sunt necesare unele schimbări pentru a crește și mai mult nivelul de protecție, în special în ceea ce privește prevenirea accidentelor majore. În același timp, sistemul instituit prin Directiva 96/82/CE ar trebui să fie adaptat la schimbările din sistemul de clasificare a substanțelor și amestecurilor al Uniunii la care directiva respectivă face trimitere. În plus, o serie de alte dispoziții ar trebui să fie clarificate și actualizate.

(4) Prin urmare, este necesar să se înlocuiască Directiva 96/82/CE pentru a se asigura că nivelul existent de protecție este menținut și îmbunătățit în continuare, prin dispoziții mai eficace și mai eficiente și, dacă este posibil, prin reducerea sarcinii administrative inutile prin raționalizare sau simplificare, cu condiția ca securitatea și protecția mediului și a sănătății umane să nu fie compromise. În același timp, noile prevederi ar trebui să fie clare, coerente și ușor de înțeles pentru a contribui la îmbunătățirea punerii în aplicare și a forței executorii, nivelul de protecție a sănătății umane și a mediului menținându-se la niveluri cel puțin egale sau crescând. Comisia ar trebui să coopereze cu statele membre în ceea ce privește punerea în practică a prezentei directive. Această cooperare ar trebui să abordeze, printre altele, chestiunea autoclasificării substanțelor și amestecurilor. După caz, părțile interesate, cum ar fi reprezentanții industriei, ai lucrătorilor și ai organizațiilor neguvernamentale care promovează protecția sănătății umane sau a mediului, ar trebui implicate în punerea în aplicare a prezentei directive.

⁽¹⁾ JO C 248, 25.8.2011, p. 138.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 14 iunie 2012 și Decizia Consiliului din 26 iunie 2012.

⁽³⁾ JO L 10, 14.1.1997, p. 13.

- (5) Convenția Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite asupra efectelor transfrontaliere ale accidentelor industriale, care a fost aprobată în numele Uniunii prin Decizia 98/685/CE a Consiliului din 23 martie 1998 privind încheierea Convenției asupra efectelor transfrontaliere ale accidentelor industriale ⁽¹⁾, prevede măsuri privind prevenirea, pregătirea și răspunsul la accidente industriale care pot avea efecte transfrontaliere, precum și măsuri privind cooperarea internațională în acest domeniu. Directiva 96/82/CE pune în aplicare prevederile convenției în cadrul dreptului Uniunii.
- (6) Accidentele majore pot avea consecințe dincolo de frontiere, iar costurile de mediu și cele economice ale unui accident nu sunt suportate doar de către amplasamentul afectat, ci și de către statele membre în cauză. Prin urmare, este necesar să se stabilească și să se pună în aplicare măsuri de securitate și de reducere a riscurilor, pentru a se evita eventualele accidente, pentru a se reduce riscul producerii de accidente și pentru a se minimiza consecințele în cazul producerii lor, ceea ce ar permite asigurarea unui nivel ridicat de protecție în întreaga Uniune.
- (7) Dispozițiile prezentei directive ar trebui să se aplice fără a se aduce atingere dispozițiilor din dreptul Uniunii referitoare la sănătatea și securitatea la locul de muncă și la mediul de lucru și, în special, fără a se aduce atingere Directivei 89/391/CEE a Consiliului din 12 iunie 1989 privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă ⁽²⁾.
- (8) Anumite activități industriale ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive, cu condiția ca ele să fie reglementate de o altă legislație la nivelul Uniunii sau la nivel național care asigură un nivel echivalent de securitate. Comisia ar trebui să continue să examineze dacă există lacune semnificative în cadrul de reglementare existent, în special în ceea ce privește riscurile noi și emergente care provin de la alte activități, precum și cele aferente unor substanțe periculoase specifice, și, în cazul în care este necesar, să prezinte o propunere legislativă pentru a elimina aceste lacune.
- (9) Anexa I la Directiva 96/82/CE enumeră substanțele periculoase care intră în domeniul său de aplicare, între altele, prin trimitere la anumite dispoziții din Directiva 67/548/CEE a Consiliului din 27 iunie 1967 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea substanțelor periculoase ⁽³⁾, precum și din Directiva 1999/45/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 mai 1999 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea preparatelor periculoase ⁽⁴⁾. Directivele 67/548/CEE și 1999/45/CE au fost înlocuite de Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și a amestecurilor ⁽⁵⁾, care pune în aplicare, în cadrul Uniunii, Sistemul global armonizat de clasificare și etichetare a produselor chimice, care a fost adoptat la nivel internațional, în cadrul structurilor Organizației Națiunilor Unite (ONU). Regulamentul menționat anterior introduce noi clase și categorii de pericol care corespund doar parțial celor utilizate în cadrul respectivelor directive abrogate. Anumite substanțe și amestecuri nu s-ar încadra însă în acel sistem din cauza lipsei de criterii din cadrul respectiv. Este necesar, prin urmare, ca anexa I la Directiva 96/82/CE să fie modificată pentru a fi aliniată la regulamentul respectiv, menținându-se sau sporindu-se în același timp nivelul de protecție existent stabilit în directiva respectivă.
- (10) În vederea clasificării biogazului îmbogățit, ar trebui să se țină seama de orice evoluții ale standardelor în cadrul Comitetului European de Standardizare (CEN).
- (11) Pot apărea efecte nedorite ca urmare a alinierii la Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 și a adaptărilor ulterioare la acest regulament care au un impact asupra clasificării substanțelor și amestecurilor. Pe baza criteriilor incluse în prezenta directivă, Comisia ar trebui să analizeze dacă există substanțe periculoase care nu prezintă un pericol de accident major, în ciuda clasificării lor în clase de pericolozitate, și, după caz, să prezinte o propunere legislativă pentru a exclude substanța periculoasă în cauză din domeniul de aplicare a prezentei directive. Analiza ar trebui inițiată rapid, în special după modificarea clasificării unei substanțe sau a unui amestec, astfel încât să se evite sarcinile inutile pentru operatori și autoritățile competente din statele membre. Excluderile din domeniul de aplicare a prezentei directive nu trebuie să împiedice statele membre să mențină sau să introducă măsuri de protecție mai stricte.
- (12) Operatorilor ar trebui să le revină obligația generală de a lua toate măsurile necesare pentru a preveni accidentele majore, de a atenua consecințele acestora și de a lua măsuri de remediere. În cazul în care substanțele periculoase sunt prezente în amplasamente în cantități care depășesc anumite valori, operatorul ar trebui să furnizeze autorității competente informații suficiente care să îi permită să identifice amplasamentul, substanțele periculoase prezente, precum și pericolele potențiale. Operatorul ar trebui, de asemenea, să elaboreze și, în cazul în care acest lucru este prevăzut de legislația națională, să trimită autorității competente o politică de prevenire a accidentelor majore (PPAM) care să precizeze abordarea la nivel general a operatorului și măsurile luate de acesta, inclusiv sistemele corespunzătoare de management al securității, pentru controlul pericolelor de accidente majore. Atunci când operatorii identifică și evaluează pericolele de accidente majore, ar trebui să se ia în considerare și substanțele periculoase care ar putea rezulta în timpul unui accident grav în cadrul amplasamentului.

⁽¹⁾ JO L 326, 3.12.1998, p. 1.

⁽²⁾ JO L 183, 29.6.1989, p. 1.

⁽³⁾ JO 196, 16.8.1967, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 200, 30.7.1999, p. 1.

⁽⁵⁾ JO L 353, 31.12.2008, p. 1.

- (13) Directiva 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului⁽¹⁾ este relevantă în mod normal în cazul unor daune aduse mediului ca urmare a unui accident major.
- (14) În scopul reducerii riscului de efecte domino, în cazul în care amplasamentele sunt poziționate de așa natură sau atât de aproape unul de altul încât să crească probabilitatea producerii unor accidente majore sau să se agraveze consecințele acestora, operatorii ar trebui să coopereze în ceea ce privește schimbul de informații pertinente și informarea publicului, inclusiv a amplasamentelor învecinate care ar putea fi afectate.
- (15) Pentru a demonstra că s-a făcut tot ceea ce este necesar pentru a se preveni accidentele majore și pentru a se pregăti planurile de urgență și măsurile de răspuns, operatorul ar trebui, în cazul amplasamentelor în care există substanțe periculoase în cantități considerabile, să furnizeze autorității competente informații sub forma unui raport de securitate. Respectivul raport de securitate ar trebui să cuprindă detalii referitoare la amplasament, la substanțele periculoase prezente, la instalație sau la suprafețele de depozitare, la posibilele scenarii de accidente majore și la analiza riscurilor, la măsurile de prevenire și de intervenție posibile și la sistemele de management disponibile, pentru a preveni și a reduce riscul de accidente majore și pentru a se permite luarea măsurilor necesare pentru a se limita consecințele acestora. Riscul unui accident major ar putea crește ca urmare a probabilității de producere a unor dezastre naturale în corelație cu localizarea amplasamentului. În cadrul etapei de pregătire a scenariilor de accidente majore ar trebui să se țină seama de acest aspect.
- (16) Pentru a face față situațiilor de urgență, în cazul amplasamentelor în care există substanțe periculoase în cantități semnificative, este necesar să se stabilească planuri interne și externe de urgență și să se stabilească proceduri care să garanteze că aceste planuri sunt testate și revizuite, dacă este necesar, precum și puse în aplicare în eventualitatea unui accident major sau a unei probabilități crescute de producere a acestuia. Personalul amplasamentului ar trebui să fie consultat cu privire la planul de urgență intern, iar publicul interesat ar trebui să aibă ocazia de a-și exprima opinia cu privire la planul de urgență extern. Subcontractarea ar putea avea un impact asupra securității unui amplasament. Statele membre ar trebui să le solicite operatorilor să țină seama de acest aspect la elaborarea unei PPAM, a unui raport de securitate sau a unui plan de urgență intern.
- (17) Atunci când analizează opțiunile pentru metodele de operare adecvate, inclusiv cele pentru monitorizare și control, operatorii ar trebui să țină seama de informațiile disponibile cu privire la cele mai bune practici.
- (18) Pentru a se asigura o mai bună protecție a zonelor rezidențiale, a zonelor de utilitate publică considerabilă și a mediului, inclusiv a zonelor de interes natural deosebit sau deosebit de vulnerabile, este necesar ca, în cadrul politicilor de amenajare a teritoriului sau în cadrul altor politici relevante puse în aplicare în statele membre, să se asigure distanțe adecvate între asemenea zone și amplasamente care prezintă astfel de pericole, iar, acolo unde sunt vizate amplasamente deja existente, să se pună în aplicare, dacă este necesar, măsuri tehnice suplimentare, astfel încât riscul pentru persoane sau pentru mediu să fie menținut la un nivel acceptabil. La luarea deciziilor ar trebui să se țină seama de suficiente informații despre riscuri și de recomandările tehnice privind aceste riscuri. În cazul în care este posibil, pentru a se reduce sarcinile administrative, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii, procedurile și măsurile ar trebui să fie integrate în cele efectuate în temeiul altor acte legislative relevante ale Uniunii.
- (19) În scopul promovării accesului la informații privind mediul în temeiul Convenției Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în probleme de mediu („Convenția de la Aarhus”), care a fost aprobată, în numele Uniunii, prin Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Convenției privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu⁽²⁾, nivelul și calitatea informațiilor către public ar trebui să fie îmbunătățite. În special, persoanele care ar putea fi afectate de un accident major ar trebui să primească informații suficiente cu privire la acțiunile corespunzătoare care să fie întreprinse în eventualitatea unui accident. Statele membre ar trebui să pună la dispoziție informații despre locul unde se pot găsi informații referitoare la drepturile persoanelor afectate de un accident major. Informațiile furnizate publicului ar trebui să fie formulate de o manieră clară și inteligibilă. În plus față de furnizarea de informații într-un mod activ, fără ca publicul să trebuiască să înainteze o solicitare în acest sens și fără a se exclude alte forme de diseminare, aceste informații ar trebui să fie, de asemenea, în permanență puse la dispoziție și actualizate în format electronic. În același timp, ar trebui să existe măsuri corespunzătoare de asigurare a confidențialității, pentru a răspunde preocupărilor legate de securitate, printre altele.
- (20) Modul în care informația este gestionată ar trebui să fie în conformitate cu inițiativa privind sistemul partajat de informații referitoare la mediu (SPIM), introdusă de Comunicarea Comisiei din 1 februarie 2008 intitulată „Către un sistem partajat de informații referitoare la mediu (SPIM)”. Ar trebui să fie, de asemenea, în conformitate cu Directiva 2007/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 martie 2007 de instituire a unei infrastructuri pentru informații spațiale în Comunitatea Europeană (INSPIRE)⁽³⁾ și cu normele sale de aplicare, menite să permită schimbul de informații spațiale privind mediul între organizațiile din sectorul public și o mai bună facilitare a accesului publicului la informații spațiale în întreaga Uniune. Informațiile ar trebui să se regăsească într-o bază de date la nivelul Uniunii accesibilă publicului, care va facilita, de asemenea, monitorizarea și raportarea privind punerea în aplicare.

(1) JO L 143, 30.4.2004, p. 56.

(2) JO L 124, 17.5.2005, p. 1.

(3) JO L 108, 25.4.2007, p. 1.

- (21) În conformitate cu Convenția de la Aarhus, participarea efectivă a publicului la luarea deciziilor este necesară pentru a-i permite publicului interesat să se exprime, iar factorilor de decizie să țină seama de opiniile și de preocupările care ar putea fi relevante pentru deciziile în cauză, conducând astfel la o mai mare responsabilizare și transparență în cadrul procesului de luare a deciziilor și contribuind la sensibilizarea publicului față de problemele de mediu și la susținerea deciziilor adoptate.
- (22) Pentru a se asigura luarea unor măsuri corespunzătoare în cazul în care se produce un accident major, operatorul ar trebui să informeze imediat autoritatea competentă și să îi comunice informațiile necesare pentru ca aceasta să poată evalua efectele accidentului respectiv asupra sănătății umane și asupra mediului.
- (23) Autoritățile locale au un interes în prevenirea accidentelor majore și atenuarea consecințelor lor și ele pot juca un rol important. Statele membre ar trebui să țină seama de acest aspect la punerea în aplicare a prezentei directive.
- (24) În scopul facilitării schimbului de informații și prevenirii în viitor a unor accidente de natură similară, statele membre ar trebui să transmită Comisiei informații cu privire la accidentele majore care s-au produs pe teritoriul lor, astfel încât Comisia să poată analiza pericolele implicate și să opereze un sistem de difuzare a informațiilor privind, în special, accidentele majore și experiența câștigată din acestea. Respectivul schimb de informații ar trebui să acopere, de asemenea, „evenimentele la limita de producere a unui accident” pe care statele membre le consideră ca fiind de interes tehnic special pentru prevenirea accidentelor majore și limitarea consecințelor acestora. Statele membre și Comisia trebuie să-și intensifice eforturile pentru a garanta că informațiile stocate în sistemele de informare create pentru a facilita schimbul de informații privind accidentele majore sunt complete.
- (25) Statele membre ar trebui să desemneze autoritățile competente responsabile de asigurarea îndeplinirii de către operatori a obligațiilor care le revin. Autoritățile competente și Comisia ar trebui să coopereze în ceea ce privește activitățile de sprijinire a punerii în aplicare, cum ar fi dezvoltarea unor ghiduri adecvate și schimburile de bune practici. Pentru a se evita sarcinile administrative inutile, obligațiile corespunzătoare privind informarea ar trebui, dacă este cazul, să fie integrate celor prevăzute în alte acte legislative relevante ale Uniunii.
- (26) Statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile competente iau măsurile necesare în cazul nerespectării dispozițiilor prezentei directive. Pentru a se asigura cu eficacitate punerea în aplicare și respectarea aplicării, ar trebui să existe un sistem de inspecții, care să includă un program de inspecții de rutină, la intervale regulate și inspecții excepționale. Atunci când acest lucru este posibil, inspecțiile ar trebui să fie coordonate cu cele efectuate în temeiul unor alte acte legislative ale Uniunii, inclusiv Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) ⁽¹⁾, după caz. Statele membre ar trebui să se asigure că sunt disponibile efective suficiente de personal, având competențele și calificările necesare pentru a efectua inspecții eficiente. Autoritățile competente ar trebui să ofere sprijin corespunzător, utilizând instrumente și mecanisme pentru schimbul de experiență și consolidarea cunoștințelor, inclusiv la nivelul Uniunii.
- (27) Pentru a ține seama de evoluțiile tehnice, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea anexelor II-VI în vederea adaptării acestora la progresul tehnic. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. În momentul elaborării și redactării actelor delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, corespunzătoare și în timp util a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (28) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie ⁽²⁾.
- (29) Statele membre ar trebui să stabilească norme privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și să se asigure că acestea sunt puse în aplicare. Sancțiunile respective ar trebui să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.
- (30) Având în vedere că obiectivul prezentei directive, și anume de a asigura un nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului, nu poate fi îndeplinit în mod satisfăcător de către statele membre și poate, prin urmare, să fie mai bine realizat la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat anterior, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.

⁽¹⁾ JO L 334, 17.12.2010, p. 17.

⁽²⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

- (31) În conformitate cu declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei din 28 septembrie 2011 cu privire la documentele explicative⁽¹⁾, statele membre s-au angajat să anexeze, în cazuri justificate, la notificarea măsurilor lor de transpunere unul sau mai multe documente care explică relația dintre componentele unei directive și părțile corespondente din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (32) Directiva 96/82/CE ar trebui, prin urmare, modificată și ulterior abrogată,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește norme pentru prevenirea accidentelor majore care implică substanțe periculoase și pentru limitarea consecințelor acestora asupra sănătății umane și asupra mediului, în vederea asigurării unui nivel ridicat de protecție pe întreg teritoriul Uniunii, într-o manieră consecventă și eficace.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică amplasamentelor, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1).
- (2) Prezenta directivă nu se aplică:
- amplasamentelor, instalațiilor sau suprafețelor de depozitare militare;
 - pericolelor create de radiații ionizante provenite de la substanțe;
 - transportului de substanțe periculoase și depozitării intermediare temporare direct legate de transportul respectiv pe șosele, căi ferate, căi de navigație fluvială interne, căi maritime sau aeriene, în afara amplasamentelor care intră sub incidența prezentei directive, inclusiv încărcării, descărcării și transportului la sau de la alte mijloace de transport pe docuri, pontoane sau stații de triaj;
 - transportului de substanțe periculoase prin conducte, inclusiv stații de pompare, în afara amplasamentelor care intră sub incidența prezentei directive;
 - exploatării, și anume explorării, extracției și prelucrării, minereurilor în mine și cariere, inclusiv prin intermediul forajelor;
 - explorării și exploatării în largul mării a minereurilor, inclusiv a hidrocarburilor;

- depozitării gazelor în situri subterane aflate în largul mării, fiind incluse atât siturile de depozitare dedicate, cât și siturile unde au loc explorarea și exploatarea minereurilor, inclusiv a hidrocarburilor;
- depozitelor de deșeuri, inclusiv depozitării subterane a deșeurilor.

Fără a aduce atingere literelor (e) și (h) de la primul paragraf, depozitarea subterană onshore a gazului în straturi naturale, acvifere, cavități saline și mine dezafectate și operațiunile de prelucrare chimică și termică și depozitarea aferentă acestor operațiuni care implică substanțe periculoase, precum și instalațiile funcționale de eliminare a sterilului, inclusiv bazine de decantare sau baraje, care conțin substanțe periculoase sunt incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- „amplasament” reprezintă întreaga zonă care se află sub controlul unui operator, dacă în una sau mai multe instalații ale acesteia, inclusiv în infrastructurile sau activitățile obișnuite sau conexe, există substanțe periculoase; amplasamentele sunt fie amplasamente de nivel inferior, fie amplasamente de nivel superior;
- „amplasament de nivel inferior” înseamnă un amplasament în care substanțele periculoase sunt prezente în cantități egale sau mai mari decât cantitățile menționate în coloana 2 din partea 1 sau în coloana 2 din partea 2 din anexa I, dar mai mici decât cantitățile menționate în coloana 3 din partea 1 sau în coloana 3 din partea 2 din anexa I, acolo unde este necesar aplicându-se regula de însumare stabilită în nota 4 din anexa I;
- „amplasament de nivel superior” înseamnă un amplasament în care substanțele periculoase sunt prezente în cantități egale cu sau mai mari decât cantitățile menționate în coloana 3 din partea 1 sau în coloana 3 din partea 2 din anexa I, acolo unde este necesar aplicându-se regula de însumare stabilită în nota 4 din anexa I;
- „amplasament învecinat” înseamnă un amplasament a cărui poziționare în apropierea unui alt amplasament este de natură să sporească riscul sau consecințele unui accident major;
- „amplasament nou” înseamnă:
 - un amplasament care intră în exploatare sau este construit la data de 1 iunie 2015 sau ulterior acestei date; sau

(¹) JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (b) un sit de exploatare care intră sub incidența prezentei directive sau un amplasament de nivel inferior care devine amplasament de nivel superior sau viceversa la data de 1 iunie 2015 sau ulterior acestei date, ca urmare a unor modificări ale instalațiilor sau activităților sale ce duc la o modificare a inventarului său de substanțe periculoase;
6. „amplasament existent” înseamnă un amplasament care la 31 mai 2015 intră în domeniul de aplicare a Directivei 96/82/CE, iar de la data de 1 iunie 2015 intră sub incidența prezentei directive fără a-și modifica clasificarea de amplasament de nivel inferior sau de amplasament de nivel superior;
7. „alt amplasament” înseamnă un sit de exploatare care intră în domeniul de aplicare a prezentei directive sau un amplasament de nivel inferior care devine amplasament de nivel superior sau viceversa la data de 1 iunie 2015 sau ulterior acestei date, din alte motive decât cele menționate la punctul 5;
8. „instalație” înseamnă o unitate tehnică din cadrul unui amplasament aflată la nivelul sau sub nivelul solului, în care sunt produse, utilizate, manipulate sau depozitate substanțe periculoase; aceasta cuprinde totalitatea echipamentului, structurilor, sistemului de conducte, utilajelor, instrumentelor, căilor ferate proprii de garare, docurilor, cheiurilor de descărcare care deservește instalația, pontoanelor, depozitelor sau altor structuri similare, plutitoare sau de altă natură, necesare pentru exploatarea instalației respective;
9. „operator” reprezintă orice persoană fizică sau juridică care exploatează sau controlează un amplasament sau o instalație sau, dacă acest lucru este prevăzut în legislația națională, căreia i-a fost delegată puterea de decizie economică sau de luare a deciziilor asupra funcționării din punct de vedere tehnic a amplasamentului sau instalației;
10. „substanță periculoasă” înseamnă o substanță sau un amestec care intră sub incidența părții 1 sau care este menționat(ă) în partea 2 din anexa I, inclusiv sub formă de materie primă, produs, produs secundar, rezidual sau intermediar;
11. „amestec” înseamnă un amestec sau o soluție compusă din două sau mai multe substanțe;
12. „prezența substanțelor periculoase” înseamnă prezența efectivă sau anticipată a substanțelor periculoase în amplasament sau a substanțelor periculoase despre care se poate prevedea în mod rezonabil că ar putea fi generate în timpul pierderii controlului asupra proceselor, inclusiv a activităților de depozitare, în oricare dintre instalațiile din amplasament, în cantități egale cu sau mai mari decât cantitățile relevante pentru încadrare stabilite în partea 1 sau partea 2 din anexa I;
13. „accident major” înseamnă un eveniment, cum ar fi o emisie majoră, un incendiu sau o explozie care rezultă din evoluții necontrolate în cursul exploatării oricărui amplasament care intră sub incidența prezentei directive și care conduce la pericole grave, imediate sau întârziate, pentru sănătatea umană sau mediu, în interiorul sau în exteriorul amplasamentului, și care implică una sau mai multe substanțe periculoase;
14. „pericol” înseamnă proprietatea intrinsecă a unei substanțe periculoase sau a unei situații fizice, cu potențial de a produce daune sănătății umane sau mediului;
15. „risc” înseamnă probabilitatea ca un efect specific să se producă într-o anumită perioadă sau în anumite împrejurări;
16. „depozitare” înseamnă prezența unei cantități de substanțe periculoase în scopul înmagazinării, depozitării în condiții de securitate sau menținerii în stoc;
17. „public” înseamnă una sau mai multe persoane fizice sau juridice și, în conformitate cu dreptul național sau practica la acest nivel, asociațiile, organizațiile sau grupurile acestora;
18. „publicul interesat” înseamnă publicul afectat sau care ar putea fi afectat sau care are un interes în luarea unei decizii privind oricare dintre aspectele reglementate de articolul 15 alineatul (1); în scopul prezentei definiții, organizațiile neguvernamentale care promovează protecția mediului și care îndeplinesc toate cerințele aplicabile în conformitate cu dreptul național trebuie luate în considerare ca având un interes;
19. „inspecție” înseamnă toate acțiunile, inclusiv vizite la fața locului, verificări ale unor măsuri interne, sisteme, rapoarte și documente de monitorizare, precum și orice monitorizare necesară, efectuată de către sau în numele autorității competente pentru a verifica și a promova conformarea amplasamentelor cu cerințele prezentei directive.

Articolul 4

Evaluarea pericolelor de accidente majore pentru o anumită substanță periculoasă

(1) Comisia evaluează, atunci când este necesar sau de fiecare dată când primește o notificare din partea unui stat membru în conformitate cu alineatul (2), dacă este imposibil ca, în practică, o anumită substanță periculoasă care intră sub incidența părții 1 sau care este menționată în partea 2 din anexa I să cauzeze o emisie de materie sau energie care ar putea provoca un accident major atât în condiții normale, cât și în condiții anormale care pot fi rezonabil prevăzute. Evaluarea respectivă ține seama de informațiile menționate la alineatul (3) și se bazează pe una sau mai multe dintre următoarele caracteristici:

- (a) forma fizică a substanței periculoase în condiții normale de procesare sau manipulare sau în cazul unei pierderi neplanificate a stării de izolare;

(b) proprietățile intrinseci ale substanței periculoase, în special cele legate de comportamentul dispersiv în cazul scenariului unui accident major, cum ar fi masa moleculară și presiunea saturată a vaporilor;

(c) concentrația maximă a substanțelor în cazul amestecurilor.

În sensul primului paragraf, ar trebui să se țină seama, după caz, și de condițiile de izolare, și de ambalajul generic al substanței periculoase, în special atunci când intră sub incidența legislației specifice a Uniunii.

(2) În cazul în care un stat membru consideră că o substanță periculoasă nu prezintă un pericol de accident major în conformitate cu alineatul (1), notifică acest lucru Comisiei, transmițând acesteia justificarea ce stă la bază, inclusiv informațiile menționate la alineatul (3).

(3) În sensul alineatelor (1) și (2), informațiile necesare pentru evaluarea proprietăților substanței periculoase în cauză din care decurg riscuri pentru sănătate, riscuri fizice și riscuri pentru mediu includ:

(a) o listă detaliată a proprietăților necesare pentru a evalua potențialul substanței periculoase de a provoca daune fizice, de sănătate sau asupra mediului;

(b) proprietățile fizice și chimice (de exemplu, masa moleculară, presiunea saturată a vaporilor, toxicitatea intrinsecă, punctul de fierbere, reactivitatea, vâscozitatea, solubilitatea și alte proprietăți relevante);

(c) proprietățile care prezintă riscuri fizice sau pentru sănătate (de exemplu, reactivitatea, inflamabilitatea, toxicitatea împreună cu alți factori, precum modul în care atacă organismul, raportul vătămări/decese, efectele pe termen lung și alte proprietăți relevante);

(d) proprietățile din care decurg riscuri pentru mediu (de exemplu, ecotoxicitatea, persistența, bioacumularea, potențialul de propagare pe distanțe lungi în mediu și alte proprietăți relevante);

(e) dacă este disponibilă, clasificarea UE a substanței sau amestecului;

(f) informații despre condițiile de exploatare specifice substanței (de exemplu, temperatura, presiunea și alte condiții relevante) în care substanța periculoasă poate fi stocată, utilizată și/sau poate fi prezentă în cazul unor operațiuni anormale previzibile sau al unui accident precum un incendiu.

(4) În urma evaluării menționate la alineatul (1), Comisia prezintă, dacă este necesar, o propunere legislativă Parlamentului European și Consiliului pentru a exclude substanța periculoasă în cauză din domeniul de aplicare a prezentei directive.

Articolul 5

Obligațiile generale care revin operatorului

(1) Statele membre se asigură că operatorul este obligat să ia toate măsurile necesare pentru a preveni accidentele majore și pentru a limita consecințele acestora pentru sănătatea umană și pentru mediu.

(2) Statele membre se asigură că operatorul are obligația de a dovedi autorității competente menționate la articolul 6, în orice moment, în special în vederea inspecțiilor și a controalelor menționate la articolul 20, că a luat toate măsurile necesare, după cum se specifică în prezenta directivă.

Articolul 6

Autoritatea competentă

(1) Fără a se aduce atingere responsabilităților operatorului, statele membre instituie sau desemnează autoritatea sau autoritățile competente care au responsabilitatea de a îndeplini sarcinile stabilite de prezenta directivă („autoritatea competentă”) și, dacă este necesar, organisme care să asiste autoritatea competentă la nivel tehnic. Statele membre care instituie sau desemnează mai multe autorități competente asigură coordonarea deplină a procedurilor pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin.

(2) Autoritățile competente și Comisia cooperează în cadrul activităților de sprijinire a punerii în aplicare a prezentei directive, implicând, atunci când este necesar, părțile interesate.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile competente acceptă, în scopurile prezentei directive, informații echivalente prezentate de operatori în conformitate cu alte acte legislative relevante ale Uniunii, care îndeplinesc oricare dintre cerințele prezentei directive. În astfel de cazuri, autoritățile competente asigură respectarea cerințelor prezentei directive.

Articolul 7

Notificarea

(1) Statele membre solicită operatorului să transmită autorității competente o notificare care să conțină următoarele informații:

(a) numele și/sau denumirea comercială a operatorului și adresa completă a amplasamentului în cauză;

(b) sediul social al operatorului, inclusiv adresa completă a acestuia;

(c) numele și funcția persoanei care răspunde de amplasament, dacă aceasta este diferită de cea de la litera (a);

- (d) informații suficiente pentru a identifica substanțele periculoase și categoria de substanțe implicate sau care ar putea fi prezente;
- (e) cantitatea și forma fizică sub care se prezintă substanța sau substanțele periculoase în cauză;
- (f) activitatea sau activitatea propusă a instalației sau a suprafețelor de depozitare;
- (g) imediata vecinătate a amplasamentului, factorii care ar putea provoca un accident major sau agrava consecințele acestuia, inclusiv, dacă sunt disponibile, detalii privind amplasamentele vecine, din situri care nu intră în domeniul de aplicare a prezentei directive, zone și dezvoltări care ar putea fi sursa unui accident major sau ar putea crește riscul sau agrava consecințele unui accident major și al unor efecte domino.
- (2) Notificarea sau actualizarea acesteia se trimite autorității competente în următoarele termene:
- (a) pentru amplasamentele noi, într-un interval rezonabil de timp înainte de începerea construcției sau a exploatării sau înainte de schimbarea ce determină o modificare a inventarului de substanțe periculoase;
- (b) în toate celelalte cazuri, la un an de la data de la care prezenta directivă se aplică amplasamentului în cauză.
- (3) Alineatele (1) și (2) nu se aplică în cazul în care operatorul a trimis deja o notificare către autoritatea competentă în conformitate cu cerințele legislației naționale înainte de 1 iunie 2015, iar informațiile conținute în notificare sunt în conformitate cu alineatul (1) și au rămas neschimbate.
- (4) Operatorul informează autoritatea competentă înainte de următoarele evenimente:
- (a) orice creștere sau scădere semnificativă a cantității sau orice schimbare semnificativă a naturii sau a formei fizice a substanței periculoase prezente, după cum se indică în notificarea furnizată de operator în temeiul alineatului (1), sau o modificare semnificativă a proceselor în care aceasta este utilizată;
- (b) modificarea unui amplasament sau a unei instalații care ar putea avea consecințe semnificative în termeni de pericole de accident major;
- (c) închiderea definitivă a amplasamentului sau dezafectarea acestuia; sau
- (d) modificări ale informațiilor menționate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c).

Articolul 8

Politica de prevenire a accidentelor majore

- (1) Statele membre impun operatorului obligația de a elabora un document în scris în care să prezinte politica de prevenire a accidentelor majore („PPAM”) și să asigure o punere corespunzătoare în aplicare a acestuia. PPAM trebuie să fie elaborată astfel încât să asigure un nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a mediului. PPAM trebuie să fie proporțională cu pericolele de accidente majore. PPAM cuprinde obiectivele globale și principiile de acțiune ale operatorului, rolul și responsabilitatea gestionării, precum și angajamentul față de îmbunătățirea continuă a controlului pericolelor de accidente majore și asigurarea unui nivel ridicat de protecție.
- (2) PPAM se întocmește și, dacă acest lucru este prevăzut de legislația națională, se trimite autorității competente în următoarele termene:
- (a) pentru amplasamentele noi, într-un interval rezonabil de timp înainte de începerea construcției sau a exploatării sau înainte de schimbarea ce determină o modificare a inventarului de substanțe periculoase;
- (b) în toate celelalte cazuri, la un an de la data de la care prezenta directivă se aplică amplasamentului în cauză.
- (3) Alineatele (1) și (2) nu se aplică în cazul în care operatorul a stabilit deja PPAM și, în cazul în care acest lucru este necesar în temeiul dreptului național, a trimis-o către autoritatea competentă înainte de 1 iunie 2015, iar informațiile conținute în notificare sunt în conformitate cu alineatul (1) și au rămas neschimbate.
- (4) Fără a se aduce atingere articolului 11, operatorul revizuieste periodic și, dacă este necesar, actualizează PPAM cel puțin o dată la cinci ani. Dacă legislația națională prevede acest lucru, PPAM actualizată este înaintată autorității competente, fără întârziere.
- (5) PPAM este pusă în aplicare prin mijloace și structuri adecvate și printr-un sistem de management al securității, în conformitate cu anexa III, proporțional cu pericolele de accidente majore și cu gradul de complexitate al organizației sau al activităților din cadrul amplasamentului. În cazul amplasamentelor de nivel inferior, obligația de a pune în aplicare PPAM poate fi îndeplinită prin alte mijloace, structuri și sisteme de management adecvate, proporționale cu pericolele de accidente majore, ținând seama de principiile prevăzute în anexa III.

Articolul 9

Efectele domino

- (1) Statele membre se asigură că autoritatea competentă, pe baza tuturor informațiilor primite de la operatori în conformitate cu articolele 7 și 10 sau în urma solicitării de informații suplimentare din partea autorității competente sau prin inspecții efectuate în temeiul articolului 20, identifică toate amplasamentele de nivel inferior și de nivel superior sau grupurile de amplasamente în care riscul sau consecințele unui accident major pot crește din cauza poziției geografice și a proximității unor astfel de amplasamente, precum și din cauza inventarului lor de substanțe periculoase.

(2) În cazul în care autoritatea competentă dispune de informații suplimentare față de cele furnizate de operator în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) litera (g), aceasta pune la dispoziția operatorului în cauză informațiile respective, dacă acest lucru este necesar pentru aplicarea prezentului articol.

(3) Statele membre se asigură că operatorii din amplasamentele identificate în conformitate cu alineatul (1):

- (a) fac schimb de informații pertinente pentru a le permite acestor amplasamente să țină cont de natura și de nivelul general de pericol de accident major în PPAM-urile lor, în sistemele lor de management al securității, în rapoartele lor de securitate și în planurile lor de urgență interne, după caz;
- (b) cooperează în ceea ce privește informarea publicului și a siturilor învecinate care nu intră în domeniul de aplicare a prezentei directive și în ceea ce privește furnizarea de informații autorității responsabile cu pregătirea planurilor de urgență externe.

Articolul 10

Raportul de securitate

(1) Statele membre impun operatorului unui amplasament de nivel superior obligația întocmirii unui raport de securitate cu scopul:

- (a) de a demonstra că au fost puse în practică o PPAM și un sistem de management al securității pentru punerea în aplicare a acesteia, în conformitate cu informațiile prevăzute în anexa III;
- (b) de a demonstra că au fost identificate pericolele de accidente majore și scenarii posibile de accidente majore și că au fost luate măsurile necesare pentru a se preveni astfel de accidente și pentru a se limita consecințele acestora pentru sănătatea umană și pentru mediu;
- (c) de a demonstra că au fost luate în considerare securitatea și fiabilitatea adecvate în proiectarea, construcția, exploatarea și întreținerea oricărei instalații, suprafețe de depozitare, echipament și infrastructură aferente exploatării, care sunt legate de pericolele de accidente majore în interiorul amplasamentului;
- (d) de a demonstra că planurile de urgență interne au fost elaborate și de a furniza informații care să permită întocmirea planului de urgență extern;
- (e) de a furniza suficiente informații autorității competente pentru a permite luarea de decizii cu privire la localizarea sau dezvoltarea de noi activități în jurul amplasamentelor existente.

(2) Raportul de securitate conține cel puțin datele și informațiile enumerate în anexa II. Acesta indică numele organizațiilor relevante implicate în elaborarea raportului.

(3) Raportul de securitate se transmite autorității competente în următoarele termene:

- (a) pentru amplasamentele noi, într-un interval rezonabil de timp înainte de începerea construcției sau a exploatării sau înainte de schimbarea ce determină o modificare a inventarului de substanțe periculoase;
- (b) pentru amplasamentele de nivel superior existente, 1 iunie 2016;
- (c) pentru alte amplasamente, la doi ani de la data la care prezenta directivă se aplică amplasamentului respectiv.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică în cazul în care operatorul a trimis deja raportul de securitate către autoritatea competentă în temeiul cerințelor dreptului național înainte de 1 iunie 2015, iar informațiile cuprinse în raport sunt în conformitate cu alineatele (1) și (2) și au rămas neschimbate. Pentru a asigura conformitatea cu alineatele (1) și (2), operatorul trimite părțile modificate ale raportului de securitate în forma agreeată de autoritatea competentă, sub rezerva respectării termenelor menționate la alineatul (3).

(5) Fără a se aduce atingere articolului 11, operatorul revizuieste periodic și, dacă este necesar, actualizează raportul de securitate, cel puțin o dată la cinci ani.

Operatorul revizuieste, de asemenea, și, dacă este necesar, actualizează raportul de securitate în urma unui accident major la amplasamentul său și în orice alt moment, la inițiativa operatorului sau la cererea autorității competente, în cazul în care acest lucru este justificat de date noi sau de cunoștințe tehnologice noi în domeniul securității, inclusiv cunoștințe care decurg din analiza unor accidente sau, pe cât posibil, a „evenimentelor la limita de producere a unui accident”, precum și de progresele în ceea ce privește cunoștințele privind evaluarea pericolelor.

Raportul de securitate actualizat sau părțile actualizate ale acestuia se trimit autorității competente fără întârziere.

(6) Înainte ca operatorul să înceapă construcția sau exploatarea sau în cazurile prevăzute la alineatul (3) literele (b) și (c) și la alineatul (5) din prezentul articol, autoritatea competentă, într-un interval rezonabil de timp de la primirea raportului, comunică operatorului concluziile examinării raportului de securitate și, după caz, în conformitate cu articolul 19, interzice punerea în funcțiune sau exploatarea în continuare a amplasamentului în cauză.

Articolul 11

Modificarea unei instalații, a unui amplasament sau a unei suprafețe de depozitare

În cazul în care are loc modificarea unei instalații, a unui amplasament, a unei suprafețe de depozitare, a unui proces sau a naturii sau a formei fizice sau a cantității substanțelor periculoase, care ar putea avea consecințe semnificative pentru pericolele de accidente majore sau ar putea determina reclasificarea unui amplasament de nivel inferior ca amplasament de nivel superior sau viceversa, statele membre se asigură că operatorul revizuieste și, dacă este necesar, actualizează notificarea, PPAM, sistemul de management al securității și raportul de securitate și informează autoritatea competentă cu privire la detaliile respectivelor actualizări înainte ca modificarea să aibă loc.

Articolul 12

Planurile de urgență

(1) Statele membre se asigură că, pentru toate amplasamentele de nivel superior:

- (a) operatorul elaborează un plan de urgență intern pentru măsurile care trebuie luate în interiorul amplasamentului;
- (b) operatorul furnizează informațiile necesare autorității competente, pentru a permite acesteia din urmă să elaboreze planuri de urgență externe;
- (c) autoritățile desemnate în acest scop de către statul membru elaborează un plan de urgență extern pentru măsurile care trebuie luate în exteriorul amplasamentului în termen de doi ani de la data primirii informațiilor necesare de la operator, în temeiul dispoziției de la litera (b).

(2) Operatorii respectă obligațiile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b), respectând următoarele termene:

- (a) pentru amplasamentele noi, o perioadă rezonabilă înainte de începerea exploatarei sau înainte de schimbarea ce determină o modificare a inventarului de substanțe periculoase;
- (b) pentru amplasamentele de nivel superior existente, până la 1 iunie 2016, cu excepția cazului în care planul de urgență intern întocmit în temeiul cerințelor dreptului național înainte de acea dată și informațiile conținute în acesta, precum și informațiile menționate la alineatul (1) litera (b) sunt în conformitate cu prezentul articol și au rămas neschimbate;
- (c) pentru alte amplasamente, doi ani de la data de la care prezenta directivă se aplică amplasamentului în cauză.

(3) Planurile de urgență se stabilesc cu următoarele obiective:

- (a) limitarea și controlul incidentelor, astfel încât să se minimizeze efectele și să se limiteze daunele asupra sănătății umane, mediului și bunurilor;
- (b) punerea în aplicare a măsurilor necesare pentru protecția sănătății umane și a mediului împotriva efectelor accidentelor majore;
- (c) comunicarea informațiilor necesare către public și către serviciile sau autoritățile implicate din zona respectivă;
- (d) asigurarea refacerii și a curățării mediului în urma unui accident major.

Planurile de urgență cuprind informațiile prevăzute în anexa IV.

(4) Statele membre se asigură că planurile de urgență interne prevăzute în prezenta directivă sunt elaborate prin consultare cu personalul care lucrează în cadrul amplasamentului, inclusiv personalul subcontractat pe termen lung relevant.

(5) Statele membre se asigură că publicului interesat i se acordă din timp posibilitatea de a-și exprima opinia cu privire la planurile de urgență externe atunci când acestea sunt întocmite sau modificate substanțial.

(6) Statele membre se asigură că planurile de urgență interne și externe sunt revizuite, testate și, unde este necesar, actualizate de către operatori și, respectiv, autoritățile desemnate, la intervale corespunzătoare de cel mult trei ani. Revizuirea are în vedere modificările care au avut loc în cadrul amplasamentelor respective sau în cadrul serviciilor de urgență respective, noile cunoștințe tehnice, precum și cunoștințele privind intervenția în caz de accidente majore.

În ceea ce privește planurile de urgență externe, statele membre iau în considerare necesitatea de a facilita cooperarea consolidată în ceea ce privește asistența în domeniul protecției civile în caz de urgențe majore.

(7) Statele membre se asigură că planurile de urgență sunt puse în aplicare fără întârziere de către operator și, dacă este necesar, de către autoritatea competentă desemnată în acest scop atunci când are loc un accident major sau atunci când se produce un eveniment necontrolat care, prin natura sa, ar putea fi în mod rezonabil de așteptat să ducă la un accident major.

(8) Autoritatea competentă poate decide, specificând motivele care au stat la baza deciziei sale, având în vedere informațiile cuprinse în raportul de securitate, că cerința de a elabora un plan de urgență extern prevăzută la alineatul (1) nu se aplică.

Articolul 13

Amenajarea teritoriului

(1) Statele membre se asigură că obiectivele de prevenire a accidentelor majore și de limitare a consecințelor unor astfel de accidente pentru sănătatea umană și pentru mediu sunt luate în considerare în cadrul politicilor lor de amenajare a teritoriului sau al altor politici relevante. Statele membre urmăresc îndeplinirea acestor obiective prin controale privind:

- (a) stabilirea de noi amplasamente;
- (b) modificări ale amplasamentelor care intră sub incidența articolului 11;
- (c) noi proiecte de dezvoltare, inclusiv căi de transport, locații de uz public și zone rezidențiale aflate în vecinătatea amplasamentelor, unde stabilirea de amplasamente sau dezvoltările pot genera ori crește riscul sau agrava consecințele unui accident major.

(2) Statele membre se asigură că politicile lor de amenajare a teritoriului sau alte politici relevante, precum și procedurile de punere în aplicare a politicilor în cauză iau în considerare pe termen lung necesitatea:

- (a) de a se menține distanțe de siguranță adecvate între amplasamentele care intră sub incidența prezentei directive și zonele rezidențiale, clădirile și zonele frecventate de public, zonele de agrement și, în măsura în care este posibil, căile de transport importante;
- (b) de a se proteja zonele naturale deosebit de vulnerabile sau de interes natural deosebit aflate în apropierea amplasamentelor, atunci când este necesar, prin distanțe de siguranță adecvate sau alte măsuri corespunzătoare;
- (c) în cazul amplasamentelor existente, de a se lua măsuri tehnice suplimentare, în conformitate cu articolul 5, pentru a nu crește riscurile pentru sănătatea umană și pentru mediu.

(3) Statele membre se asigură că toate autoritățile competente și autoritățile responsabile de amenajarea teritoriului care răspund de luarea deciziilor în acest domeniu inițiază proceduri de consultare adecvate pentru a facilita punerea în aplicare a politicilor stabilite la alineatul (1). Procedurile sunt concepute pentru a asigura furnizarea de informații suficiente de către operatori cu privire la riscurile pe care le ridică amplasamentul, precum și disponibilitatea recomandărilor tehnice cu privire la aceste riscuri, fie de la caz la caz, fie la nivel general, atunci când se iau decizii.

Statele membre se asigură că operatorii amplasamentelor de nivel inferior furnizează, la cererea autorității competente, informații suficiente cu privire la riscurile pe care le ridică amplasamentul, care sunt necesare în scopul amenajării teritoriului.

(4) Cerințele de la alineatele (1), (2) și (3) din prezentul articol se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor Directivei 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului⁽¹⁾, Directivei 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului⁽²⁾ și altor acte pertinente din legislația Uniunii. Statele membre pot prevedea proceduri coordonate sau comune în scopul îndeplinirii cerințelor din prezentul articol și cerințelor din actele legislative respective, între altele, pentru a se evita duplicarea evaluării sau consultărilor.

Articolul 14

Informarea publicului

(1) Statele membre se asigură că informațiile prevăzute în anexa V sunt în permanență la dispoziția publicului, inclusiv în format electronic. Informațiile se actualizează, atunci când este necesar, inclusiv în cazul unor modificări care intră sub incidența articolului 11.

(2) Pentru amplasamentele de nivel superior, statele membre se asigură, de asemenea, că:

- (a) toate persoanele care ar putea fi afectate de un accident major primesc, periodic și sub forma cea mai adecvată, fără să trebuiască să solicite acest lucru, informații clare și inteligibile privind măsurile de securitate și conduita obligatorie în caz de accident major;
- (b) raportul de securitate este pus la dispoziția publicului la cerere conform articolului 22 alineatul (3); în cazul în care se aplică articolul 22 alineatul (3), se pune la dispoziție un raport modificat, de exemplu sub forma unui rezumat fără caracter tehnic, care include cel puțin informații generale privind pericolele de accidente majore și efectele potențiale asupra sănătății umane și mediului în caz de accident major;
- (c) inventarul substanțelor periculoase este pus la dispoziția publicului, la cerere, în conformitate cu articolul 22 alineatul (3).

Informațiile care urmează să fie furnizate în temeiul literei (a) din primul paragraf al prezentului alineat includ cel puțin informațiile menționate în anexa V. Aceste informații sunt, de asemenea, furnizate tuturor construcțiilor și zonelor care deservește publicul, inclusiv școli și spitale, și tuturor amplasamentelor învecinate, în cazul amplasamentelor care intră sub incidența articolului 9. Statele membre asigură furnizarea informațiilor cel puțin o dată la cinci ani și revizuirea periodică și, atunci când este necesar, actualizarea a acestora, inclusiv în cazul unor modificări care intră sub incidența articolului 11.

(3) În ceea ce privește posibilitatea producerii unui accident major cu efecte transfrontaliere provenind dintr-un amplasament de nivel superior, statele membre furnizează informații suficiente statelor membre care ar putea fi afectate, astfel încât

⁽¹⁾ JO L 26, 28.1.2012, p. 1.

⁽²⁾ JO L 197, 21.7.2001, p. 30.

toate dispozițiile relevante cuprinse în articolele 12 și 13 și în prezentul articol să poată fi aplicate, după caz, de către statele membre care ar putea fi afectate.

(4) În cazurile în care statul membru vizat consideră că un amplasament aflat în apropierea teritoriului unui alt stat membru nu poate genera un pericol de accident major în afara frontierelor sale în contextul articolului 12 alineatul (8) și că, de aceea, nu trebuie să elaboreze un plan de urgență extern așa cum se prevede la articolul 12 alineatul (1), informează celălalt stat membru cu privire la decizia sa motivată.

Articolul 15

Consultarea publicului și participarea la procesul decizional

(1) Statele membre se asigură că publicului interesat i se oferă din timp posibilitatea să își exprime opinia cu privire la proiecte individuale specifice privind:

- (a) planificarea de noi amplasamente, în temeiul articolului 13;
- (b) modificări semnificative ale amplasamentelor în temeiul articolului 11, în cazul în care aceste modificări sunt supuse obligațiilor prevăzute la articolul 13;
- (c) noi amenajări în apropierea imediată a amplasamentelor, în cazul în care stabilirea amplasamentelor sau amenajările pot crește riscul sau consecințele unui accident major în conformitate cu articolul 13.

(2) În ceea ce privește proiectele individuale specifice menționate la alineatul (1), publicul este informat prin anunțuri publice sau prin alte mijloace adecvate, inclusiv prin mijloace electronice, dacă sunt disponibile, cu privire la următoarele aspecte, la începutul procedurii de adoptare a unei decizii sau, cel mai târziu, de îndată ce informațiile pot fi furnizate în mod rezonabil:

- (a) obiectul proiectului specific;
- (b) dacă este cazul, faptul că un proiect face obiectul unei evaluări de impact asupra mediului la nivel național sau transfrontalier sau al consultărilor între statele membre în conformitate cu articolul 14 alineatul (3);
- (c) detalii privind autoritatea competentă responsabilă de luarea deciziei, de la care pot fi obținute informații relevante și căreia îi pot fi prezentate observații sau întrebări și detalii privind termenele pentru transmiterea observațiilor și a întrebărilor;
- (d) natura posibilelor decizii sau, în cazul în care există o decizie, proiectul acesteia;
- (e) o precizare a orelor și a locurilor în care sau a mijloacelor prin care vor fi oferite informațiile relevante;

(f) detalii privind modalitățile de participare și consultare a publicului, realizate în temeiul alineatului (7) din prezentul articol.

(3) În ceea ce privește proiectele individuale specifice menționate la alineatul (1), statele membre se asigură că următoarele elemente sunt puse la dispoziția publicului interesat, în termene rezonabile:

- (a) în conformitate cu legislația națională, principalele rapoarte și recomandări adresate autorității competente la momentul în care publicul interesat a fost informat în conformitate cu alineatul (2);
- (b) în conformitate cu dispozițiile Directivei 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul public la informații privind mediul ⁽¹⁾, alte informații decât cele menționate la alineatul (2) din prezentul articol care sunt relevante pentru decizia adoptată și care devin disponibile numai după ce publicul interesat a fost informat în conformitate cu alineatul respectiv.

(4) Statele membre se asigură că publicul interesat beneficiază de dreptul de a formula observații și opinii autorității competente înainte de adoptarea unei decizii cu privire la un proiect individual, astfel cum se menționează la alineatul (1), și că rezultatele consultărilor desfășurate în temeiul alineatului (1) sunt luate în considerare în mod corespunzător în luarea unei decizii.

(5) Statele membre se asigură că, atunci când sunt luate deciziile relevante, autoritatea competentă pune la dispoziția publicului:

- (a) conținutul deciziei și motivele pe care se bazează, inclusiv orice actualizări ulterioare;
- (b) rezultatele consultărilor organizate înainte de luarea deciziei și o explicație a modului în care acestea au fost luate în considerare în decizia respectivă.

(6) La stabilirea de planuri sau programe legate de aspecte menționate la alineatul (1) litera (a) sau (c), statele membre se asigură că publicului i se oferă din timp posibilități efective de a participa la pregătirea și modificarea sau revizuirea acestora, prin utilizarea procedurilor stabilite la articolul 2 alineatul (2) din Directiva 2003/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 mai 2003 de instituire a participării publicului la elaborarea anumitor planuri și programe privind mediul ⁽²⁾.

Statele membre identifică publicul îndreptățit să participe în sensul prezentului alineat, inclusiv organizațiile neguvernamentale relevante care îndeplinesc cerințele relevante impuse în legislația internă, precum cele care promovează protecția mediului.

⁽¹⁾ JO L 41, 14.2.2003, p. 26.

⁽²⁾ JO L 156, 25.6.2003, p. 17.

Prezentul alineat nu se aplică planurilor și programelor pentru care o procedură de participare a publicului se realizează în conformitate cu Directiva 2001/42/CE.

(7) Detaliile privind modalitățile de informare și consultare a publicului interesat se stabilesc de către statele membre.

Se prevăd termene rezonabile pentru diferitele etape, care să permită suficient timp pentru informarea publicului și pentru ca publicul interesat să se pregătească și să participe efectiv la adoptarea deciziilor privind mediul, sub rezerva dispozițiilor prezentului articol.

Articolul 16

Informațiile care trebuie furnizate de către operator și acțiunile care trebuie întreprinse în urma producerii unui accident major

Statele membre se asigură că, de îndată ce este posibil din punct de vedere practic după producerea unui accident major, operatorul are obligația ca, prin mijloacele cele mai adecvate:

- (a) să informeze autoritatea competentă;
- (b) să ofere autorității competente următoarele informații imediat ce acestea devin disponibile:
 - (i) circumstanțele accidentului;
 - (ii) substanțele periculoase implicate;
 - (iii) datele disponibile pentru evaluarea efectelor accidentului asupra sănătății umane, asupra mediului și proprietății;
 - (iv) măsurile de urgență adoptate;
- (c) să informeze autoritatea competentă cu privire la măsurile avute în vedere:
 - (i) pentru a atenua efectele pe termen mediu și lung ale accidentului;
 - (ii) pentru a preveni repetarea unui astfel de accident;
- (d) să actualizeze informațiile furnizate, dacă cercetările ulterioare dezvăluie date suplimentare care modifică informațiile inițiale sau concluziile stabilite.

Articolul 17

Acțiunile care trebuie întreprinse de autoritatea competentă în urma producerii unui accident major

În urma producerii unui accident major, statele membre solicită autorității competente:

- (a) să asigure luarea oricăror măsuri urgente pe termen mediu și lung care s-ar putea dovedi necesare;

(b) să colecteze, prin inspecție, investigație sau alte mijloace adecvate, informațiile necesare pentru o analiză completă a aspectelor tehnice, organizaționale și manageriale ale accidentului;

(c) să întreprindă acțiunile adecvate pentru a se asigura că operatorul ia toate măsurile necesare de remediere;

(d) să facă recomandări cu privire la măsurile preventive viitoare; precum și

(e) să informeze persoanele care ar putea fi afectate cu privire la accidentul care a avut loc și, atunci când este cazul, cu privire la măsurile luate pentru atenuarea consecințelor acestuia.

Articolul 18

Informații care trebuie furnizate de către statele membre în urma producerii unui accident major

(1) În vederea prevenirii și atenuării efectelor accidentelor majore, statele membre informează Comisia cu privire la accidentele majore care îndeplinesc criteriile stabilite în anexa VI care s-au produs pe teritoriile lor. Acestea comunică Comisiei următoarele detalii:

- (a) statul membru, numele și adresa autorității responsabile cu elaborarea raportului;
- (b) data, ora și locul accidentului, inclusiv denumirea completă a operatorului și adresa amplasamentului implicat;
- (c) o descriere succintă a circumstanțelor accidentului, inclusiv substanțele periculoase implicate, precum și efectele imediate asupra sănătății umane și a mediului;
- (d) o descriere succintă a măsurilor de urgență luate și a precauțiilor imediate necesare pentru a se preveni repetarea accidentului;
- (e) rezultatele analizei și recomandările lor.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol se pun la dispoziție de îndată ce este posibil din punct de vedere practic și cel târziu în decurs de un an de la data accidentului, prin utilizarea bazei de date menționate la articolul 21 alineatul (4). Dacă în acest termen pot fi furnizate numai informații preliminare, în conformitate cu alineatul (1) litera (e), pentru introducerea în baza de date, informațiile sunt actualizate odată ce rezultatele unei analize mai aprofundate și noi recomandări sunt disponibile.

Raportarea de către statele membre a informațiilor menționate la alineatul (1) litera (e) poate fi amânată pentru a permite finalizarea procedurilor judiciare în cazul în care o astfel de raportare ar putea afecta acele proceduri.

(3) În scopul furnizării de către statele membre a informațiilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol, se stabilește un formular de raport sub forma unor acte de punere în aplicare. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27 alineatul (2).

(4) Statele membre comunică Comisiei numele și adresa oricărui organism care ar putea deține informații relevante privind accidentele majore și care ar putea să consilieze autoritățile competente ale altor state membre, care trebuie să intervină în cazul producerii unui astfel de accident.

Articolul 19

Interzicerea utilizării

(1) Statele membre interzic utilizarea sau punerea în funcțiune a oricărui amplasament, instalații sau suprafețe de depozitare sau a oricărei părți din acestea, dacă măsurile luate de operator pentru prevenirea sau atenuarea accidentelor majore prezintă deficiențe grave. În acest sens, statele membre iau în considerare, între altele, deficiențele grave în desfășurarea acțiunilor necesare identificate în raportul de inspecție.

Statele membre pot interzice utilizarea sau punerea în funcțiune a oricărui amplasament, instalații sau suprafețe de depozitare sau a oricărei părți din acestea, dacă operatorul nu a înaintat notificarea, rapoartele sau alte informații solicitate prin prezenta directivă în termenul stabilit.

(2) Statele membre se asigură că operatorii pot înainta un recurs împotriva unui ordin de interdicție emis de către o autoritate competentă în temeiul alineatului (1), recurs adresat către un organism corespunzător desemnat prin dreptul și procedurile naționale.

Articolul 20

Inspecții

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente organizează un sistem de inspecții.

(2) Inspecțiile sunt adecvate tipului de amplasament vizat. Acestea nu depind de primirea raportului de securitate sau de orice alt raport înaintat. Numărul lor este suficient pentru o examinare planificată și sistematică a sistemelor tehnice, organizaționale sau manageriale utilizate în cadrul amplasamentului, astfel încât să se asigure în special că:

- (a) operatorul poate demonstra că a luat măsuri adecvate, în legătură cu diversele activități din cadrul amplasamentului, pentru a preveni accidentele majore;
- (b) operatorul poate demonstra că a asigurat mijloace adecvate pentru limitarea consecințelor accidentelor majore, în interiorul amplasamentului și în afara acestuia;
- (c) datele și informațiile cuprinse în raportul de securitate sau în orice alt raport înaintat reflectă în mod corespunzător condițiile din cadrul amplasamentului;

(d) informațiile sunt puse la dispoziția publicului în temeiul articolului 14.

(3) Statele membre se asigură că toate amplasamentele sunt incluse într-un plan de inspecții la nivel național, regional sau local și se asigură că acest plan este revizuit periodic și, dacă este cazul, actualizat.

Fiecare plan de inspecții include următoarele elemente:

- (a) o evaluare generală a problemelor de securitate relevante;
- (b) zona geografică acoperită de planul de inspecții;
- (c) o listă a amplasamentelor incluse în plan;
- (d) o listă a grupurilor de amplasamente, cu posibile efecte domino, în temeiul articolului 9;
- (e) o listă a amplasamentelor, în cazul în care anumite surse externe de risc sau de pericol ar putea crește riscul sau consecințele unui accident major;
- (f) procedurile pentru inspecțiile de rutină, inclusiv programele pentru astfel de inspecții, în conformitate cu alineatul (4);
- (g) procedurile aplicabile inspecțiilor excepționale, în conformitate cu alineatul (6);
- (h) dispoziții privind cooperarea între diferitele autorități de control.

(4) Pe baza planurilor de inspecție menționate la alineatul (3), autoritatea competentă întocmește în mod regulat programe de inspecții de rutină pentru toate amplasamentele, inclusiv frecvența vizitelor la fața locului pentru diversele tipuri de amplasamente.

Perioada dintre două vizite consecutive la fața locului nu depășește un an pentru amplasamentele de nivel superior și trei ani pentru amplasamentele de nivel inferior, cu excepția cazului în care autoritatea competentă a întocmit un program de inspecție bazat pe o evaluare sistematică a pericolelor de accidente majore în cadrul amplasamentelor vizate.

(5) Evaluarea sistematică a pericolelor din amplasamentele în cauză se bazează, cel puțin, pe următoarele criterii:

- (a) impactul potențial al amplasamentelor în cauză asupra sănătății umane și a mediului;

(b) măsura în care cerințele prezentei directive au fost respectate.

Dacă este cazul, se iau, de asemenea, în considerare constatările relevante ale inspecțiilor efectuate în temeiul altor acte legislative ale Uniunii.

(6) Inspecțiile excepționale se desfășoară cât mai curând posibil pentru a investiga plângerile grave, accidentele grave și „evenimentele la limita de producere a unui accident”, incidentele sau cazurile de neconformitate.

(7) În termen de patru luni de la fiecare inspecție, autoritatea competentă comunică operatorului concluziile inspecției, precum și toate acțiunile necesare identificate. Autoritatea competentă se asigură că operatorul întreprinde toate aceste acțiuni necesare într-un termen rezonabil de la primirea comunicării.

(8) Dacă o inspecție a identificat un caz important de neconformitate cu dispozițiile prezentei directive, se efectuează o inspecție suplimentară, în termen de șase luni.

(9) Atunci când este posibil, inspecțiile se coordonează și combină cu alte inspecții efectuate în temeiul altor acte legislative ale Uniunii, acolo unde este cazul.

(10) Statele membre încurajează autoritățile competente să furnizeze mecanisme și instrumente pentru schimbul de experiență și pentru consolidarea cunoștințelor și să participe la astfel de mecanisme la nivelul Uniunii, dacă este cazul.

(11) Statele membre se asigură că operatorii furnizează autorităților competente întreaga asistență necesară pentru a permite autorităților respective să efectueze toate inspecțiile și să obțină toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor lor, în scopurile prezentei directive, în special pentru a permite autorităților o evaluare completă a posibilității producerii unui accident major și determinarea măsurii în care este posibil să crească probabilitatea producerii unor accidente majore sau agravării acestora, pregătirea unui plan de urgență extern și luarea în considerare a substanțelor care, datorită caracteristicilor lor fizice, condițiilor speciale sau localizării lor, ar putea impune atenție suplimentară.

Articolul 21

Sistemul și schimburile de informații

(1) Statele membre și Comisia efectuează schimburi de informații cu privire la experiența acumulată în domeniul prevenirii accidentelor majore și al limitării consecințelor acestora. Aceste informații vizează, în special, aplicarea măsurilor prevăzute în prezenta directivă.

(2) Până la 30 septembrie 2019 și, ulterior, la fiecare patru ani, statele membre furnizează Comisiei un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive.

(3) Pentru amplasamentele care intră sub incidența prezentei directive, statele membre furnizează Comisiei cel puțin următoarele informații:

(a) numele sau denumirea comercială a operatorului și adresa completă a amplasamentului în cauză;

(b) activitatea sau activitățile desfășurate în cadrul amplasamentului.

Comisia creează și actualizează o bază de date conținând informațiile furnizate de statele membre. Accesul la baza de date este rezervat persoanelor autorizate de Comisie sau de autoritățile competente ale statelor membre.

(4) Comisia dezvoltă și pune la dispoziția statelor membre o bază de date care conține, în special, detalii cu privire la accidentele majore care au avut loc pe teritoriul statelor membre, în scopul:

(a) diseminării rapide a informațiilor furnizate de statele membre în temeiul articolului 18 alineatele (1) și (2), între toate autoritățile competente;

(b) distribuirii către autoritățile competente a unei analize a cauzelor accidentelor majore, precum și a experienței acumulate în urma acestora;

(c) furnizarea de informații privind măsurile preventive către autoritățile competente;

(d) furnizarea de informații privind organizațiile care pot oferi consiliere sau informații relevante asupra producerii, prevenirii și atenuării efectelor accidentelor majore.

(5) Comisia adoptă, până la 1 ianuarie 2015, acte de punere în aplicare pentru a stabili formatele de comunicare a informațiilor menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol obținute de la statele membre și din bazele de date relevante menționate la alineatele (3) și (4). Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27 alineatul (2).

(6) Baza de date menționată la alineatul (4) conține, cel puțin:

(a) informațiile furnizate de către statele membre în temeiul articolului 18 alineatele (1) și (2);

(b) o analiză a cauzelor accidentelor;

(c) experiența acumulată în urma accidentelor;

(d) măsurile preventive necesare pentru a împiedica repetarea accidentului.

(7) Comisia pune la dispoziția publicului partea fără caracter confidențial a datelor.

Articolul 22

Accesul la informații și confidențialitate

(1) În scopul asigurării transparenței, statele membre garantează că autoritatea competentă are obligația de a pune toate informațiile primite în baza acestei directive la dispoziția oricărei persoane fizice sau juridice care solicită acest lucru, în conformitate cu Directiva 2003/4/CE.

(2) Divulgarea oricăror informații cerute în temeiul prezentei directive, inclusiv în temeiul articolului 14, poate fi refuzată sau restricționată de autoritatea competentă în cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la articolul 4 din Directiva 2003/4/CE.

(3) Divulgarea informațiilor complete menționate la articolul 14 alineatul (2) literele (b) și (c) deținute de către autoritatea competentă poate fi refuzată de autoritatea competentă respectivă, fără a aduce atingere alineatului (2) din prezentul articol, în cazul în care operatorul a solicitat să nu se divulge anumite părți ale raportului de securitate sau inventarul substanțelor periculoase din motivele prevăzute la articolul 4 din Directiva 2003/4/CE.

Autoritatea competentă poate decide, de asemenea, din aceleași motive, nedivulgarea anumitor părți ale raportului sau inventarului. În astfel de cazuri și cu aprobarea autorității respective, operatorul furnizează autorității competente un raport sau un inventar modificat, care exclude aceste părți.

Articolul 23

Accesul la justiție

Statele membre se asigură că:

(a) orice persoană care solicită informații în conformitate cu articolul 14 alineatul (2) literele (b) sau (c) sau articolul 22 alineatul (1) din prezenta directivă poate să obțină o revizuire în conformitate cu articolul 6 din Directiva 2003/4/CE a actelor sau omisiunilor unei autorități competente în legătură cu o astfel de solicitare;

(b) în cadrul sistemului lor juridic național respectiv, membrii publicului interesat au acces la procedurile de atac stabilite la articolul 11 din Directiva 2011/92/UE pentru cazuri care fac obiectul articolului 15 alineatul (1) din prezenta directivă.

Articolul 24

Ghiduri

Comisia poate elabora ghiduri privind distanța de siguranță și efectele domino.

Articolul 25

Modificarea anexelor

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 26, în scopul adaptării anexelor II-VI la progresele tehnice. Aceste adaptări nu pot duce la schimbări substanțiale în ceea ce privește obligațiile statelor membre și ale operatorilor stabilite în prezenta directivă.

Articolul 26

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționată la articolul 25 se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 13 august 2012. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu patru luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 25 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 25 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 27

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de comitetul instituit prin Directiva 96/82/CE. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 28**Sancțiuni**

Statele membre determină sancțiunile aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor adoptate la nivel național în temeiul prezentei directive. Sancțiunile prevăzute în acest scop sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre notifică dispozițiile respective Comisiei până la 1 iunie 2015 și notifică, fără întârziere, orice modificare ulterioară care le afectează.

Articolul 29**Raportare și revizuire**

(1) Până la 30 septembrie 2020 și, ulterior, din patru în patru ani, pe baza informațiilor furnizate de statele membre în temeiul articolului 18 și articolului 21 alineatul (2) și al informațiilor din bazele de date menționate la articolul 21 alineatele (3) și (4) și luând în considerare aplicarea articolului 4, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la punerea în aplicare și funcționarea eficientă a prezentei directive, inclusiv informații privind accidentele majore produse pe teritoriul Uniunii Europene și la impactul lor potențial asupra aplicării prezentei directive. Comisia include în primul dintre aceste rapoarte o evaluare a necesității de a modifica domeniul de aplicare al prezentei directive. Rapoartele vor fi însoțite, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

(2) În contextul legislației relevante a Uniunii, Comisia poate examina necesitatea de a aborda problema responsabilităților financiare ale operatorului în ceea ce privește accidentele majore, inclusiv aspectele legate de asigurare.

Articolul 30**Modificarea Directivei 96/82/CE**

În Directiva 96/82/CE, termenul „(d) păcură” se adaugă la rubrica „Produse petroliere” în partea 1 din anexa I.

Articolul 31**Transpunere**

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 mai 2015. Statele membre aplică măsurile respective de la 1 iunie 2015.

Prin derogare de la primul paragraf, statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma cu articolul 30 din prezenta directivă până la 14 februarie 2014. Statele membre aplică măsurile respective de la 15 februarie 2014.

Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere atunci când sunt publicate oficial. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 32**Abrogare**

(1) Directiva 96/82/CE se abrogă cu efect de la 1 iunie 2015.

(2) Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa VII.

Articolul 33**Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 34**Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 4 iulie 2012.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A. D. MAVROYIANNIS

LISTA ANEXELOR

- Anexa I — Substanțe periculoase
- Anexa II — Minimul de date și informații ce trebuie cuprinse în raportul de securitate menționat la articolul 10
- Anexa III — Informațiile prevăzute la articolul 8 alineatul (5) și articolul 10 privind sistemul de management al securității și organizarea amplasamentelor în vederea prevenirii accidentelor majore
- Anexa IV — Date și informații ce trebuie incluse în planurile de urgență menționate la articolul 12
- Anexa V — Elemente de informații ce trebuie comunicate publicului conform dispozițiilor articolului 14 alineatul (1) și ale articolului 14 alineatul (2) litera (a)
- Anexa VI — Criterii de notificare a unui accident major către Comisie conform dispozițiilor articolului 18 alineatul (1)
- Anexa VII — Tabel de corespondență
-

ANEXA I

SUBSTANȚE PERICULOASE

Substanțele periculoase care intră sub incidența categoriilor de pericol prevăzute în lista din coloana 1 din partea 1 din prezenta anexă fac obiectul cantităților relevante pentru încadrare stabilite în coloanele 2 și 3 din partea 1.

În cazul în care o substanță periculoasă intră sub incidența părții 1 din prezenta anexă și este de asemenea menționată în lista din partea 2, sunt aplicabile cantitățile relevante pentru încadrare stabilite în coloanele 2 și 3 din partea 2.

PARTEA 1

Categorii de substanțe periculoase

Prezenta parte include toate substanțele periculoase care intră sub incidența categoriilor de pericol enumerate în coloana 1:

Coloana 1	Coloana 2	Coloana 3
Categorii de pericol în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1272/2008	Cantitățile relevante (tone) ale substanțelor periculoase, astfel cum sunt menționate la articolul 3 alineatul (10), pentru încadrarea amplasamentelor de	
	nivel inferior	nivel superior
Secțiunea „H” – PERICOLE PENTRU SĂNĂTATE		
H1 TOXICITATE ACUTĂ categoria 1, toate căile de expunere	5	20
H2 TOXICITATE ACUTĂ — Categoria 2, toate căile de expunere — Categoria 3, căi de expunere – prin inhalare (a se vedea nota 7)	50	200
H3 STOT TOXICITATE ASUPRA UNUI ORGAN ȚINTĂ SPECIFIC – EXPUNERE SINGULARĂ STOT SE categoria 1	50	200
Secțiunea „P” – PERICOLE FIZICE		
P1a EXPLOZIVI (a se vedea nota 8) — Explozivi instabili; sau — Explozivi, diviziunea 1.1, 1.2, 1.3, 1.5 sau 1.6; sau — Substanțe sau amestecuri având proprietăți explozive în conformitate cu metoda A.14 din Regulamentul (CE) nr. 440/2008 (a se vedea nota 9) și care nu fac parte din clasele de pericol peroxizi organici sau substanțe și amestecuri autoreactive	10	50
P1b EXPLOZIVI (a se vedea nota 8) Explozivi, Diviziunea 1.4 (a se vedea nota 10)	50	200
P2 GAZE INFLAMABILE Gaze inflamabile, categoria 1 sau 2	10	50
P3a AEROSOLI INFLAMABILI (a se vedea nota 11.1) Aerosoli „inflamabili” categoria 1 sau 2, care conțin gaze inflamabile categoria 1 sau 2 sau lichide inflamabile categoria 1	150 (net)	500 (net)
P3b AEROSOLI INFLAMABILI (a se vedea nota 11.1) Aerosoli „inflamabili” categoria 1 sau 2, care nu conțin gaze inflamabile categoria 1 sau 2 sau lichide inflamabile categoria 1 (a se vedea nota 11.2)	5 000 (net)	50 000 (net)

Coloana 1	Coloana 2	Coloana 3
Categoriile de pericol în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1272/2008	Cantitățile relevante (tone) ale substanțelor periculoase, astfel cum sunt menționate la articolul 3 alineatul (10), pentru încadrarea amplasamentelor de	
	nivel inferior	nivel superior
P4 GAZE OXIDANTE Gaze oxidante, categoria 1	50	200
P5a LICHIDE INFLAMABILE — Lichide inflamabile, categoria 1; sau — Lichide inflamabile categoria 2 sau 3 menținute la o temperatură superioară punctului de fierbere; sau — Alte lichide cu punct de aprindere ≤ 60 °C, menținute la o temperatură superioară punctului lor de fierbere (a se vedea nota 12)	10	50
P5b LICHIDE INFLAMABILE — Lichide inflamabile de categoria 2 sau 3 în cazul cărora anumite condiții de procesare, cum ar fi presiune înaltă sau temperatură ridicată, pot crea pericole de accidente majore; sau — Alte lichide cu punct de aprindere ≤ 60 °C în cazul cărora anumite condiții de procesare, cum ar fi presiune înaltă sau temperatură ridicată, pot crea pericole de accidente majore (a se vedea nota 12)	50	200
P5c LICHIDE INFLAMABILE Lichide inflamabile, categoria 2 sau 3, care nu sunt incluse în P5a și P5b	5 000	50 000
P6a SUBSTANȚE ȘI AMESTECURI AUTOREACTIVE ȘI PEROXIZI ORGANICI Substanțe și amestecuri autoreactive, tipul A sau B, sau peroxizi organici, tipul A sau B	10	50
P6b SUBSTANȚE ȘI AMESTECURI AUTOREACTIVE ȘI PEROXIZI ORGANICI Substanțe și amestecuri autoreactive, tipul C, D, E sau F, sau peroxizi organici, tipul C, D, E sau F	50	200
P7 LICHIDE ȘI SOLIDE PIROFORICE Lichide piroforice, categoria 1 Solide piroforice, categoria 1	50	200
P8 LICHIDE ȘI SOLIDE OXIDANTE Lichide oxidante, categoria 1, 2 sau 3; sau Solide oxidante, categoria 1, 2 sau 3	50	200
Secțiunea „E” – PERICOLE PENTRU MEDIU		
E1 Periculoase pentru mediul acvatic în categoria acut 1 sau cronic 1	100	200
E2 Periculoase pentru mediul acvatic în categoria cronic 2	200	500
Secțiunea „O” – ALTE PERICOLE		
O1 Substanțe sau amestecuri cu frază de pericol EUH014	100	500
O2 Substanțe și amestecuri care în contact cu apa emit gaze inflamabile, categoria 1	100	500
O3 Substanțe sau amestecuri cu frază de pericol EUH029	50	200

PARTEA 2

Denumirea substanțelor periculoase

Coloana 1	Numărul CAS (1)	Coloana 2	Coloana 3
Substanțe periculoase		Cantitățile relevante (în tone) ale substanțelor pentru încadrarea amplasamentelor de	
		nivel inferior	nivel superior
1. Azotat de amoniu (a se vedea nota 13)	—	5 000	10 000
2. Azotat de amoniu (a se vedea nota 14)	—	1 250	5 000
3. Azotat de amoniu (a se vedea nota 15)	—	350	2 500
4. Azotat de amoniu (a se vedea nota 16)	—	10	50
5. Azotat de potasiu (a se vedea nota 17)	—	5 000	10 000
6. Azotat de potasiu (a se vedea nota 18)	—	1 250	5 000
7. Pentaoxid de arsen, acid arsenic (V) și/sau sărurile lor	1303-28-2	1	2
8. Trioxid de arsen, acid arsenos (III) acid și/sau sărurile lor	1327-53-3		0,1
9. Brom	7726-95-6	20	100
10. Clor	7782-50-5	10	25
11. Compuși de nichel sub formă de pudră inhalabilă: monoxid de nichel, dioxid de nichel, sulfură de nichel, disulfură de trinichel, trioxid de dinichel	—		1
12. Etilenamină	151-56-4	10	20
13. Fluor	7782-41-4	10	20
14. Formaldehidă (concentrație ≥ 90 %)	50-00-0	5	50
15. Hidrogen	1333-74-0	5	50
16. Acid clorhidric (gaz lichefiat)	7647-01-0	25	250
17. Alchili de plumb	—	5	50
18. Gaze lichefiate inflamabile, categoria 1 sau 2 (inclusiv GPL) și gaz natural (a se vedea nota 19)	—	50	200
19. Acetilenă	74-86-2	5	50
20. Oxid de etilenă	75-21-8	5	50
21. Oxid de propilenă	75-56-9	5	50
22. Metanol	67-56-1	500	5 000
23. 4, 4'-Metilen-bis (2-cloranilină) și/sau săruri, sub formă de pudră	101-14-4		0,01
24. Metilizocianat	624-83-9		0,15
25. Oxigen	7782-44-7	200	2 000
26. 2,4-Toluen di-izocianat	584-84-9	10	100
2,6-Toluen di-izocianat	91-08-7		

Coloana 1	Numărul CAS (*)	Coloana 2	Coloana 3
Substanțe periculoase		Cantitățile relevante (în tone) ale substanțelor pentru încadrarea amplasamentelor de	
		nivel inferior	nivel superior
27. Diclorură de carbonil (fosgen)	75-44-5	0,3	0,75
28. Arsină (hidrogen arsenios)	7784-42-1	0,2	1
29. Fosfină (hidrogen fosforat)	7803-51-2	0,2	1
30. Diclorură de sulf	10545-99-0		1
31. Trioxid de sulf	7446-11-9	15	75
32. Policlordibenzofurani și policlordibenzodioxine (inclusiv TCDD), calculate în echivalenți TCDD (a se vedea nota 20)	—		0,001
33. Următoarele substanțe cancerigene sau amestecurile care conțin următorii agenți cancerigeni în concentrații de peste 5 % în greutate: 4-Aminodifenil și/sau sărurile acestuia, Benzotriclorură, benzidină și/sau sărurile acesteia, di(clormetil)eter, clormetil-metil-eter, 1,2-dibrometan, sulfat de dietil, sulfat de dimetil, clorură de dimetil-carbonil, 1,2-dibrom-3- clorpropan, 1,2-dimetil-hidrazină, dimetil-nitrozamină, triamidă hexametil fosforică, hidrazină, 2-naftilamină și/sau sărurile acesteia, 4-nitrodifenil și 1,3 propansultonă	—	0,5	2
34. Produse petroliere și carburanți alternativi (a) benzine și păcure (b) kerosen (inclusiv carburanți pentru avioane) (c) distilate de petrol, exclusiv fracția grea (inclusiv motorină, combustibil gazos pentru încălzirea locuințelor și amestecurile de combustibili gazoși) (d) păcură (e) carburanți alternativi utilizați în aceleași scopuri și având proprietăți similare în ceea ce privește inflamabilitatea și pericolele pentru mediu ca produsele menționate la literele (a)-(d)	—	2 500	25 000
35. Amoniac anhidru	7664-41-7	50	200
36. Trifluorură de bor	7637-07-2	5	20
37. Acid sulfuric	7783-06-4	5	20
38. Piperidină	110-89-4	50	200
39. Bis(2-dimetilaminoetil)(metil)amină	3030-47-5	50	200
40. 3-(2-Etil-hexiloxi)propilamină	5397-31-9	50	200
41. Amestecurile (*) de hipoclorit de sodiu clasificate ca periculoase pentru mediul acvatic – pericol acut, categoria 1 [H400] care conțin mai puțin de 5 % clor activ și neclasificate în niciuna dintre celelalte categorii de pericole din partea 1 din anexa I.		200	500

(*) Cu condiția ca amestecul, în absența hipocloritului de sodiu, să nu fie clasificat ca periculos pentru mediul acvatic – pericol acut, categoria 1 [H400].

Coloana 1	Numărul CAS ⁽¹⁾	Coloana 2	Coloana 3
Substanțe periculoase		Cantitățile relevante (în tone) ale substanțelor pentru încadrarea amplasamentelor de	
		nivel inferior	nivel superior
42. Propilamină (a se vedea nota 21)	107-10-8	500	2 000
43. Acrilat de terț-butil (a se vedea nota 21)	1663-39-4	200	500
44. 2-Metil-3-butenonitril (a se vedea nota 21)	16529-56-9	500	2 000
45. Tetrahidro-3,5-dimetil-1,3,5-tiadiazină-2-tionă (dazomet) (a se vedea nota 21)	533-74-4	100	200
46. Acrilat de metil (a se vedea nota 21)	96-33-3	500	2 000
47. 3-Metilpiridină (a se vedea nota 21)	108-99-6	500	2 000
48. 1-Bromo-3-cloropropan (a se vedea nota 21)	109-70-6	500	2 000

(¹) Numărul CAS este menționat doar indicativ.

NOTE LA ANEXA I

- Substanțele și amestecurile sunt clasificate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1272/2008.
- Amestecurile sunt tratate în același mod ca substanțele pure, cu condiția ca acestea să rămână în limitele de concentrație stabilite conform proprietăților lor în temeiul Regulamentului (CE) nr 1272/2008 sau al ultimei sale adaptări la progresul tehnic, cu excepția cazului în care este precizat, în mod special, un procentaj din compoziția lor sau este dată o altă descriere.
- Cantitățile relevante pentru încadrare stabilite mai sus se referă la fiecare amplasament în parte.

Cantitățile care trebuie luate în considerare pentru aplicarea articolelor relevante sunt cantitățile maxime prezente sau care ar putea exista la un moment dat. Substanțele periculoase care se găsesc în cadrul unui amplasament doar în cantități egale cu sau mai mici de 2 % din cantitatea relevantă pentru încadrare nu sunt luate în considerare la calcularea cantității totale existente dacă localizarea lor în cadrul amplasamentului este de așa natură încât să nu poată provoca un accident major în altă zonă a amplasamentului respectiv.

- Se aplică, dacă este cazul, următoarele reguli care reglementează însumarea de substanțe periculoase sau de categorii de substanțe periculoase:

În cazul unui amplasament în care nicio substanță periculoasă individuală nu este prezentă într-o cantitate mai mare decât sau egală cu cantitățile relevante pentru încadrare, se aplică următoarea regulă pentru a se stabili dacă amplasamentul intră sub incidența cerințelor relevante din prezenta directivă.

Prezenta directivă se aplică amplasamentelor de nivel superior dacă suma:

$$q_1/Q_{U1} + q_2/Q_{U2} + q_3/Q_{U3} + q_4/Q_{U4} + q_5/Q_{U5} + \dots \text{este mai mare de sau egală cu } 1,$$

unde q_x = cantitatea de substanță periculoasă x (sau categoria de substanțe periculoase) inclusă în partea 1 sau în partea 2 din prezenta anexă,

iar Q_{UX} = cantitatea relevantă pentru încadrare pentru substanța periculoasă sau categoria x din coloana 3 din partea 1 sau din coloana 3 din partea 2 din prezenta anexă.

Prezenta directivă se aplică amplasamentelor de nivel inferior dacă suma:

$$q_1/Q_{L1} + q_2/Q_{L2} + q_3/Q_{L3} + q_4/Q_{L4} + q_5/Q_{L5} + \dots \text{este mai mare de sau egală cu } 1,$$

unde q_x = cantitatea de substanță periculoasă x (sau categoria de substanțe periculoase) inclusă în partea 1 sau în partea 2 din prezenta anexă,

iar Q_{LX} = cantitatea relevantă pentru încadrare pentru substanța periculoasă sau categoria x din coloana 2 din partea 1 sau din coloana 2 din partea 2 din prezenta anexă.

Această regulă se utilizează pentru evaluarea pericolelor pentru sănătate, pericolele fizice și pericolele pentru mediu. Prin urmare, ea trebuie aplicată de trei ori:

- (a) pentru însumarea substanțelor periculoase enumerate în partea 2, care se încadrează în categoriile de toxicitate acută 1, 2 sau 3 (prin inhalare) sau STOT SE categoria 1, împreună cu substanțele periculoase care se încadrează în secțiunea H, rubricile H1-H3 din partea 1;
- (b) pentru însumarea substanțelor periculoase enumerate în partea 2, care sunt explozivi, gaze inflamabile, aerosoli inflamabili, gaze oxidante, lichide inflamabile, substanțe și amestecuri autoreactive, peroxizi organici, lichide și solide piroforice, lichide și solide oxidante, împreună cu substanțele periculoase care se încadrează la secțiunea P, rubricile P1-P8 din partea 1;
- (c) pentru însumarea substanțelor periculoase enumerate în partea 2, care sunt încadrate ca periculoase pentru mediul acvatic, toxicitate acută categoria 1, toxicitate cronică categoria 1 sau 2, împreună cu substanțele periculoase care se încadrează la secțiunea E, rubricile E1-E2 din partea 1.

Dispozițiile relevante din prezenta directivă se aplică dacă oricare dintre sumele obținute prin calculele menționate la litera (a), (b) sau (c) este mai mare de sau egală cu 1.

5. În cazul substanțelor periculoase care nu intră sub incidența Regulamentului (CE) nr. 1272/2008, inclusiv deșeuri, dar care totuși sunt prezente sau sunt susceptibile de a fi prezente într-un amplasament și care au sau ar putea avea, în condițiile constatate în amplasament, proprietăți echivalente în ceea ce privește potențialul de accidente majore, acestea sunt, în mod provizoriu, atribuite categoriei sau substanței periculoase nominalizate cea mai apropiată care intră în domeniul de aplicare a prezentei directive.
6. În cazul substanțelor periculoase cu proprietăți care pot conduce la mai multe clasificări, în scopurile prezentei directive, se aplică cantitățile relevante pentru încadrare cele mai mici. Cu toate acestea, în vederea aplicării regulii de la nota 4, trebuie utilizată cantitatea relevantă pentru încadrare cea mai redusă pentru fiecare grup din categoriile de la nota 4 literele (a), (b) și (c) corespunzătoare clasificării respective.
7. Substanțele periculoase care se încadrează în Toxicitate acută, categoria 3 pe cale orală (H 301) sunt înscrise la rubrica H2 TOXICITATE ACUTĂ, în cazul în care nici clasificarea de toxicitate acută prin inhalare, nici clasificarea de toxicitate acută pe cale cutanată nu pot fi stabilite, de exemplu din cauza lipsei de date concludente privind toxicitatea prin inhalare și pe cale cutanată.
8. Clasa de pericol explozivi include produse explozive [a se vedea secțiunea 2.1 din anexa I la Regulamentul (CE) nr. 1272/2008]. În cazul în care cantitatea de substanță explozivă sau de amestec conținută în produs este cunoscută, această cantitate este luată în considerare în sensul prezentei directive. În cazul în care cantitatea de substanță sau de amestec exploziv conținută în produs nu este cunoscută, atunci, în sensul prezentei directive, întreg produsul este considerat a fi exploziv.
9. Testarea proprietăților explozive ale substanțelor și amestecurilor este necesară doar în cazul în care procedura de depistare în conformitate cu apendicele 6 partea 3 a Recomandărilor ONU privind transportul mărfurilor periculoase, Manual de teste și criterii (Manualul ONU de teste și criterii) ⁽¹⁾ identifică substanța sau amestecul ca putând avea proprietăți explozive.
10. În cazul în care explozivii din diviziunea 1.4 sunt neambalați sau reambalați, aceștia sunt incluși în categoria P1a, cu excepția cazului în care se arată că pericolele corespund încă diviziunii 1.4, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1272/2008.
- 11.1. Aerosolii inflamabili se clasifică în conformitate cu Directiva 75/324/CEE a Consiliului din 20 mai 1975 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la generatoarele de aerosoli ⁽²⁾ („Directiva referitoare la generatoarele de aerosoli”). Aerosolii „extrem de inflamabili” și „inflamabili” din Directiva 75/324/CEE corespund aerosolilor inflamabili din categoria 1 sau, respectiv, 2 din Regulamentul (CE) nr. 1272/2008.
- 11.2. Pentru a utiliza această categorie, trebuie să se dovedească prin documentație că generatorul de aerosoli nu conține gaze inflamabile din categoria 1 sau 2 și nici lichide inflamabile din categoria 1.

⁽¹⁾ Mai multe orientări cu privire la renunțarea la testare pot fi găsite în descrierea metodei A.14, a se vedea Regulamentul (CE) nr. 440/2008 al Comisiei din 30 mai 2008 de stabilire a metodelor de testare în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH) (JO L 142, 31.5.2008, p. 1)

⁽²⁾ JO L 147, 9.6.1975, p. 40.

12. Conform punctului 2.6.4.5 din anexa I la Regulamentul (CE) nr. 1272/2008, lichidele cu un punct de aprindere de peste 35 °C nu este necesar să fie clasificate în categoria 3 dacă s-au obținut rezultate negative la testul susținut de combustibilitate L.2 partea III secțiunea 32 din Manualul ONU de teste și criterii. Acest lucru nu este, totuși, valabil în condiții aparte, cum ar fi temperaturi sau presiuni ridicate, și, prin urmare, astfel de lichide sunt incluse la această rubrică.
13. Azotat de amoniu (5 000/10 000): îngrășămintele capabile de o descompunere autoîntreținută
- Se aplică îngrășămintelor complexe/compuse pe bază de azotat de amoniu (îngrășămintele complexe/compuse conțin amestecuri de azotat de amoniu cu fosfat și/sau potasă) care sunt capabile de descompunere autoîntreținută conform testului Trough al ONU (a se vedea Manualul ONU de teste și criterii, partea III subsecțiunea 38.2) și în care conținutul de azot datorat azotatului de amoniu este:
- cuprins între 15,75 % ⁽¹⁾ și 24,5 % ⁽²⁾ din greutate și cu cel mult de 0,4 % din totalul de materii combustibile/organice sau care îndeplinesc cerințele din anexa III-2 la Regulamentul (CE) nr. 2003/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 octombrie 2003 privind îngrășămintele ⁽³⁾;
 - 15,75 % din greutate sau mai puțin și fără limite de concentrație pentru materialele combustibile.
14. Azotat de amoniu (1 250/5 000): calitatea de îngrășământ
- Se aplică îngrășămintelor strict pe bază de azotat de amoniu și îngrășămintelor complexe/compuse pe bază de azotat de amoniu care îndeplinesc cerințele din anexa III-2 la Regulamentul (CE) nr. 2003/2003 și în care conținutul de azot datorat azotatului de amoniu este:
- peste 24,5 % din greutate, cu excepția amestecurilor de îngrășămintele strict pe bază de azotat de amoniu, cu dolomită, calcar și/sau carbonat de calciu cu o puritate de minimum 90 %;
 - peste 15,75 % din greutate pentru amestecurile de azotat de amoniu și sulfat de amoniu;
 - peste 28 % ⁽⁴⁾ din greutate, pentru amestecurile de îngrășămintele strict pe bază de azotat de amoniu, cu dolomită, calcar și/sau carbonat de calciu cu o puritate de minimum 90 %.
15. Azotat de amoniu (350/2 500): calitate tehnică
- Se aplică azotatului de amoniu și amestecurilor de azotat de amoniu, în care conținutul de azot, datorat azotatului de amoniu, este:
- între 24,5 % și 28 % din greutate și care nu conțin mai mult de 0,4 % substanțe combustibile;
 - peste 28 % din greutate și care nu conțin mai mult de 0,2 % substanțe combustibile.
- De asemenea, se aplică la soluțiile apoase de azotat de amoniu în care concentrația de azotat de amoniu este de peste 80 % din greutate.
16. Azotat de amoniu (10/50): materii „off-specs” (neconforme cu specificațiile) și îngrășămintele care nu trec testul de detonare
- Se aplică:
- materiilor refuzate în procesul de fabricație și azotatului de amoniu și amestecurilor de azotat de amoniu, îngrășămintelor strict pe bază de azotat de amoniu și îngrășămintelor complexe/compuse pe bază de azotat de amoniu menționate în notele 14 și 15 care sunt înapoiate sau au fost înapoiate de utilizatorul final unui fabricant, unei instalații de depozitare temporară sau de prelucrare pentru refabricare, reciclare sau tratare în scopul utilizării în condiții de securitate, deoarece nu mai îndeplinesc specificațiile din notele 14 și 15;
 - îngrășămintelor prevăzute în nota 13 prima liniuță și în nota 14 la prezenta anexă, care nu îndeplinesc cerințele din anexa III-2 la Regulamentul (CE) nr. 2003/2003.
17. Azotat de potasiu (5 000/10 000)
- Se aplică acelor îngrășămintele compuse pe bază de azotat de potasiu (sub formă perlată/de granule) care au aceleași proprietăți periculoase ca azotatul de potasiu pur.

⁽¹⁾ Un conținut de azot de 15,75 % din greutate datorat azotatului de amoniu corespunde unui procent de 45 % de azotat de amoniu.

⁽²⁾ Un conținut de azot de 24,5 % din greutate datorat azotatului de amoniu corespunde unui procent de 70 % de azotat de amoniu.

⁽³⁾ JO L 304, 21.11.2003, p. 1.

⁽⁴⁾ Un conținut de azot de 28 % din greutate datorat azotatului de amoniu corespunde unui procent de 80 % de azotat de amoniu.

18. Azotat de potasiu (1 250/5 000)

Se aplică acelor îngrășăminte compuse pe bază de azotat de potasiu (sub formă cristalină) care au aceleași proprietăți periculoase ca azotatul de potasiu pur.

19. Biogaz îmbogățit

În scopul aplicării prezentei directive, biogazul îmbogățit poate fi clasificat la rubrica 18 din anexa I partea 2 atunci când a fost prelucrat în conformitate cu standardele aplicabile biogazului purificat și îmbogățit, asigurând o calitate echivalentă cu cea a gazului natural, inclusiv în ceea ce privește conținutul de metan, și care are o cantitate maximă de oxigen de 1 %.

20. Policlorodibenzofurani și policlorodibenzodioxine

Cantitățile de policlorodibenzofurani și de policlorodibenzodioxine se calculează folosind următorii factori:

OMS 2005 TEF			
2,3,7,8-TCDD	1	2,3,7,8-TCDF	0,1
1,2,3,7,8-PeCDD	1	2,3,4,7,8-PeCDF	0,3
		1,2,3,7,8-PeCDF	0,03
1,2,3,4,7,8-HxCDD	0,1		
1,2,3,6,7,8-HxCDD	0,1	1,2,3,4,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,7,8,9-HxCDD	0,1	1,2,3,7,8,9-HxCDF	0,1
		1,2,3,6,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3,4,6,7,8-HpCDD	0,01	2,3,4,6,7,8-HxCDF	0,1
OCDD	0,0003	1,2,3,4,6,7,8-HpCDF	0,01
		1,2,3,4,7,8,9-HpCDF	0,01
		OCDF	0,0003

(T = tetra, P = penta, Hx = hexa, Hp = hepta, O = octa)

Referință – Van den Berg et al: Reevaluarea factorilor de echivalență toxică pentru oameni și mamifere ai dioxinelor și compușilor de tipul dioxinelor a Organizației Mondiale a Sănătății din 2005

21. În cazul în care această substanță periculoasă se încadrează la categoria P5a lichide inflamabile sau P5b lichide inflamabile, se aplică cele mai reduse cantități relevante pentru încadrare, în sensul prezentei directive.

ANEXA II

Minimul de date și informații ce trebuie cuprinse în raportul de securitate menționat la articolul 10

1. Informații asupra sistemului de management și asupra organizării amplasamentului în vederea prevenirii accidentelor majore.

Aceste informații trebuie să cuprindă elementele indicate în anexa III.

2. Prezentarea mediului în care este localizat amplasamentul:

- (a) descrierea amplasamentului și a mediului acestuia, inclusiv localizarea geografică, condițiile meteorologice, geologice, hidrografice și, dacă este necesar, istoricul acestuia;
- (b) identificarea instalațiilor și a altor activități ale amplasamentului care ar putea prezenta un pericol de accident major;
- (c) pe baza informațiilor disponibile, identificarea amplasamentelor învecinate, precum și a siturilor care nu intră în domeniul de aplicare a prezentei directive, zone și amenajări care ar putea genera sau crește riscul sau consecințele unui accident major și ale unor efecte domino;

- (d) descrierea zonelor în care poate avea loc un accident major.

3. Descrierea instalației:

- (a) descrierea activităților și a produselor principale ale acelor părți ale amplasamentului care sunt importante din punctul de vedere al securității, al surselor de risc de accident major și al condițiilor în care un astfel de accident major poate surveni, alături de o descriere a măsurilor preventive propuse;
- (b) descrierea proceselor, în special a metodelor de operare, luând în considerare, atunci când este cazul, informațiile disponibile privind cele mai bune practici;

- (c) descrierea substanțelor periculoase:

- (i) inventarul substanțelor periculoase, care să cuprindă:

— identificarea substanțelor periculoase: denumire chimică, număr CAS, denumirea conform nomenclatorului IUPAC;

— cantitatea maximă de substanțe periculoase care există în amplasament sau care ar putea exista;

- (ii) caracteristicile fizice, chimice, toxicologice și menționarea pericolelor, atât imediate, cât și pe termen lung, pentru sănătatea umană și pentru mediu;

- (iii) comportamentul fizic și chimic în condiții normale de utilizare sau în condiții previzibile de accident.

4. Identificarea și analiza riscurilor de accidente și metodele de prevenire:

- (a) descrierea detaliată a scenariilor posibile de accidente majore și probabilitatea producerii acestora sau condițiile în care acestea se produc, inclusiv un rezumat al evenimentelor care pot juca un rol în declanșarea fiecăruia dintre aceste scenarii, fie că aceste cauze sunt interne sau externe instalației; inclusiv, în special:

- (i) cauze operaționale;

- (ii) cauze externe, precum cele legate, de exemplu, de efectele domino, de situri care nu intră în domeniul de aplicare a prezentei directive, de zone și amenajări care ar putea genera sau crește riscul sau consecințele unui accident major;

- (iii) naturale, de exemplu cutremure sau inundații;

- (b) evaluarea magnitudinii și severității consecințelor accidentelor majore identificate, inclusiv hărți, imagini sau, dacă este cazul, descrieri echivalente care prezintă zonele care ar putea fi afectate de astfel de accidente generate de amplasament;

- (c) analiza accidentelor și incidentelor din trecut, cu aceleași substanțe și procese utilizate, luarea în considerare a experienței acumulate, precum și referința explicită la măsurile specifice luate pentru a preveni astfel de accidente;
 - (d) descrierea parametrilor tehnici și a echipamentului utilizat pentru securitatea instalațiilor.
5. Măsuri de protecție și de intervenție pentru limitarea consecințelor unui accident major:
- (a) descrierea echipamentului instalat în cadrul amplasamentului pentru limitarea consecințelor accidentelor majore pentru sănătatea umană și mediu, care include, de exemplu, sisteme de detecție/de protecție, dispozitive tehnice pentru limitarea volumului emisiilor accidentale, inclusiv pulverizatoare de apă, perdele de vapori, cuve de retenție de urgență sau vase de colectare, ventile de blocare, sisteme de inertizare, amenajări pentru reținerea apei de incendiu;
 - (b) organizarea alertării și a intervenției;
 - (c) descrierea resurselor interne sau externe care pot fi mobilizate;
 - (d) descrierea tuturor măsurilor tehnice și netehnice relevante pentru reducerea impactului unui accident major.
-

ANEXA III

Informațiile prevăzute la articolul 8 alineatul (5) și articolul 10 privind sistemul de management al securității și organizarea amplasamentelor în vederea prevenirii accidentelor majore

În scopul punerii în aplicare a sistemului operatorului de management al securității, se ține seama de următoarele elemente:

- (a) sistemul de management al securității trebuie să fie proporțional cu pericolele, activitățile industriale și complexitatea organizării în cadrul amplasamentului și să se bazeze pe evaluarea riscurilor. Acesta ar trebui să includă partea din sistemul de management general care conține structura organizatorică, responsabilitățile, practicile, procedurile, procesele și resursele pentru stabilirea și punerea în aplicare a politicii de prevenire a accidentelor majore (PPAM);
- (b) în cadrul sistemului de management al securității sunt abordate următoarele aspecte:
- (i) organizare și personal — rolurile și responsabilitățile personalului implicat în managementul pericolelor majore la toate nivelurile organizației, împreună cu măsurile de sensibilizare în ceea ce privește necesitatea unei îmbunătățiri permanente. Identificarea nevoilor de instruire ale acestui personal și furnizarea instruirii astfel identificate. Implicarea angajaților și a personalului subcontractat care lucrează în cadrul amplasamentului care prezintă importanță din punctul de vedere al securității;
 - (ii) identificarea și evaluarea pericolelor majore – adoptarea și punerea în aplicare a unor proceduri care permit identificarea sistematică a pericolelor majore care decurg din operarea normală și anormală, inclusiv pentru activitățile subcontractate, atunci când este cazul, precum și evaluarea probabilității producerii și a severității acestora;
 - (iii) controlul exploatarei – adoptarea și punerea în aplicare de proceduri și instrucțiuni pentru exploatarea în condiții de securitate, inclusiv întreținerea instalației, a proceselor, a echipamentului, și pentru gestionarea alarmelor și opririle temporare; luarea în considerare a informațiilor disponibile privind cele mai bune practici de monitorizare și control, în scopul reducerii riscului de defectare a sistemului; gestionarea și controlul riscurilor legate de echipamentul învechit aflat în cadrul amplasamentului și de coroziune; inventarierea echipamentului din cadrul amplasamentului, strategia și metodologia de monitorizare și control al stării echipamentului, acțiuni ulterioare corespunzătoare și orice măsură necesară de soluționare a problemelor;
 - (iv) managementul schimbărilor – adoptarea și punerea în aplicare a procedurilor de planificare a modificărilor aduse unor instalații, procese sau suprafețe de depozitare sau a proiectării de noi instalații, procese sau suprafețe de depozitare;
 - (v) planificarea pentru situații de urgență – adoptarea și punerea în aplicare a procedurilor vizând identificarea urgențelor previzibile prin analiză sistematică, în vederea pregătirii, testării și revizuirii planurilor de urgență pentru a răspunde unor astfel de situații de urgență și pentru a asigura instruire specifică pentru personalul vizat. Această instruire se asigură întregului personal care lucrează în cadrul amplasamentului, inclusiv personalului subcontractat relevant;
 - (vi) monitorizarea performanțelor – adoptarea și punerea în aplicare de proceduri pentru o evaluare permanentă a conformității cu obiectivele stabilite de operator în cadrul PPAM și al sistemului său de management al securității și aplicarea unor mecanisme de investigare și de corecție în caz de neconformitate. Procedurile trebuie să vizeze sistemul operatorului de raportare a accidentelor majore sau a „evenimentelor la limita de producere a unui accident”, în special cele care implică eșecul măsurilor de protecție, precum și investigarea acestora și monitorizarea pe baza experienței acumulate. Procedurile ar putea include, de asemenea, indicatori de performanță, cum ar fi indicatori de performanță în domeniul securității (SPI) și/sau alți indicatori relevanți;
 - (vii) audit și revizuire – adoptarea și punerea în aplicare a unor proceduri de evaluare sistematică și periodică a PPAM și a eficacității și caracterului adecvat al sistemului de management al securității; examinarea documentată a performanței politicii și sistemului de management al securității și actualizarea acestuia de către conducere, inclusiv luarea în considerare și încorporarea modificărilor necesare indicate în urma auditului și revizuirii.

ANEXA IV

Date și informații ce trebuie incluse în planurile de urgență menționate la articolul 12

1. Planurile de urgență interne:

- (a) numele sau funcțiile persoanelor autorizate să declanșeze proceduri de urgență și persoana responsabilă pentru coordonarea la fața locului a acțiunii de atenuare a efectelor;
- (b) numele sau funcția persoanei care are responsabilitatea de a menține legătura cu autoritatea responsabilă pentru planul de urgență extern;
- (c) în cazul condițiilor sau al evenimentelor previzibile care ar putea avea o contribuție semnificativă la declanșarea unui accident major, o descriere a acțiunilor care trebuie întreprinse pentru a menține sub control aceste condiții sau evenimente și pentru a limita consecințele acestora, inclusiv o descriere a echipamentului de protecție și a resurselor disponibile;
- (d) măsuri în vederea limitării riscurilor pentru persoanele aflate în cadrul amplasamentului, inclusiv informații despre modul în care se face avertizarea, precum și acțiunile pe care trebuie să le întreprindă personalul după avertizare;
- (e) măsuri de avertizare rapidă cu privire la incident a autorității responsabile pentru declanșarea planului de urgență extern, tipul de informații care trebuie cuprinse în avertizarea inițială și măsurile pentru furnizarea unor informații mai detaliate de îndată ce acestea devin disponibile;
- (f) atunci când este necesar, măsuri pentru formarea personalului în vederea sarcinilor pe care va trebui să le îndeplinească și, dacă este cazul, pentru coordonarea cu serviciile de urgență din afara sitului;
- (g) măsuri pentru acordarea de sprijin prin acțiuni de atenuare a efectelor în exteriorul amplasamentului.

2. Planurile de urgență externe:

- (a) numele sau funcțiile persoanelor autorizate să declanșeze proceduri de urgență și ale persoanelor autorizate pentru conducerea și coordonarea acțiunilor în exteriorul amplasamentului;
 - (b) măsuri pentru primirea unor avertizări rapide cu privire la incidente, precum și pentru procedurile de alertă și de intervenție;
 - (c) măsuri pentru coordonarea resurselor necesare pentru punerea în aplicare a planului de urgență extern;
 - (d) măsuri pentru acordarea de sprijin prin acțiuni de atenuare a efectelor în interiorul amplasamentului;
 - (e) măsuri pentru acțiuni de atenuare a efectelor în exteriorul amplasamentului, inclusiv răspunsurile la scenarii de accidente majore, astfel cum sunt prevăzute în raportul de securitate, și luând în considerare posibilele efecte domino, inclusiv ale celor cu impact asupra mediului;
 - (f) măsuri pentru punerea la dispoziția publicului, precum și a oricăror amplasamente învecinate sau situri care nu intră în domeniul de aplicare a prezentei directive, în conformitate cu articolul 9, de informații specifice referitoare la accident și la conduita care ar trebui să fie adoptată;
 - (g) măsuri pentru furnizarea de informații către serviciile de urgență ale altor state membre, în cazul în care se produce un accident major cu posibile consecințe transfrontaliere.
-

ANEXA V

Elemente de informații ce trebuie comunicate publicului conform dispozițiilor articolului 14 alineatul (1) și ale articolului 14 alineatul (2) litera (a)

PARTEA 1

Pentru toate amplasamentele care intră sub incidența prezentei directive:

1. numele sau denumirea comercială a operatorului și adresa completă a amplasamentului respectiv;
2. confirmarea faptului că amplasamentul intră sub incidența reglementărilor și/sau a dispozițiilor administrative de punere în aplicare a prezentei directive și că notificarea prevăzută la articolul 7 alineatul (1) sau raportul de securitate prevăzut la articolul 10 alineatul (1) au fost înaintate autorității competente;
3. explicarea, în termeni simpli, a activității sau a activităților desfășurate în cadrul amplasamentului;
4. denumirile comune sau, în cazul substanțelor periculoase cuprinse în partea 1 a anexei 1, denumirile generice sau categoria generală de pericolozitate a substanțelor periculoase relevante din cadrul amplasamentului care ar putea provoca un accident major, indicându-se în termeni simpli principalele lor caracteristici periculoase;
5. informații generale cu privire la modalitățile de avertizare a publicului interesat, dacă este necesar; informații adecvate cu privire la conduita potrivită în cazul unui accident major sau indicarea locului în care informațiile respective pot fi accesate electronic;
6. data ultimei vizite efectuate pe sit, în conformitate cu articolul 20 alineatul (4), sau indicarea locului în care informațiile respective pot fi accesate electronic; informații cu privire la locul unde este posibil să se obțină, la cerere, informații mai detaliate despre inspecție și planul de inspecție, sub rezerva dispozițiilor articolului 22;
7. detalii privind sursele de unde se pot obține mai multe informații relevante, sub rezerva cerințelor de la articolul 22.

PARTEA 2

Pentru amplasamentele de nivel superior, în plus față de informațiile menționate în partea 1 din prezenta anexă:

1. informații generale cu privire la natura pericolelor de accident major, inclusiv cu privire la efectele lor potențiale asupra sănătății umane și asupra mediului și detalii succinte privind principalele tipuri de scenarii de accidente majore și măsurile de control pentru gestionarea acestora;
2. confirmarea faptului că operatorul are obligația de a lua măsuri adecvate în cadrul amplasamentului, în special menținerea legăturii cu serviciile de intervenție în caz de urgență, pentru a acționa în caz de accidente majore și pentru a minimaliza efectele acestora;
3. informații corespunzătoare din planul de urgență extern elaborat pentru a face față oricăror efecte în afara amplasamentului, în urma unui accident. Acestea ar trebui să includă recomandarea de a se urma toate instrucțiunile și de a se răspunde la toate solicitările din partea serviciilor de intervenție în caz de urgență în timpul unui accident;
4. acolo unde este cazul, se indică dacă amplasamentul se află în apropierea teritoriului unui alt stat membru și dacă există posibilitatea unui accident major cu efecte transfrontaliere în conformitate cu Convenția Comisiei Economice a Organizației Națiunilor Unite pentru Europa privind efectele transfrontaliere ale accidentelor industriale.

ANEXA VI

Criterii de notificare a unui accident major către comisie conform dispozițiilor articolului 18 alineatul (1)

- I. Orice accident major care intră sub incidența punctului 1 sau care are cel puțin una dintre consecințele descrise la punctele 2-5 trebuie notificat Comisiei.
1. Substanțele periculoase implicate
Orice incendiu sau explozie sau evacuare accidentală a unei substanțe periculoase care implică o cantitate de cel puțin 5 % din cantitatea relevantă pentru încadrare stabilită în coloana 3 din partea 1 sau în coloana 3 din partea 2 din anexa I.
 2. Vătămarea persoanelor sau daune asupra proprietății imobiliare:
 - (a) un deces;
 - (b) rănirea a șase persoane din interiorul amplasamentului și spitalizarea acestora pentru cel puțin 24 de ore;
 - (c) spitalizarea unei persoane din afara amplasamentului pentru cel puțin 24 de ore;
 - (d) locuință (locuințe) din afara amplasamentului deteriorată (deteriorate) și inutilizabilă (inutilizabile) ca urmare a accidentului;
 - (e) evacuarea sau izolarea unor persoane pentru mai mult de 2 ore (persoane × ore): valoarea trebuie să fie de minimum 500;
 - (f) întreruperea serviciilor de furnizare a apei potabile, electricității, gazului sau telecomunicațiilor pentru mai mult de două ore (persoane × ore): valoarea trebuie să fie de minimum 1 000.
 3. Efecte dăunătoare imediate asupra mediului:
 - (a) daune permanente sau pe termen lung asupra habitatelor terestre:
 - (i) 0,5 ha sau mai mult dintr-un habitat cu valoare ecologică sau de conservare, protejat prin lege;
 - (ii) 10 ha sau mai mult dintr-un habitat mai extins, incluzând teren agricol;
 - (b) daune semnificative sau pe termen lung asupra habitatelor de apă curgătoare sau marine:
 - (i) 10 km sau mai mult dintr-un râu sau canal;
 - (ii) 1 ha sau mai mult dintr-un lac sau iaz;
 - (iii) 2 ha sau mai mult dintr-o deltă;
 - (iv) 2 ha sau mai mult dintr-o zonă de coastă sau din mare;
 - (c) daune semnificative asupra unui acvifer sau asupra apelor subterane:
1 ha sau mai mult.
 4. Daune asupra proprietății:
 - (a) daune asupra proprietății din interiorul amplasamentului: cel puțin 2 000 000 EUR;
 - (b) daune asupra proprietății din afara amplasamentului: cel puțin 500 000 EUR.
 5. Daune transfrontaliere
Orice accident major care implică în mod direct o substanță periculoasă care conduce la efecte în afara teritoriului statului membru respectiv.
- II. Accidente sau „evenimente la limita de producere a unui accident” pe care statele membre le consideră ca prezentând un interes tehnic special pentru prevenirea accidentelor majore și pentru limitarea consecințelor acestora și care nu îndeplinesc criteriile cantitative de mai sus ar trebui să fie notificate Comisiei.

ANEXA VII

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 96/82/CE	Prezenta directivă
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 2 alineatul (1) și articolul 3 alineatele (2) și (3)
Articolul 2 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 3 alineatul (12)
Articolul 2 alineatul (2)	—
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 3 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (2)	Articolul 3 alineatul (8)
Articolul 3 alineatul (3)	Articolul 3 alineatul (9)
Articolul 3 alineatul (4)	Articolul 3 alineatul (10)
Articolul 3 alineatul (5)	Articolul 3 alineatul (13)
Articolul 3 alineatul (6)	Articolul 3 alineatul (14)
Articolul 3 alineatul (7)	Articolul 3 alineatul (15)
Articolul 3 alineatul (8)	Articolul 3 alineatul (16)
—	Articolul 3 alineatele (2)-(7), articolul 3 alineatele (11) și (12) și articolul 3 alineatele (17)-(19)
Articolul 4	Articolul 2 alineatul (2) primul paragraf literele (a)-(f) și (h)
—	Articolul 2 alineatul (2) primul paragraf litera (g) și articolul 2 alineatul (2) al doilea paragraf
—	Articolul 4
Articolul 5	Articolul 5
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 7 alineatul (2)
Articolul 6 alineatul (2) literele (a)-(g)	Articolul 7 alineatul (1) literele (a)-(g)
Articolul 6 alineatul (3)	Articolul 7 alineatul (3)
Articolul 6 alineatul (4)	Articolul 7 alineatul (4) literele (a)-(c)
—	Articolul 7 alineatul (4) litera (d)
Articolul 7 alineatul (1)	Articolul 8 alineatul (1)
—	Articolul 8 alineatul (2) literele (a) și (b)
Articolul 7 alineatul (1a)	Articolul 8 alineatul (2) litera (a)
Articolul 7 alineatul (2)	Articolul 8 alineatul (5)
Articolul 7 alineatul (3)	—
—	Articolul 8 alineatul (3)
—	Articolul 8 alineatul (4)
—	Articolul 8 alineatul (5)
Articolul 8 alineatele (1) și (2)	Articolul 9 alineatele (1) și (2)

Directiva 96/82/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 9 alineatul (2)
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 10 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 10 alineatul (2)
Articolul 9 alineatul (2) al doilea paragraf	—
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 10 alineatul (3)
Articolul 9 alineatul (4)	Articolul 10 alineatul (6)
Articolul 9 alineatul (5)	Articolul 10 alineatul (5)
Articolul 9 alineatul (6)	—
—	Articolul 10 alineatul (4)
Articolul 10	Articolul 11
Articolul 11 alineatul (1) literele (a) și (b)	Articolul 12 alineatul (1) literele (a) și (b) și articolul 12 alineatul (2)
Articolul 11 alineatul (1) litera (c)	Articolul 12 alineatul (1) litera (c)
Articolul 11 alineatul (2)	Articolul 12 alineatul (3)
Articolul 11 alineatul (3)	Articolul 12 alineatele (4) și (5)
Articolul 11 alineatul (4)	Articolul 12 alineatul (6) primul paragraf
Articolul 11 alineatul (4a)	Articolul 12 alineatul (6) al doilea paragraf
Articolul 11 alineatul (5)	Articolul 12 alineatul (7)
Articolul 11 alineatul (6)	Articolul 12 alineatul (8)
Articolul 12 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 13 alineatul (1)
Articolul 12 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 13 alineatul (2)
Articolul 12 alineatul (1a)	—
Articolul 12 alineatul (2)	Articolul 13 alineatul (3)
—	Articolul 13 alineatul (4)
Articolul 13 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 14 alineatul (2) primul paragraf litera (a) și articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf a doua teză
Articolul 13 alineatul (1) al doilea paragraf prima și a treia teză	Articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf ultima teză
Articolul 13 alineatul (1) al doilea paragraf a doua teză	Articolul 14 alineatul (1)
Articolul 13 alineatul (1) al treilea paragraf	Articolul 14 alineatul (2) al doilea paragraf prima teză
—	Articolul 14 alineatul (1) a doua teză
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 14 alineatul (3)
Articolul 13 alineatul (3)	Articolul 14 alineatul (4)
Articolul 13 alineatul (4) prima teză	Articolul 14 alineatul (2) litera (b)
Articolul 13 alineatul (4) a doua și a treia teză	Articolul 22 alineatul (3) primul și al doilea paragraf
Articolul 13 alineatul (5)	Articolul 15 alineatul (1)
Articolul 13 alineatul (6)	Articolul 14 alineatul (2) litera (c)

Directiva 96/82/CE	Prezenta directivă
—	Articolul 15 alineatele (2)-(7)
Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 16
Articolul 14 alineatul (2)	Articolul 17
Articolul 15 alineatul (1) literele (a)-(d)	Articolul 18 alineatul (1) literele (a)-(d) și articolul 18 alineatul (2) primul paragraf
Articolul 15 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 18 alineatul (1) litera (e) și articolul 18 alineatul (3)
Articolul 15 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 18 alineatul (2) al doilea paragraf
Articolul 15 alineatul (3)	Articolul 18 alineatul (4)
Articolul 16	Articolul 6 alineatul (1)
—	Articolul 6 alineatele (2) și (3)
Articolul 17	Articolul 19
Articolul 18 alineatul (1)	Articolul 20 alineatele (1) și (2)
Articolul 18 alineatul (2) litera (a)	Articolul 20 alineatul (4)
Articolul 18 alineatul (2) literele (b) și (c)	Articolul 20 alineatul (7)
Articolul 18 alineatul (3)	Articolul 20 alineatul (11)
—	Articolul 20 alineatele (3), (5), (6), (8), (9) și (10)
Articolul 19 alineatul (1)	Articolul 21 alineatul (1)
Articolul 19 alineatul (1a) primul paragraf	Articolul 21 alineatul (3) primul paragraf
Articolul 19 alineatul (1a) al doilea paragraf	Articolul 21 alineatul (3) al doilea paragraf
Articolul 19 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 21 alineatul (4)
Articolul 19 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 21 alineatul (6)
Articolul 19 alineatul (3)	Articolul 21 alineatul (7)
—	Articolul 21 alineatul (5)
Articolul 19 alineatul (4)	Articolul 21 alineatul (2)
Articolul 20 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 22 alineatul (1)
Articolul 20 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 22 alineatul (2)
Articolul 20 alineatul (2)	—
—	Articolul 23
—	Articolul 24
Articolul 21 alineatul (1)	Articolul 25
Articolul 21 alineatul (2)	Articolul 21 alineatul (5)
Articolul 22	Articolul 27
Articolul 23	Articolul 32
Articolul 24	Articolul 31
Articolul 25	Articolul 33

Directiva 96/82/CE	Prezenta directivă
Articolul 26	Articolul 34
—	Articolul 26 și articolele 28-30
—	Anexa I paragrafele introductive
Anexa I, Introducere, punctele 1-5	Anexa I, note la anexa I, notele 1-3
Anexa I, Introducere, punctele 6-7	—
Anexa I partea 1	Anexa I partea 2
Anexa I partea 1, note la partea 1, notele 1-6	Anexa I, note la anexa I, notele 13-18
Anexa I partea 1, note la partea 1, nota 7	Anexa I, note la anexa I, nota 20
—	Anexa I, note la anexa I, nota 7
Anexa I partea 2	Anexa I partea 1
Anexa I partea 2, note la partea 2, nota 1	Anexa I, note la anexa I, notele 1, 5 și 6
Anexa I partea 2, note la partea 2, nota 2	Anexa I, note la anexa I, notele 8-10
Anexa I partea 2, note la partea 2, nota 3	Anexa I, note la anexa I, notele 11.1, 11.2 și 12
Anexa I partea 2, note la partea 2, nota 4	Anexa I, note la anexa I, nota 4
Anexa II părțile I-III	Anexa II punctele 1-3
Anexa II partea IV punctul A	Anexa II punctul 4 litera (a)
—	Anexa II punctul 4 litera (a) punctele (i)-(iii)
Anexa II partea IV punctul B	Anexa II punctul 4 litera (b)
—	Anexa II punctul 4 litera (c)
Anexa II partea IV punctul C	Anexa II punctul 4 litera (d)
Anexa II partea V punctele A-C	Anexa II punctul 5 literele (a)-(c)
Anexa II partea V punctul D	—
—	Anexa II punctul 5 litera (d)
Anexa III paragraful introductiv și literele (a)-(b)	Anexa III paragraful introductiv și litera (a) Articolul 8 alineatele (1) și (5)
Anexa III litera (c) punctele (i)-(iv)	Anexa III litera (b) punctele (i)-(iv)
Anexa III litera (c) punctele (v)-(vii)	Anexa III litera (b) punctele (v)-(vii)
Anexa IV	Anexa IV
Anexa V punctul 1	Anexa V partea 1 punctul 1
Anexa V punctul 2	—
Anexa V punctele 3-5	Anexa V partea 1 punctele 2-4
Anexa V punctul 6	Anexa V partea 2 punctul 1
Anexa V punctele 7-8	Anexa V partea 1 punctul 5
—	Anexa V partea 1 punctul 6
Anexa V punctele 9-10	Anexa V partea 2 punctele 2-3

Directiva 96/82/CE	Prezenta directivă
Anexa V punctul 11	Anexa V partea 1 punctul 7
—	Anexa V partea 2 punctul 4
Anexa VI partea I	Anexa VI partea I
Anexa VI partea II	Anexa VI partea II
—	Anexa VII

DIRECTIVA 2012/19/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 4 iulie 2012

privind deșeurile de echipamente electrice și electronice (DEEE)

(reformare)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 2002/96/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 ianuarie 2003 privind deșeurile de echipamente electrice și electronice (DEEE) ⁽⁴⁾ trebuie să facă obiectul mai multor modificări substanțiale. Din motive de claritate, ar trebui să se procedeze la reformarea directivei menționate.
- (2) Obiectivele politicii de mediu a Uniunii sunt, în special, conservarea, protecția și îmbunătățirea calității mediului, protecția sănătății umane și utilizarea prudentă și rațională a resurselor naturale. Această politică se bazează pe principiul precauției, precum și pe principiul acțiunii preventive, pe principiul remedierii cu prioritate la sursă a daunelor aduse mediului și pe principiul „poluatorul plătește”.
- (3) Programul comunitar de politică și acțiune în domeniul mediului și al dezvoltării durabile (Al cincilea program de acțiune pentru mediu) ⁽⁵⁾ prevede că realizarea unei dezvoltări durabile necesită modificări profunde ale tipurilor actuale de creștere, producție, consum și conduită și pledează, între altele, pentru reducerea risipei de resurse naturale și prevenirea poluării. Acest

program menționează deșeurile de echipamente electrice și electronice (DEEE) ca fiind unul dintre domeniile țintă care trebuie reglementate, în vederea aplicării principiilor prevenirii, valorificării și eliminării sigure a deșeurilor.

- (4) Prezenta directivă completează legislația generală a Uniunii în domeniul gestionării deșeurilor, precum Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile ⁽⁶⁾. Aceasta face trimitere la definițiile din respectiva directivă, inclusiv la definițiile deșeurilor și ale operațiunilor generale de gestionare a deșeurilor. Conform Directivei 2008/98/CE, definiția colectării include sortarea și stocarea preliminară a deșeurilor în vederea transportării lor la o instalație de tratare a deșeurilor. Directiva 2009/125/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁷⁾ instituie un cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor cu impact energetic și permite adoptarea de cerințe specifice de proiectare ecologică pentru produsele cu impact energetic care ar putea face, de asemenea, obiectul prezentei directive. Directiva 2009/125/CE și măsurile de punere în aplicare adoptate în temeiul său nu aduc atingere legislației Uniunii în domeniul gestionării deșeurilor. Directiva 2002/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 ianuarie 2003 privind restricțiile de utilizare a anumitor substanțe periculoase în echipamentele electrice și electronice ⁽⁸⁾ impune înlocuirea substanțelor interzise în ceea ce privește toate echipamentele electrice și electronice (EEE) care sunt incluse în domeniul său de aplicare.
- (5) Pe măsură ce piața continuă să se dezvolte și ciclurile de inovare devin din ce în ce mai scurte, înlocuirea echipamentelor se accelerează, ceea ce face ca EEE să devină o sursă de deșeurii în creștere rapidă. Cu toate că Directiva 2002/95/CE a contribuit efectiv la reducerea substanțelor periculoase conținute în noile EEE, DEEE vor continua totuși să conțină, timp de mulți ani, substanțe periculoase precum mercurul, cadmiul, plumbul, cromul hexavalent și bifenilii policlorurați (PCB), precum și substanțe care diminuează stratul de ozon. Prezența componentelor periculoase în EEE reprezintă o problemă importantă în faza de gestionare a deșeurilor, iar reciclarea DEEE nu se realizează la un nivel suficient. În absența reciclării se pierd resurse valoroase.
- (6) Prezenta directivă are ca obiectiv contribuția la obținerea unei producții și a unui consum durabil, ca primă prioritate, prin prevenirea producerii de DEEE și, în plus, prin

⁽¹⁾ JO C 306, 16.12.2009, p. 39.

⁽²⁾ JO C 141, 29.5.2010, p. 55.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 3 februarie 2011 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Poziția Consiliului în primă lectură din 19 iulie 2011 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 19 ianuarie 2012 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 7 iunie 2012.

⁽⁴⁾ JO L 37, 13.2.2003, p. 24.

⁽⁵⁾ JO C 138, 17.5.1993, p. 5.

⁽⁶⁾ JO L 312, 22.11.2008, p. 3.

⁽⁷⁾ JO L 285, 31.10.2009, p. 10.

⁽⁸⁾ JO L 37, 13.2.2003, p. 19.

reutilizarea, reciclarea și alte forme de valorificare a acestor deșeuri, astfel încât să se reducă volumul de deșeuri eliminate și să se sprijine utilizarea eficientă a resurselor și recuperarea materiilor prime secundare valoroase. Prezenta directivă urmărește, de asemenea, îmbunătățirea performanțelor de mediu ale tuturor operatorilor implicați în ciclul de viață al EEE, precum producători, distribuitori și consumatori și, în special, operatori care sunt direct implicați în colectarea și tratarea DEEE. În special, abordările naționale diferite ale principiului responsabilității producătorului pot duce la deosebiri considerabile la nivelul sarcinii financiare suportate de agenții economici. Diferențele între politicile naționale privind gestionarea DEEE compromit eficiența politicilor de reciclare. Din acest motiv, ar trebui să se prevadă criterii esențiale la nivelul Uniunii și să se stabilească standarde minime pentru tratarea DEEE.

- (7) Este necesar să se aplice dispozițiile prezentei directive produselor și producătorilor, indiferent de tehnica de vânzare folosită, inclusiv vânzarea la distanță și vânzarea electronică. În această privință, este necesar ca obligațiile producătorilor și distribuitorilor care utilizează canale de vânzare la distanță sau de vânzare electronică să aibă, în măsura posibilului, aceeași formă și respectarea acestora să fie asigurată în aceeași modalitate ca pentru celelalte canale de distribuție, pentru a evita ca respectivele canale de distribuție să trebuiască să suporte costurile care rezultă din dispozițiile prezentei directive în ceea ce privește DEEE în cazul cărora echipamentul a fost vândut prin canalele de vânzare la distanță sau de vânzare electronică.
- (8) Pentru îndeplinirea obligațiilor care decurg din prezenta directivă într-un anumit stat membru, un producător ar trebui să aibă sediul în statul membru respectiv. În mod excepțional, pentru a reduce barierele existente din calea funcționării corespunzătoare a pieței interne și poverile administrative, statele membre ar trebui să le permită producătorilor care nu au sediul pe teritoriul lor, dar au sediul într-un alt stat membru să numească un reprezentant autorizat care să fie responsabil de îndeplinirea obligațiilor producătorului respectiv ce decurg din prezenta directivă. În plus, poverile administrative ar trebui reduse prin simplificarea procedurilor de înregistrare și de raportare și prin asigurarea faptului că taxele nu sunt percepute de mai multe ori la înregistrarea în fiecare stat membru în parte.
- (9) Ar trebui să intre sub incidența prezentei directive toate EEE utilizate de consumatori, precum și EEE destinate utilizării profesionale. Prezenta directivă ar trebui să se aplice fără a aduce atingere legislației Uniunii privind cerințele de siguranță și sănătate care protejează toate persoanele care intră în contact cu DEEE, legislației specifice a Uniunii privind gestionarea deșeurilor, în special Directiva 2006/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 septembrie 2006 privind bateriile și acumulatorii ⁽¹⁾, precum și legislației Uniunii în domeniul

proiectării produselor, în special Directiva 2009/125/CE. Pregătirea pentru reutilizarea, valorificarea și reciclarea deșeurilor, a echipamentelor și substanțelor de răcire, a amestecurilor sau componentelor acestora ar trebui să se facă în conformitate cu legislația relevantă a Uniunii, în special Regulamentul (CE) nr. 1005/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind substanțele care diminuează stratul de ozon ⁽²⁾ și Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 mai 2006 privind anumite gaze fluorurate cu efect de seră ⁽³⁾. Obiectivele prezentei directive pot fi realizate fără a se include în domeniul de aplicare a acesteia instalațiile fixe de mari dimensiuni, precum platformele petroliere, sistemele de transport al bagajelor din aeroporturi sau lifturile. Cu toate acestea, orice echipament care nu este în mod special proiectat și instalat ca parte a instalațiilor respective și care poate funcționa și fără a face parte din aceste instalații ar trebui inclus în domeniul de aplicare al prezentei directive. În această categorie intră, de exemplu, echipamente cum ar fi sistemele de iluminat și panourile fotovoltaice.

- (10) O serie de definiții ar trebui incluse în prezenta directivă pentru a preciza domeniul de aplicare a acesteia. Cu toate acestea, în cadrul unei revizui a domeniului de aplicare, definiția EEE ar trebui clarificată mai mult pentru a aduce mai aproape măsurile naționale relevante și practicile curente, aplicate și consacrate din statele membre.
- (11) În cadrul măsurilor de punere în aplicare din Directiva 2009/125/CE, ar trebui să fie stabilite cerințe în materie de proiectare ecologică care facilitează reutilizarea, demontarea și valorificarea DEEE. Pentru a optimiza reutilizarea și valorificarea prin proiectarea produsului, întregul ciclu de viață al produsului ar trebui luat în considerare.
- (12) Stabilirea, prin prezenta directivă, a responsabilității producătorului este una dintre modalitățile de încurajare a proiectării și producerii EEE prin procedee care să țină seama pe deplin și să faciliteze repararea, posibila îmbunătățire, reutilizarea, dezasamblarea și reciclarea EEE.
- (13) Pentru a garanta siguranța și sănătatea personalului distribuitorilor însărcinat cu preluarea și manipularea DEEE, statele membre ar trebui să definească, în conformitate cu legislația internă și a Uniunii privind cerințele de siguranță și sănătate, condițiile în care distribuitorii pot refuza preluarea.
- (14) Colectarea separată reprezintă o condiție prealabilă pentru a asigura tratarea specifică și reciclarea DEEE și este necesară pentru atingerea nivelului ales de protecție a sănătății umane și a mediului în Uniune. Consumatorii trebuie să contribuie activ la succesul acestui tip de

⁽¹⁾ JO L 266, 26.9.2006, p. 1.

⁽²⁾ JO L 286, 31.10.2009, p. 1.

⁽³⁾ JO L 161, 14.6.2006, p. 1.

- colectare și trebuie încurajați să predea DEEE. În acest scop, ar trebui create instalații adecvate pentru predarea DEEE, inclusiv centre publice de colectare, la care gospodăriile particulare să-și poată preda, cel puțin gratuit, deșeurile. Distribuitorii joacă un rol important în asigurarea succesului colectării de DEEE. Prin urmare, centrele de colectare amenajate în cadrul magazinelor pentru DEEE foarte mici ar trebui să nu facă obiectul cerințelor de înregistrare sau de autorizare din Directiva 2008/98/CE.
- (15) În scopul atingerii nivelului ales de protecție și a obiectivelor de mediu armonizate ale Uniunii, statele membre ar trebui să ia măsurile necesare pentru a reduce la minimum eliminarea DEEE ca deșeuri municipale nesortate și pentru a atinge un nivel înalt de colectare separată a DEEE. Pentru ca statele membre să depună eforturi în ceea ce privește elaborarea de programe eficiente de colectare, se impune a li se cere atingerea unui nivel ridicat de colectare a DEEE, în special în ceea ce privește echipamentele de răcire și de congelare care conțin substanțe care depreciază stratul de ozon și gaze fluorurate cu efect de seră, dat fiind impactul semnificativ al acestora asupra mediului și având în vedere obligațiile prevăzute de Regulamentele (CE) nr. 842/2006 și (CE) nr. 1005/2009. Datele cuprinse în evaluarea impactului realizată de Comisie în 2008 arată că 65 % din EEE introduse pe piață au fost deja colectate separat în perioada respectivă, dar că mai mult de jumătate din acestea este posibil să fi făcut obiectul unei tratări necorespunzătoare și al exporturilor ilegale și, chiar și în cazul unei tratări corespunzătoare, aceasta nu a fost raportată. Acest fapt duce la pierderea unor materii prime secundare valoroase, la degradarea mediului și furnizarea unor date inconsecvente. Pentru a se evita acest lucru, este necesară stabilirea unui obiectiv de colectare ambițios și asigurarea faptului că DEEE colectate sunt tratate într-o manieră ecologică și sunt raportate corect. Este oportun să se prevadă cerințe minime pentru transferurile de EEE folosite suspectate de a fi DEEE, în aplicarea cărora statele membre pot ține seama de orice orientări relevante ale corespondenților elaborate în contextul punerii în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșeuri⁽¹⁾. Astfel de cerințe minime ar trebui în orice caz să aibă scopul de a evita transporturile nedorite de EEE nefuncționale către țările în curs de dezvoltare.
- (16) Stabilirea unor obiective de colectare ambițioase ar trebui să se bazeze pe cantitatea de DEEE generate, ținându-se seama în mod corespunzător de ciclurile de viață diferite ale produselor în statele membre, de piețele nesaturate și de EEE cu un ciclu de viață îndelungat. Prin urmare, ar trebui elaborată, în viitorul apropiat, o metodologie pentru calcularea ratelor de colectare pe baza DEEE generate. Potrivit estimărilor actuale, o rată de colectare de 85 % dintre DEEE generate este în mare parte echivalentă cu o rată de colectare de 65 % din greutatea medie de EEE introduse pe piață în cei trei ani precedenți.
- (17) Tratarea specifică a DEEE este indispensabilă pentru a evita dispersarea agenților poluanți în materialele reciclate sau în fluxul de deșeuri. O astfel de tratare constituie modalitatea cea mai eficientă de garantare a respectării nivelului ales de protecție a mediului în Uniune. Este important ca unitățile sau întreprinderile care efectuează operațiuni de colectare, de reciclare sau de tratare să respecte normele minime pentru a preveni consecințele negative ale tratării DEEE asupra mediului. Este necesară utilizarea celor mai bune tehnici de tratare, valorificare și reciclare, în măsura în care acestea garantează protecția sănătății umane și un înalt grad de protecție a mediului. Cele mai bune tehnici de tratare, valorificare și reciclare disponibile pot fi definite cu mai multă precizie în conformitate cu procedurile prevăzute de Directiva 2008/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind prevenirea și controlul integrat al poluării⁽²⁾.
- (18) În avizul său privind „Evaluarea riscurilor cauzate de produsele bazate pe nanotehnologie” din 19 ianuarie 2009, Comitetul științific pentru riscuri sanitare emergente și noi a afirmat că, în stadiul de deșeu sau în timpul reciclării, poate avea loc expunerea la nanomateriale încastrate în structuri mari, de exemplu în circuite electronice. Pentru a controla eventualele riscuri la adresa sănătății umane și a mediului ca urmare a tratării DEEE ce conțin nanomateriale, este adecvat ca Comisia să evalueze dacă ar putea fi necesar un tratament specific.
- (19) Colectarea, stocarea, transportul, tratarea și reciclarea DEEE, precum și pregătirea acestora pentru reutilizare se realizează în concordanță cu o abordare orientată către protejarea mediului și a sănătății umane și conservarea materiilor prime și vizează reciclarea resurselor valoroase conținute de EEE, cu scopul de a asigura o mai bună aprovizionare cu materii prime în Uniune.
- (20) După caz, ar trebui să se acorde prioritate pregătirii pentru reutilizarea DEEE și a componentelor, subansamblelor și produselor lor consumabile. În cazul în care acest lucru nu este preferabil, toate DEEE colectate separat ar trebui să fie valorificate, în vederea atingerii unui înalt nivel de reciclare și valorificare. În plus, producătorii trebuie încurajați să integreze materialele reciclate în noile echipamente.
- (21) Valorificarea, pregătirea pentru reutilizare și reciclarea DEEE ar trebui considerate ca făcând parte din obiectivele definite în prezenta directivă doar dacă această valorificare, pregătire pentru reutilizare sau reciclare nu contravine altor dispoziții legale ale Uniunii sau naționale aplicabile echipamentului. Asigurarea pregătirii adecvate pentru reutilizarea, reciclarea și valorificarea DEEE este importantă pentru gestionarea corectă a resurselor și va optimiza aprovizionarea cu resurse.

⁽¹⁾ JO L 190, 12.7.2006, p. 1.

⁽²⁾ JO L 24, 29.1.2008, p. 8.

- (22) Se impune definirea la nivelul Uniunii a unor principii de bază în ceea ce privește finanțarea gestionării DEEE și este necesar ca anumite programe de finanțare să contribuie la atingerea unor rate de colectare ridicate și la punerea în aplicare a principiului responsabilității producătorului.
- (23) Este important ca utilizatorii de EEE din gospodăriile particulare să aibă posibilitatea de a preda DEEE cel puțin gratuit. Producătorii ar trebui să finanțeze cel puțin colectarea de la centrele de colectare, tratarea, valorificarea și eliminarea DEEE. Statele membre ar trebui să încurajeze producătorii să își asume integral responsabilitatea pentru colectarea DEEE, în special prin finanțarea colectării DEEE de-a lungul întregului lanț al deșeurilor, inclusiv de la gospodăriile particulare, pentru a evita riscul ca DEEE colectate separat să facă obiectul unei tratări necorespunzătoare și al exporturilor ilegale, pentru a crea un mediu concurențial echitabil prin armonizarea finanțării din partea producătorilor la nivelul întregii Uniuni, pentru ca plata aferentă colectării acestor deșeuri să fie suportată de consumatorii de EEE, și nu de masa contribuabililor, în concordanță cu principiul „poluatorul plătește”. Pentru a atinge un grad maxim de eficiență a conceptului de responsabilitate a producătorului, fiecare producător ar trebui să răspundă de finanțarea gestionării deșeurilor provenite de la propriile produse. Producătorul ar trebui să poată opta pentru îndeplinirea acestei obligații prin intermediul unor sisteme individuale sau colective. Atunci când introduce un produs pe piață, fiecare producător ar trebui să ofere o garanție financiară care să evite o situație în care costurile de gestionare a DEEE provenite de la produsele al căror producător și-a încetat activitatea sau care nu poate fi identificat (produse orfane) să fie suportate de societate sau de producătorii care rămân în activitate. Responsabilitatea finanțării gestionării deșeurilor istorice ar trebui împărțită între toți producătorii existenți, în cadrul unor sisteme colective de finanțare la care toți producătorii existenți pe piață în momentul generării costurilor să contribuie în mod proporțional. Sistemele colective de finanțare nu ar trebui să aibă efectul de a exclude producătorii, importatorii și nou-veniții pe piață specializați sau de serie mică. Sistemele colective ar putea introduce taxe diferențiate, în funcție de cât de ușor pot fi reciclate produsele și materiile prime secundare valoroase din componența acestora. În cazul produselor cu un ciclu de viață îndelungat, care acum intră sub incidența prezentei directive, precum panourile fotovoltaice, sistemele de colectare și de valorificare existente ar trebui utilizate în mod optim, cu condiția respectării cerințelor prevăzute în prezenta directivă.
- (24) Producătorilor ar putea să li se ofere posibilitatea de a informa cumpărătorii, în mod voluntar, în momentul vânzării de produse noi, în legătură cu costurile de colectare, tratare și eliminare în mod ecologic a DEEE. Aceasta este în concordanță cu Comunicarea Comisiei cu privire la Planul de acțiune privind consumul și producția durabile și politica industrială durabilă, în special în ceea ce privește un consum mai inteligent și achizițiile publice ecologice.
- (25) Pentru a asigura succesul colectării DEEE, este indispensabil ca utilizatorii să fie informați în legătură cu obligația de a nu elimina DEEE ca deșeuri municipale nesortate și de a efectua colectarea separată a DEEE, precum și în legătură cu sistemele de colectare și rolul acestora în gestionarea DEEE. Această informare presupune marcarea corespunzătoare a EEE care pot ajunge în coșurile de gunoi sau în alte mijloace similare de colectare a deșeurilor municipale.
- (26) Este important ca producătorii să furnizeze informații cu privire la identificarea componentelor și a materialelor pentru a facilita gestionarea DEEE, în special tratarea și valorificarea sau reciclarea acestora.
- (27) Statele membre ar trebui să se asigure că infrastructura de inspecție și de control permite punerea corespunzătoare în aplicare a prezentei directive, având în vedere, între altele, Recomandarea 2001/331/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind criteriile minime aplicabile inspecțiilor de mediu în statele membre ⁽¹⁾.
- (28) Statele membre ar trebui să prevadă sancțiuni eficiente, proporționate și disuasive care să fie impuse persoanelor fizice și juridice responsabile de gestionarea deșeurilor, în cazul în care acestea încalcă dispozițiile prezentei directive. Statele membre ar trebui să poată, de asemenea, să ia măsuri pentru recuperarea costurilor măsurilor de remediere și în caz de nerespectare, fără a aduce atingere Directivei 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului ⁽²⁾.
- (29) Pentru a evalua atingerea obiectivelor prezentei directive, sunt necesare informații în legătură cu greutatea EEE introduse pe piața Uniunii și în legătură cu ratele de colectare, pregătire pentru reutilizare, inclusiv pregătirea pentru utilizare a aparatelor întregi în măsura posibilului, valorificare sau reciclare și exportare a DEEE colectate în conformitate cu prezenta directivă. În scopul calculării ratelor de colectare, ar trebui elaborată o metodologie comună de calculare a greutății EEE pentru a stabili, între altele, dacă acest termen include greutatea reală a întregului echipament sub forma în care este pus la dispoziție pe piață, inclusiv toate componentele, subansamblele, accesoriile și produsele consumabile, cu excepția ambalajelor, a bateriilor, a instrucțiunilor de utilizare și a manualelor.

⁽¹⁾ JO L 118, 27.4.2001, p. 41.

⁽²⁾ JO L 143, 30.4.2004, p. 56.

- (30) Este oportun să se permită statelor membre să aleagă punerea în aplicare a anumitor dispoziții ale prezentei directive prin intermediul unor acorduri încheiate între autoritățile competente și sectoarele economice în cauză, cu condiția respectării anumitor cerințe.
- (31) Pentru a face față dificultăților cu care se confruntă statele membre în atingerea ratelor de colectare pentru a ține seama de progresul tehnic și științific și pentru a suplimenta prevederile privind îndeplinirea obiectivelor de valorificare, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește ajustările tranziționale pentru anumite state membre, adaptarea la progresul tehnic și științific și adoptarea de norme detaliate privind DEEE exportate în afara Uniunii luate în calcul în sensul îndeplinirii obiectivelor de valorificare. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (32) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie ⁽¹⁾.
- (33) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reprezintă modificări substanțiale în raport cu directivele anterioare. Obligația de a transpune dispozițiile neschimbate rezultă din directivele anterioare.
- (34) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ⁽²⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, organul legislativ consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (35) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern și de aplicare a directivelor menționate în anexa XI partea B.
- (36) Întrucât obiectivul prezentei directive nu poate fi realizat într-un mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea problemei, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul

privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea respectivului obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește măsuri vizând protejarea mediului și a sănătății umane prin prevenirea sau reducerea efectelor negative ale generării și gestionării deșeurilor de echipamente electrice și electronice (DEEE), precum și prin reducerea efectelor globale ale utilizării resurselor și îmbunătățirea eficienței utilizării acestora, în conformitate cu articolele 1 și 4 din Directiva 2008/98/CE, contribuind astfel la o dezvoltare durabilă.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică echipamentelor electrice și electronice (EEE) după cum urmează:

- (a) de la 13 august 2012 până la 14 august 2018 (perioadă de tranziție), sub rezerva alineatului (3), pentru EEE incluse în categoriile enumerate în anexa I. Anexa II cuprinde o listă orientativă a EEE care fac parte din categoriile prevăzute în anexa I;
- (b) de la 15 august 2018, sub rezerva alineatelor (3) și (4), pentru toate EEE. Toate EEE se clasifică în categoriile enumerate în anexa III. Anexa IV cuprinde o listă neexhaustivă a EEE care fac parte din categoriile prevăzute în anexa III (domeniu de aplicare deschis).

(2) Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere cerințelor din legislația Uniunii privind siguranța și sănătatea, produsele chimice, în special Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice ⁽³⁾, precum și din legislația specifică a Uniunii în domeniul gestionării deșeurilor sau al proiectării produselor.

(3) Prezenta directivă nu se aplică niciunui dintre următoarele EEE:

- (a) echipamente necesare pentru protecția intereselor esențiale de securitate ale statelor membre, inclusiv armele, munițiile și materialul de război destinate scopurilor specific militare;

⁽¹⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

⁽²⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

⁽³⁾ JO L 396, 30.12.2006, p. 1.

- (b) echipamente care sunt proiectate și instalate special ca parte a unui alt tip de echipament ce este exclus sau nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, care își pot îndeplini rolul doar dacă sunt incluse în echipamentul respectiv;
- (c) becuri cu filament.
- (4) În plus față de echipamentele menționate la alineatul (3), începând cu 15 august 2018, prezenta directivă nu se aplică următoarelor EEE:
- (a) echipamente proiectate pentru a fi trimise în spațiu;
- (b) unelte industriale fixe de mari dimensiuni;
- (c) instalații fixe de mari dimensiuni, cu excepția echipamentelor care sunt în astfel de instalații, dar care nu sunt special proiectate și instalate ca parte a instalațiilor respective;
- (d) mijloace de transport de persoane sau de marfă, exclusiv vehiculele electrice cu două roți care nu sunt omologate;
- (e) echipamente mobile fără destinație rutieră accesibile exclusiv pentru uz profesional;
- (f) echipamente proiectate special doar în scopuri de cercetare și dezvoltare și accesibile doar în cadrul unor tranzacții între întreprinderi;
- (g) dispozitive medicale și dispozitive medicale pentru diagnostic in vitro, atunci când se preconizează că aceste dispozitive vor fi infectate înaintea încheierii ciclului de viață, precum și dispozitive medicale implantabile active.
- (5) Până la 14 august 2015, Comisia revizuieste domeniul de aplicare a prezentei directive stabilit la alineatul (1) litera (b), inclusiv parametrii pentru a face distincția între echipamentele de dimensiuni mari și cele de dimensiuni mici din anexa III, și prezintă un raport în acest sens Parlamentului European și Consiliului. Raportul este însoțit de un proiect legislativ, după caz.
- (b) „unelte industriale fixe de mari dimensiuni” înseamnă un ansamblu de mari dimensiuni de mașini, echipamente și/sau componente care funcționează împreună pentru o aplicație specifică, sunt instalate și deinstalate cu titlu permanent de către profesioniști într-un anumit loc și utilizate și întreținute de profesioniști într-o instalație industrială de producție sau de cercetare și dezvoltare;
- (c) „instalație fixă de mari dimensiuni” înseamnă o anumită combinație de mari dimensiuni de mai multe tipuri de aparate și, după caz, de alte dispozitive, care:
- (i) sunt asamblate, instalate și deinstalate de către profesioniști,
- (ii) sunt destinate utilizării permanente ca parte a unei clădiri sau a unei structuri într-un amplasament presabilit și destinat acestui scop; și
- (iii) pot fi înlocuite numai prin același tip de echipament proiectat special;
- (d) „echipamente mobile fără destinație rutieră” înseamnă echipamente care dispun de o sursă proprie de energie, a căror funcționare în timpul lucrului necesită fie mobilitate, fie o mișcare continuă sau semicontinuă între o succesiune de puncte de lucru fixe;
- (e) „deșeuri de echipamente electrice și electronice” sau „DEEE” înseamnă echipamentele electrice și electronice care constituie deșeuri în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2008/98/CE, inclusiv toate componentele, subansamblele și produsele consumabile care fac parte integrantă din produs în momentul în care acesta devine deșeu;
- (f) „producător” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care, indiferent de tehnica de vânzare utilizată, inclusiv comunicarea la distanță astfel cum este definită în Directiva 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 1997 privind protecția consumatorilor cu privire la contractele la distanță ⁽¹⁾:
- (i) are sediul într-un stat membru și fabrică EEE sub propriul nume sau propria marcă comercială sau ale cărui EEE sunt proiectate sau fabricate și comercializate sub propriul nume sau sub propria marcă comercială pe teritoriul statului membru respectiv;
- (ii) are sediul într-un stat membru și revinde pe teritoriul statului membru respectiv sub propriul nume sau propria marcă comercială echipamente produse de alți furnizori, un revânzător nefiind considerat „producător” atunci când marca producătorului figurează pe echipament conform punctului (i);

Articolul 3

Definiții

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „echipamente electrice și electronice” sau „EEE” înseamnă echipamente care sunt dependente de curenți electrici sau câmpuri electromagnetice pentru a funcționa corespunzător și echipamente pentru generarea, transferul și măsurarea acestor curenți și câmpuri și proiectate pentru utilizarea la o tensiune nominală de maximum 1 000 de volți, pentru curent alternativ, și 1 500 de volți, pentru curent continuu;

⁽¹⁾ JO L 144, 4.6.1997, p. 19.

- (iii) are sediul într-un stat membru și introduce pe piața statului membru respectiv, cu titlu profesional, EEE, dintr-o țară terță sau dintr-un alt stat membru; sau
- (iv) vinde EEE prin mijloace de comunicare la distanță direct gospodăriilor particulare sau utilizatorilor în afara gospodăriilor particulare, într-un stat membru, și are sediul într-un alt stat membru sau într-o țară terță.
- Orice persoană care asigură în mod exclusiv o finanțare, în cadrul sau în temeiul unui contract de finanțare, nu este considerată „producător” decât în cazul în care acționează ca producător în sensul punctelor (i)-(iv);
- (g) „distribuitor” înseamnă orice persoană fizică sau juridică din lanțul de aprovizionare, care face un EEE disponibil pe piață. Această definiție nu împiedică un distribuitor să fie, în același timp, producător în sensul literei (f);
- (h) „DEEE provenite de la gospodării particulare” înseamnă DEEE provenite de la gospodării particulare și DEEE de origine comercială, industrială, instituțională și din alte surse care, datorită naturii și cantității lor, sunt similare celor provenite de la gospodării particulare. Deșeurile provenite din EEE care ar putea fi utilizate atât de gospodării particulare, cât și de utilizatori în afara gospodăriilor particulare sunt considerate în orice caz drept DEEE provenite de la gospodării particulare;
- (i) „contract de finanțare” înseamnă orice acord sau contract de împrumut, leasing, închiriere sau vânzare la termen referitor la un echipament, fie că acordul sau contractul respectiv sau orice acord sau contract auxiliar prevede sau nu efectuarea sau posibilitatea efectuării unui transfer de proprietate privind echipamentul în cauză;
- (j) „a face disponibil pe piață” înseamnă orice tip de furnizare a unui produs spre distribuire, consum sau utilizare pe piața unui stat membru în cursul unei activități comerciale, fie în schimbul unei plăți, fie gratuit;
- (k) „introducere pe piață” înseamnă acțiunea de a face un produs disponibil pentru prima dată pe piața de pe teritoriul unui stat membru, cu titlu profesional;
- (l) „înlăturare” înseamnă manipularea manuală, mecanică, chimică sau metalurgică ce are ca rezultat faptul că substanțele, amestecurile și componentele periculoase sunt reținute într-un flux identificabil sau reprezintă o parte identificabilă a unui flux din cadrul procesului de tratare. O substanță, un amestec sau o componentă este identificabilă dacă poate fi monitorizată pentru a se verifica dacă tratarea sa este sigură din punct de vedere al protecției mediului;

- (m) „dispozitiv medical” înseamnă un dispozitiv sau un accesoriu medical, în sensul literei (a) sau, respectiv, al literei (b) de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 93/42/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind dispozitivele medicale ⁽¹⁾, care este EEE;
- (n) „dispozitiv medical de diagnostic in vitro” înseamnă un dispozitiv sau un accesoriu de diagnostic in vitro, în sensul literei (b) sau, respectiv, al literei (c) de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 98/79/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 1998 privind dispozitivele medicale pentru diagnostic in vitro ⁽²⁾, care este EEE;
- (o) „dispozitiv medical activ implantabil” înseamnă un dispozitiv medical implantabil activ, în sensul literei (c) de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 90/385/CEE a Consiliului din 20 iunie 1990 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la dispozitivele medicale active implantabile ⁽³⁾, care este EEE.

(2) În plus, se aplică definițiile termenilor „deșeurii periculoase”, „colectare”, „colectare separată”, „prevenire”, „reutilizare”, „tratare”, „valorificare”, „pregătirea pentru reutilizare”, „reciclare” și „eliminare”, prevăzute la articolul 3 din Directiva 2008/98/CE.

Articolul 4

Proiectarea produsului

Statele membre încurajează, fără a aduce atingere cerințelor din legislația Uniunii privind buna funcționare a pieței interne și proiectarea produselor, inclusiv Directiva 2009/125/CE, cooperarea dintre producători și reciclatori și adoptarea de măsuri care să promoveze proiectarea și producerea de EEE, în special pentru a facilita reutilizarea, demontarea și valorificarea DEEE, precum și a componentelor și materialelor lor. În acest sens, statele membre iau măsurile necesare pentru ca cerințele de proiectare ecologică ce facilitează reutilizarea și tratarea DEEE stabilite în cadrul Directivei 2009/125/CE să fie aplicate și ca producătorii să nu împiedice, prin caracteristici specifice de proiectare sau prin procedee specifice de fabricare, reutilizarea DEEE, cu excepția cazului în care aceste caracteristici specifice de proiectare sau procedee specifice de fabricare prezintă avantaje determinante, de exemplu în ceea ce privește protecția mediului și/sau cerințele de siguranță.

Articolul 5

Colectarea separată

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru reducerea la minimum a eliminării DEEE sub formă de deșeurii municipale nesortate, pentru a asigura tratarea corectă a tuturor DEEE colectate și pentru atingerea unui nivel ridicat de colectare separată a DEEE, în special și prioritar în ceea ce privește echipamentele de transfer termic care conțin substanțe care depreciază stratul de ozon și gaze fluorurate cu efect de seră, lămpile fluorescente care conțin mercur, panourile fotovoltaice și echipamentele de mici dimensiuni prevăzute la categoriile 5 și 6 din anexa III.

⁽¹⁾ JO L 169, 12.7.1993, p. 1.

⁽²⁾ JO L 331, 7.12.1998, p. 1.

⁽³⁾ JO L 189, 20.7.1990, p. 17.

(2) Pentru DEEE provenite de la gospodăriile particulare, statele membre asigură realizarea următoarelor aspecte:

(a) crearea de sisteme care să permită deținătorilor finali și distribuitorilor să predea cel puțin gratuit aceste deșuri. Statele membre asigură disponibilitatea și accesibilitatea centrelor de colectare necesare, ținând seama în special de densitatea populației;

(b) la furnizarea unui nou produs, distribuitorii sunt obligați să asigure condiții pentru ca să li se poată preda aceste deșuri cel puțin gratuit și în sistem unu la unu, dacă echipamentul este de tip echivalent și a îndeplinit aceleași funcții ca echipamentul furnizat. Statele membre pot acorda derogări de la această dispoziție, cu condiția să asigure că predarea DEEE nu este îngreunată din acest motiv pentru deținătorul final și că rămâne gratuită pentru acesta. Statele membre care recurg la această dispoziție informează Comisia cu privire la aceasta;

(c) distribuitorii asigură colectarea, în cadrul magazinelor având spații de vânzare în domeniul EEE de cel puțin 400 m² sau în imediata apropiere a acestora, a DEEE de dimensiuni foarte mici (nici o dimensiune exterioară mai mare de 25 cm), cu titlu gratuit pentru utilizatorii finali și fără obligația de a cumpăra EEE de un tip echivalent, cu excepția cazului în care o evaluare arată că este posibil ca sistemele de colectare alternative existente să fie cel puțin la fel de eficiente. Aceste evaluări se află la dispoziția publicului. DEEE colectate se tratează corespunzător, în conformitate cu articolul 8;

(d) fără a aduce atingere dispozițiilor de la literele (a), (b) și (c), producătorilor li se permite să organizeze și să exploateze sisteme individuale sau colective de preluare a DEEE provenite de la gospodării particulare, cu condiția ca acestea să respecte obiectivele prezentei directive;

(e) în funcție de normele interne și ale Uniunii în materie de sănătate și siguranță, poate fi refuzată predarea, în conformitate cu literele (a), (b) și (c), a DEEE care, în urma unei contaminări, prezintă riscuri pentru sănătatea și siguranța personalului. Statele membre adoptă dispoziții specifice pentru aceste DEEE.

Statele membre pot prevedea dispoziții speciale pentru predarea DEEE în conformitate cu literele (a), (b) și (c), pentru cazurile în care echipamentul nu conține componentele sale esențiale sau dacă echipamentul conține alte deșuri decât DEEE.

(3) Statele membre pot desemna operatorii cărora li se permite colectarea DEEE provenite din gospodării particulare, astfel cum se menționează la alineatul (2).

(4) Statele membre pot impune ca DEEE stocate la centrele de colectare, astfel cum se menționează la alineatele (2) și (3), să

fie predate producătorilor sau părților terțe care acționează în numele acestora sau să fie predate, în scopul pregătirii pentru reutilizare, unor unități sau întreprinderi desemnate.

(5) Pentru alte tipuri de DEEE decât cele provenite de la gospodării particulare și fără a aduce atingere articolului 13, statele membre se asigură că producătorii sau terții care acționează în numele producătorilor realizează colectarea unor astfel de deșuri.

Articolul 6

Eliminarea și transportul DEEE colectate

(1) Statele membre interzic eliminarea DEEE colectate separat care nu au fost încă supuse tratării specificate la articolul 8.

(2) Statele membre se asigură că activitățile de colectare și transport al DEEE colectate separat sunt realizate astfel încât să se permită condiții optime pentru a fi pregătite pentru reutilizarea, reciclarea, precum și pentru izolarea substanțelor periculoase.

Pentru a maximiza gradul de pregătire pentru reutilizare, statele membre promovează ideea ca, înainte de orice transfer ulterior, sistemele sau instalațiile de colectare să asigure, după caz, separarea la centrele de colectare a DEEE care urmează să fie pregătite pentru reutilizare de alte DEEE colectate separat, în special prin asigurarea accesului personalului din centrele de reutilizare.

Articolul 7

Rata de colectare

(1) Fără a aduce atingere articolului 5 alineatul (1), fiecare stat membru asigură implementarea principiului responsabilității producătorului și, pe baza acestuia, atingerea unei rate de colectare minime în fiecare an. Începând de la 2016, rata minimă de colectare este de 45 % și este calculată pe baza greutății totale a DEEE colectate într-un anumit an în statul membru în cauză în conformitate cu articolele 5 și 6, exprimată ca procent din greutatea medie a EEE introduse pe piață în acel stat membru în cei trei ani precedenți. Statele membre se asigură că volumul de DEEE colectate va crește treptat în perioada 2016-2019, cu excepția cazului în care rata de colectare prevăzută în paragraful al doilea a fost deja atinsă.

Începând din 2019, rata de colectare minimă care trebuie realizată anual este de 65 % din greutatea medie a EEE introduse pe piață în cei trei ani precedenți în statul membru în cauză sau, alternativ, de 85 % din DEEE generate, raportat la greutate, pe teritoriul statului membru respectiv.

Până la 31 decembrie 2015, continuă să se aplice o rată de colectare separată de cel puțin 4 kilograme în medie pe locuitor pe an de DEEE provenite din gospodării particulare sau aceeași cantitate de DEEE care a fost colectată în statul membru respectiv în medie în cei trei ani precedenți, în funcție de care valoare este mai mare.

Statele membre pot stabili rate mai ambițioase pentru colectarea separată și, în acest caz, raportează Comisiei acest lucru.

(2) Pentru a stabili dacă s-a atins rata minimă de colectare, statele membre se asigură că informațiile privind DEEE colectate separat, în conformitate cu articolul 5, sunt transmise statelor membre gratuit, incluzând cel puțin informații referitoare la DEEE care:

- (a) au fost preluate de centrele de colectare și tratare;
- (b) au fost preluate de distribuitori;
- (c) au fost colectate separat de către producători sau de către terți care acționează în numele acestora.

(3) Prin derogare de la alineatul (1), Bulgaria, Republica Cehă, Letonia, Lituania, Ungaria, Malta, Polonia, România, Slovenia și Slovacia pot, din cauza lipsei de infrastructură necesară și a nivelului scăzut de consum de EEE, decide:

- (a) să realizeze, începând cu 14 august 2016, o rată de colectare mai mică de 45 %, dar mai mare de 40 % din greutatea medie de EEE introduse pe piață în cei trei ani precedenți; și
- (b) să amâne realizarea ratei de colectare menționate la alineatul (1) paragraful al doilea până la o dată decisă de acestea, dar nu mai târziu de 14 august 2021.

(4) Comisia are competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 20 de stabilire a adaptărilor tranzitorii necesare pentru a aborda dificultățile cu care se confruntă statele membre în respectarea cerințelor stabilite la alineatul (1).

(5) Pentru a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului articol, până la 14 august 2015, Comisia adoptă acte de punere în aplicare prin care stabilește o metodologie comună pentru calculul greutateii EEE introduse pe piața națională și o metodologie comună pentru calculul cantității de DEEE generate, exprimată în greutate, în fiecare stat membru. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21 alineatul (2).

(6) Până la 14 august 2015, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind reexaminarea termenelor aferente ratelor de colectare menționate la alineatul (1) și privind eventuala stabilire a unor rate individuale de colectare pentru una sau mai multe categorii prevăzute în anexa III, în special pentru echipamentele de transfer termic,

panourile fotovoltaice, echipamentele de dimensiuni mici, echipamentele TI și de telecomunicații de dimensiuni mici și lămpile care conțin mercur. Raportul va fi însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

(7) În cazul în care Comisia consideră, pe baza unui studiu de impact, că rata de colectare bazată pe DEEE produse necesită o revizuire, ea prezintă o propunere legislativă Parlamentului European și Consiliului.

Articolul 8

Tratarea corespunzătoare

(1) Statele membre se asigură că toate DEEE colectate separat sunt supuse tratării corespunzătoare.

(2) Tratarea corespunzătoare, în afara pregătirii pentru reutilizare, și operațiunile de valorificare sau reciclare cuprind cel puțin înlăturarea tuturor lichidelor și o tratare selectivă în conformitate cu anexa VII.

(3) Statele membre se asigură că producătorii sau terții care acționează în numele acestora instituie sisteme care să permită valorificarea DEEE utilizând cele mai bune tehnici disponibile. Producătorii pot institui aceste sisteme în mod individual sau colectiv. Statele membre se asigură că orice unitate sau întreprindere care efectuează operațiuni de colectare sau de tratare stochează și tratează DEEE în conformitate cu cerințele tehnice stabilite în anexa VIII.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 20 în ceea ce privește modificarea anexei VII pentru a introduce alte tehnologii de tratare care asigură cel puțin același nivel de protecție a sănătății umane și a mediului.

Comisia evaluează cu prioritate dacă dispozițiile privind plăcile de circuit imprimat pentru telefoane mobile și ecranele cu cristale lichide trebuie modificate. Comisia este invitată să evalueze dacă sunt necesare amendamente la anexa VII pentru a lua în considerare nanomaterialele conținute de EEE.

(5) În sensul protecției mediului, statele membre pot stabili standarde calitative minime pentru tratarea DEEE colectate.

Statele membre care optează pentru asemenea norme de calitate informează cu privire la aceasta Comisia, care publică aceste norme.

Până la 14 februarie 2013, Comisia solicită organismelor europene de standardizare să dezvolte standarde europene pentru tratarea, inclusiv valorificarea, reciclarea și pregătirea pentru reutilizare, a DEEE. Standardele respective reflectă stadiul actual al tehnicii.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului articol, Comisia poate să adopte acte de punere în aplicare prin care să se stabilească standarde calitative minime bazate în special pe standardele dezvoltate de organismele europene de standardizare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21 alineatul (2).

Se publică o trimitere la standardele adoptate de Comisie.

(6) Statele membre încurajează unitățile și întreprinderile care efectuează operațiuni de tratare să introducă sisteme certificate de management de mediu în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) ⁽¹⁾.

Articolul 9

Autorizații

(1) Statele membre asigură obținerea de către orice unitate sau întreprindere care efectuează operațiuni de tratare a unei autorizații din partea autorităților competente în conformitate cu articolul 23 din Directiva 2008/98/CE.

(2) Scutirile de la obligația de autorizare, condițiile pentru scutiri și înregistrare respectă dispozițiile articolelor 24, 25 și, respectiv, 26 din Directiva 2008/98/CE.

(3) Statele membre se asigură că autorizația sau înregistrarea prevăzută la alineatele (1) și (2) include toate condițiile necesare pentru respectarea cerințelor prevăzute la articolul 8 alineatele (2), (3) și (5) și pentru realizarea obiectivelor de valorificare prevăzute la articolul 11.

Articolul 10

Transferuri de DEEE

(1) Operațiunea de tratare poate fi realizată, de asemenea, în afara statului membru în cauză sau în afara Uniunii, în măsura în care transferul DEEE respectă Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 și Regulamentul (CE) nr. 1418/2007 al Comisiei din 29 noiembrie 2007 privind exportul anumitor deșuri destinate recuperării enumerate în anexa III sau IIIA la Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului în anumite țări în care Decizia OCDE privind controlul circulației transfrontaliere a deșeurilor nu se aplică ⁽²⁾.

(2) DEEE exportate din Uniune nu se iau în calcul pentru îndeplinirea obligațiilor și obiectivelor prevăzute la articolul 11 din prezenta directivă decât dacă, respectând Regulamentele (CE)

nr. 1013/2006 și (CE) nr. 1418/2007, exportatorul poate dovedi că tratarea s-a desfășurat în condiții echivalente cu cerințele prevăzute de prezenta directivă.

(3) Până la 14 februarie 2014, Comisia adoptă acte delegate, în conformitate cu articolul 20, de stabilire a unor norme detaliate de completare a celor de la alineatul (2) din prezentul articol, în special criteriile de evaluare a condițiilor echivalente.

Articolul 11

Obiective privind valorificarea

(1) În ceea ce privește toate DEEE colectate separat în conformitate cu articolul 5 și trimise spre tratare în conformitate cu articolele 8, 9 și 10, statele membre se asigură că producătorii îndeplinesc obiectivele minime prevăzute în anexa V.

(2) Atingerea obiectivelor se calculează pentru fiecare categorie prin împărțirea greutății DEEE care intră în instalația de valorificare sau reciclare/pregătire pentru reutilizare, după tratarea corespunzătoare în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) în ceea ce privește valorificarea sau reciclarea, la greutatea tuturor DEEE colectate separat, pentru fiecare categorie, exprimată ca procent.

Activitățile preliminare, inclusiv sortarea și stocarea anterioare valorificării, nu sunt luate în considerare la realizarea acestor obiective.

(3) În vederea asigurării unor norme uniforme de punere în aplicare a prezentului articol, Comisia poate să adopte acte de punere în aplicare prin care să se stabilească norme suplimentare privind metodele de calcul pentru aplicarea obiectivelor minime. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21 alineatul (2).

(4) În vederea calculării acestor obiective, statele membre se asigură că producătorii sau terții care acționează în numele producătorilor consemnează în registre greutatea DEEE, a componentelor, materiilor sau substanțelor acestora la ieșirea („output”) din centrul de colectare, la intrarea („input”) și ieșirea („output”) din instalațiile de tratare și la intrarea („input”) în instalația de valorificare sau reciclare/pregătire pentru reutilizare.

Statele membre se asigură că, în scopurile menționate la alineatul (6), se păstrează registre privind greutatea produselor și a materialelor la ieșirea („output”) din instalația de valorificare, reciclare sau pregătire pentru reutilizare.

(5) Statele membre încurajează dezvoltarea de noi tehnologii de valorificare, reciclare și tratare.

⁽¹⁾ JO L 342, 22.12.2009, p. 1.

⁽²⁾ JO L 316, 4.12.2007, p. 6.

(6) Pe baza unui raport al Comisiei însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă, Parlamentul European și Consiliul reexaminează, până la 14 august 2016, obiectivele de valorificare prevăzute în anexa V partea 3, examinează posibilitatea stabilirii unor obiective separate pentru DEEE care urmează să fie pregătite pentru reutilizare și reexaminează metoda de calcul menționată la alineatul (2) în vederea analizării fezabilității stabilirii de obiective pe baza produselor și materialelor care rezultă („output”) din procesele de valorificare, reciclare și pregătire pentru reutilizare.

Articolul 12

Finanțarea cu privire la DEEE provenite de la gospodăriile particulare

(1) Statele membre veghează ca producătorii să asigure cel puțin finanțarea colectării, tratării, valorificării și eliminării în condiții de protecție a mediului a DEEE provenite de la gospodăriile particulare și stocate la centrele de colectare instituite în conformitate cu articolul 5 alineatul (2).

(2) Dacă este cazul, statele membre pot încuraja finanțarea de către producători și a costurilor pentru colectarea DEEE provenite de la gospodăriile particulare și aducerea acestora la centrele de colectare.

(3) Pentru produsele introduse pe piață după 13 august 2005, fiecare producător este răspunzător de finanțarea operațiunilor prevăzute la alineatul (1) privind deșeurile provenite de la propriile produse. Producătorul poate opta să-și îndeplinească această obligație prin intermediul sistemelor individuale sau colective.

Statele membre se asigură că, atunci când introduce un produs pe piață, fiecare producător oferă o garanție care să demonstreze că va fi finanțată gestionarea tuturor DEEE și că producătorii își marchează în mod clar produsele în conformitate cu articolul 15 alineatul (2). Această garanție asigură că vor fi finanțate operațiunile prevăzute la alineatul (1) privind produsul respectiv. Garanția poate lua forma unei participări a producătorului la sisteme adecvate de finanțare a gestionării DEEE, a unei asigurări de reciclare sau a unui cont bancar blocat.

(4) Finanțarea costurilor de gestionare a DEEE provenite de la produse introduse pe piață la 13 august 2005 sau înainte de această dată („deșeurile istorice”) este asigurată prin unul sau mai multe sisteme, la care toți producătorii existenți pe piață în momentul generării costurilor contribuie în mod proporțional, de exemplu în funcție de cota lor de piață pe tip de echipament.

(5) Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura că sunt elaborate mecanisme adecvate sau proceduri de rambursare pentru rambursarea contribuțiilor către producători atunci când EEE sunt transferate în scopul introducerii pe piață în afara teritoriului statului membru în cauză. Astfel de mecanisme sau proceduri pot fi dezvoltate de către producători sau de către terți care acționează în numele acestora.

(6) Comisia este invitată să prezinte până la 14 august 2015 un raport privind posibilitatea elaborării unor criterii pentru includerea costurilor reale de scoatere din uz în finanțarea DEEE de către producători și să prezinte o propunere legislativă Parlamentului European și Consiliului, dacă este cazul.

Articolul 13

Finanțarea cu privire la DEEE provenite de la alți utilizatori decât gospodăriile particulare

(1) Statele membre se asigură ca finanțarea costurilor de colectare, tratare, valorificare și eliminare în condiții de protecție a mediului a DEEE provenite de la alți utilizatori decât gospodăriile particulare și generate de produse introduse pe piață după 13 august 2005 să fie asigurată de producători.

În cazul deșeurilor istorice înlocuite cu noi produse echivalente sau cu noi produse care îndeplinesc aceeași funcție, finanțarea costurilor de gestionare este asigurată de producătorii acestor produse la furnizarea acestora. Statele membre pot prevedea, ca soluție alternativă, ca și alți utilizatori decât gospodăriile particulare să participe, de asemenea, parțial sau în totalitate, la finanțarea costurilor de gestionare.

În cazul altor deșeurii istorice, finanțarea costurilor de gestionare este asigurată de utilizatori, alții decât gospodăriile particulare.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor prezentei directive, producătorii și alți utilizatori decât gospodăriile particulare pot încheia acorduri care stabilesc alte metode de finanțare.

Articolul 14

Informații pentru utilizatori

(1) Statele membre pot solicita producătorilor să informeze cumpărătorii, în momentul vânzării de noi produse, cu privire la costurile colectării, tratării și eliminării în condiții de protecție a mediului. Costurile menționate nu depășesc cea mai bună estimare a costurilor reale suportate.

(2) Statele membre se asigură că utilizatorilor de EEE din gospodăriile particulare le sunt furnizate informațiile necesare în legătură cu:

- (a) obligația de a nu elimina DEEE împreună cu deșeurile municipale nesortate și de a colecta separat aceste DEEE;
- (b) sistemele de predare și de colectare puse la dispoziția lor, încurajând coordonarea informațiilor despre centrele de colectare existente, indiferent de producătorii sau ceilalți operatori care le-au înființat;
- (c) rolul lor în reutilizarea, reciclarea și alte forme de valorificare a DEEE;

(d) efectele potențiale asupra mediului și sănătății umane ca urmare a prezenței substanțelor periculoase în EEE;

(e) semnificația simbolului din anexa IX.

(3) Statele membre adoptă măsurile adecvate, astfel încât consumatorii să participe la colectarea DEEE și pentru a-i încuraja să faciliteze procesul de reutilizare, tratare și valorificare.

(4) Pentru a reduce la minimum eliminarea DEEE ca deșeurii municipale nesortate și pentru a facilita colectarea lor separată, statele membre se asigură că producătorii marchează în mod corespunzător, cu simbolul din anexa IX – de preferință în conformitate cu standardul european EN 50419⁽¹⁾ – EEE introduse pe piață. În situații excepționale în care acest lucru este necesar din cauza dimensiunii sau a funcției produsului, simbolul se imprimă pe ambalaj, pe instrucțiunile de utilizare și pe certificatul de garanție pentru EEE.

(5) Statele membre pot solicita ca producătorii și/sau distribuitorii să furnizeze toate sau o parte din informațiile prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), de exemplu în instrucțiunile de utilizare, la punctul de vânzare și prin intermediul campaniilor de sensibilizare a publicului.

Articolul 15

Informații pentru instalațiile de tratare

(1) Pentru a facilita pregătirea pentru reutilizare și tratarea adecvată și în condiții de protecție a mediului a DEEE, inclusiv întreținerea, îmbunătățirea, recondiționarea și reciclarea, statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura furnizarea de către producători, în mod gratuit, a informațiilor referitoare la reutilizare și tratare, pentru fiecare tip nou de EEE introdus pe piața Uniunii pentru prima dată, în termen de un an de la introducerea pe piață a echipamentului. Aceste informații precizează, în măsura în care centrele de reutilizare și instalațiile de tratare și de reciclare au nevoie de aceasta pentru a respecta dispozițiile prezentei directive, diferitele componente și materiale ale EEE, precum și localizarea substanțelor și amestecurilor periculoase în aceste echipamente. Producătorii de EEE pun aceste informații la dispoziția centrelor de reutilizare și a instalațiilor de tratare și de reciclare sub forma unor manuale sau prin intermediul mijloacelor electronice (de exemplu CD-ROM sau servicii online).

(2) Pentru ca data de introducere pe piață a EEE să poată fi determinată fără echivoc, statele membre se asigură că un marcaj de pe EEE specifică faptul că acesta a fost introdus pe piață după 13 august 2005. În acest sens se aplică, de preferință, standardul european EN 50419.

Articolul 16

Înregistrare, informare și raportare

(1) Statele membre, în conformitate cu alineatul (2), întocmesc un registru al producătorilor, care să cuprindă și producătorii ce oferă EEE prin intermediul mijloacelor de comunicare la distanță. Acest registru servește la monitorizarea respectării cerințelor prezentei directive.

Producătorii ce oferă EEE prin intermediul mijloacelor de comunicare la distanță, astfel cum sunt definiți la articolul 3 alineatul (1) litera (f) punctul (iv), se înregistrează în statul membru în care vând. Atunci când astfel de producători nu sunt deja înregistrați în statul membru către care vând, aceștia se înregistrează prin intermediul reprezentanților lor autorizați, astfel cum se menționează la articolul 17 alineatul (2).

(2) Statele membre se asigură că:

(a) fiecare producător sau fiecare reprezentant autorizat, în cazul în care este desemnat în temeiul articolului 17, este înregistrat corespunzător și poate introduce online, în registrul său național, toate informațiile pertinente care reflectă activitățile producătorului în cauză în statul membru respectiv;

(b) la înregistrare, fiecare producător sau fiecare reprezentant autorizat, în cazul în care este desemnat în temeiul articolului 17, furnizează informațiile prevăzute în anexa X partea A, angajându-se să le actualizeze după caz;

(c) fiecare producător sau fiecare reprezentant autorizat, în cazul în care este desemnat în temeiul articolului 17, furnizează informațiile prevăzute în anexa X partea B;

(d) registrele naționale furnizează linkuri către alte registre naționale pe pagina lor de internet pentru a facilita, în toate statele membre, înregistrarea producătorilor sau, în cazul în care este desemnat în temeiul articolului 17, a reprezentanților autorizați.

(3) Pentru a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului articol, Comisia adoptă acte de punere în aplicare prin care se stabilește formatul pentru înregistrare și raportare, precum și frecvența de raportare către registru. Respectivul acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21 alineatul (2).

(4) Statele membre adună anual informații, inclusiv estimări motivate, cu privire la cantitățile și categoriile de EEE introduse pe piețele lor, DEEE colectate prin orice modalitate, pregătite pentru reutilizare, reciclate și valorificate în statul membru respectiv, precum și cu privire la greutatea DEEE colectate separat și exportate.

⁽¹⁾ Adoptat de Cenelec în martie 2006.

(5) Statele membre trimit Comisiei, o dată la trei ani, un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive și informațiile prevăzute la alineatul (4). Raportul privind punerea în aplicare se întocmește pe baza unui chestionar prevăzut în Deciziile 2004/249/CE ⁽¹⁾ și 2005/369/CE ⁽²⁾ ale Comisiei. Raportul este pus la dispoziția Comisiei în termen de nouă luni de la sfârșitul perioadei de trei ani la care se referă.

Primul raport se referă la perioada cuprinsă între 14 februarie 2014 și 31 decembrie 2015.

Comisia publică un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive în termen de nouă luni de la primirea rapoartelor statelor membre.

Articolul 17

Reprezentantul autorizat

(1) Fiecare stat membru se asigură că un producător, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) litera (f) punctele (i)-(iii), stabilit în alt stat membru are posibilitatea, prin derogare de la articolul 3 alineatul (1) litera (f) punctele (i)-(iii), să desemneze o persoană fizică sau juridică care are sediul pe teritoriul său drept reprezentant autorizat care este responsabil de îndeplinirea obligațiilor producătorului respectiv, în temeiul prezentei directive, pe teritoriul său.

(2) Fiecare stat membru se asigură că un producător, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) litera (f) punctul (iv), care are sediul pe teritoriul său și care vinde EEE către un alt stat membru în care nu are sediul, desemnează un reprezentant autorizat în statul membru respectiv care este responsabil de îndeplinirea obligațiilor producătorului în cauză, în temeiul prezentei directive, pe teritoriul statului membru respectiv.

(3) Desemnarea unui reprezentant autorizat se face prin mandat scris.

Articolul 18

Cooperarea administrativă și schimbul de informații

Statele membre se asigură că autoritățile responsabile de punerea în aplicare a prezentei directive cooperează între ele, în special pentru a institui un flux adecvat de informații pentru a asigura respectarea de către producători a dispozițiilor prezentei directive, și, după caz, își furnizează reciproc, precum și Comisiei, informații pentru a facilita punerea în aplicare corespunzătoare a prezentei directive. Cooperarea administrativă și schimbul de informații, în special între registrele naționale, include mijloacele electronice de comunicare.

Cooperarea include, *inter alia*, asigurarea accesului la documentele și informațiile pertinente, inclusiv la rezultatele unor eventuale inspecții, sub rezerva dispozițiilor din legislația privind protecția datelor în vigoare în statul membru din care provine autoritatea căreia i se solicită cooperarea.

⁽¹⁾ JO L 78, 16.3.2004, p. 56.

⁽²⁾ JO L 119, 11.5.2005, p. 13.

Articolul 19

Adaptarea la progresul științific și tehnic

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 20, în ceea ce privește modificările necesare în vederea adaptării articolului 16 alineatul (5) și a anexelor IV, VII, VIII și IX la progresul științific și tehnic. La modificarea anexei VII, scutiile acordate în temeiul Directivei 2011/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind restricțiile de utilizare a anumitor substanțe periculoase în echipamentele electrice și electronice ⁽³⁾ sunt luate în considerare.

Înainte de modificarea anexelor, Comisia consultă, între alții, producătorii de EEE, reciclatorii, operatorii de tratare, precum și organizațiile de protecție a mediului și asociațiile lucrătorilor și consumatorilor.

Articolul 20

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 7 alineatul (4), articolul 8 alineatul (4), articolul 10 alineatul (3) și articolul 19 se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 13 august 2012. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 7 alineatul (4), articolul 8 alineatul (4), articolul 10 alineatul (3) și articolul 19 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 7 alineatul (4), al articolului 8 alineatul (4), al articolului 10 alineatul (3) și al articolului 19 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de 2 luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării

⁽³⁾ JO L 174, 1.7.2011, p. 88.

termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu 2 luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 21

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de comitetul instituit în temeiul articolului 39 din Directiva 2008/98/CE. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu emite niciun avis, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 22

Sancțiuni

Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile aplicabile în caz de încălcare a dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre notifică Comisiei aceste dispoziții până cel târziu la 14 februarie 2014 și îi notifică fără întârziere orice modificări ulterioare care le afectează.

Articolul 23

Inspecția și controlul

(1) Statele membre realizează inspecțiile și controalele adecvate pentru a verifica punerea în aplicare corespunzătoare a prezentei directive.

Aceste inspecții acoperă cel puțin:

- (a) informațiile raportate în cadrul registrului producătorilor;
- (b) transferurile, în special exporturile de DEEE în afara Uniunii, cu respectarea Regulamentelor (CE) nr. 1013/2006 și (CE) nr. 1418/2007; și
- (c) operațiunile din cadrul instalațiilor de tratare, în conformitate cu Directiva 2008/98/CE și cu anexa VII la prezenta directivă.

(2) Statele membre se asigură că transferurile de DEEE folosite suspectate de a fi DEEE se desfășoară în conformitate cu cerințele minime din anexa VI și controlează aceste transferuri în consecință.

(3) Costurile analizelor și inspecțiilor adecvate, inclusiv costurile de stocare, ale DEEE folosite suspectate de a fi DEEE pot fi imputate producătorilor, părților terțe care acționează în numele acestora sau altor persoane care organizează transferul de DEEE folosite suspectate de a fi DEEE.

(4) Pentru a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului articol și a anexei VI, Comisia poate adopta acte de punere în aplicare prin care să stabilească norme suplimentare privind inspecțiile și controlul și, în special, condiții uniforme pentru punerea în aplicare a punctului 2 din anexa VI. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21 alineatul (2).

Articolul 24

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 14 februarie 2014. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. De asemenea, ele conțin o mențiune în sensul că trimiterile, efectuate în cuprinsul actelor cu putere de lege și al actelor administrative în vigoare, la directivele abrogate prin prezenta directivă se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modul în care se formulează această mențiune.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(3) Cu condiția ca obiectivele stabilite de prezenta directivă să fie atinse, statele membre pot transpune dispozițiile articolului 8 alineatul (6), ale articolului 14 alineatul (2) și ale articolului 15 prin intermediul unor acorduri între autoritățile competente și sectoarele economice în cauză. Aceste acorduri îndeplinesc următoarele cerințe:

- (a) acordurile sunt executorii;
- (b) acordurile precizează obiective și termenele corespunzătoare;
- (c) acordurile se publică în jurnalul oficial al statului membru în cauză sau într-un document oficial la fel de accesibil publicului și se transmit Comisiei;
- (d) rezultatele obținute fac obiectul unui control periodic, sunt comunicate autorităților competente și Comisiei și sunt puse la dispoziția publicului în condițiile prevăzute în acord;

(e) autoritățile competente asigură examinarea rezultatelor obținute în cadrul acordului;

(f) în cazul nerespectării acordului, statele membre trebuie să pună în aplicare dispozițiile pertinente ale prezentei directive prin acte cu putere de lege sau acte administrative.

Articolul 25

Abrogare

Directiva 2002/96/CE, astfel cum a fost modificată prin directivele enumerate în anexa XI partea A, se abrogă cu efect de la 15 februarie 2014, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern și de aplicare a directivelor menționate în anexa XI partea B.

Trimiterile la directivele abrogate se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa XII.

Articolul 26

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 27

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 4 iulie 2012.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

A. D. MAVROYIANNIS

ANEXA I

Categorii de EEE reglementate de prezenta directivă pe parcursul perioadei de tranziție, astfel cum se prevede la articolul 2 alineatul (1) litera (a)

1. Aparat de uz casnic de mari dimensiuni
 2. Aparat de uz casnic de mici dimensiuni
 3. Echipamente informatice și de telecomunicații
 4. Aparat electric de consum și panouri fotovoltaice
 5. Echipamente de iluminat
 6. Unelte electrice și electronice (cu excepția uneltelor industriale fixe de mari dimensiuni)
 7. Jucării, echipament pentru petrecerea timpului liber și echipament sportiv
 8. Dispozitive medicale (cu excepția tuturor produselor implantate și infectate)
 9. Instrumente de monitorizare și control
 10. Distribuitoare automate
-

ANEXA II

Lista orientativă a EEE care sunt cuprinse în categoriile din anexa I

1. APARATE DE UZ CASNIC DE MARI DIMENSIUNI

Aparate frigorifice de mari dimensiuni

Refrigeratoare

Aparate frigorifice

Alte aparate de mari dimensiuni utilizate pentru refrigerarea, conservarea și stocarea alimentelor

Mașini de spălat rufe

Uscătoare de rufe

Mașini de spălat vase

Mașini de gătit

Sobe electrice

Plite electrice

Cuptoare cu microunde

Alte aparate de mari dimensiuni utilizate pentru prepararea sau procesarea de altă natură a alimentelor

Aparate electrice de încălzit

Radiatoare electrice

Alte aparate de mari dimensiuni utilizate pentru încălzirea camerelor, a paturilor, a scaunelor și fotoliilor

Ventilatoare electrice

Aparate de aer condiționat

Alte echipamente de ventilare, de ventilare pentru evacuare și de climatizare

2. APARATE DE UZ CASNIC DE MICI DIMENSIUNI

Aspiratoare

Aparate de curățat covoare

Alte aparate de curățat

Aparate utilizate pentru cusut, tricotat, țesut și alte metode de prelucrare a textilelor

Fiare de călcat și alte aparate de călcat, calandrat și alte forme de întreținere a îmbrăcăminte

Aparate de prăjit pâine

Friteuze

Mașini de măcinat, filtre de cafea și echipamente de deschis sau sigilat recipiente sau ambalaje

Cuțite electrice

Aparate de tuns părul, uscătoare de păr, periute de dinți, aparate de ras, aparate pentru masaj și alte aparate de îngrijire corporală

Ceasuri, ceasuri de mână și echipamente de măsurat, indicat sau înregistrat timpul

Cântare

3. ECHIPAMENTE INFORMATICE ȘI DE TELECOMUNICAȚII

Prelucrarea centralizată a datelor

Sisteme de procesare a datelor de mare capacitate

Minicomputere

Imprimante

Informatică personală:

Calculatoare personale (inclusiv unitate centrală, mouse, monitor și tastatură)

Calculatoare portabile (inclusiv unitate centrală, mouse, monitor și tastatură)

Calculatoare mici portabile

Calculatoare electronice

Imprimante

Echipament pentru copiere

Mașini de scris electrice și electronice

Calculatoare de buzunar și de birou

și alte produse și echipamente de colectare, stocare, prelucrare, prezentare sau comunicare a informațiilor prin mijloace electronice

Terminale și sisteme pentru utilizatori

Faxuri

Telexuri

Telefoane

Telefoane publice

Telefoane fără fir

Telefoane celulare

Roboți telefonici

și alte produse sau echipamente pentru transmisia de sunete, imagini sau alte informații prin telecomunicații

4. APARATE ELECTRICE DE CONSUM ȘI PANOURI FOTOVOLTAICE

Aparate de radio

Televizoare

Camere video

Aparate video cu înregistrare

Aparate de înregistrare de înaltă fidelitate

Amplificatoare audio

Instrumente muzicale

și alte produse sau echipamente destinate înregistrării sau reproducerii sunetelor sau imaginilor, inclusiv semnale sau alte tehnologii de propagare a sunetului sau imaginii altfel decât prin telecomunicații

Panouri fotovoltaice

5. ECHIPAMENTE DE ILUMINAT

Aparate de iluminat pentru lămpi fluorescente, cu excepția aparatelor casnice de iluminat

Lămpi fluorescente drepte

Lămpi fluorescente compacte

Lămpi cu descărcare în gaze de înaltă intensitate, inclusiv lămpi cu vapori de sodiu la înaltă presiune și lămpi cu halogenuri metalice

Lămpi cu vapori de sodiu la joasă presiune

Alte materiale de iluminat sau echipamente de difuzat sau controlat lumina, cu excepția becurilor cu filament

6. UNELTE ELECTRICE ȘI ELECTRONICE (CU EXCEPȚIA UNELTELOR INDUSTRIALE FIXE DE MARI DIMENSIUNI)

Mașini de găurit

Ferăstraie

Mașini de cusut

Echipamente de strunjit, de frezat, de șlefuit, de polizat, de tăiat cu ferăstrăul, de tăiat, de forfecat, de perforat, de găurit, de ștanțat, de fălțuit, de îndoit sau destinate altor operațiuni de prelucrare a lemnului, a metalului sau a altor materiale

Dispozitive de nituit, de fixat cu cuie, de înșurubat sau de extragere a niturilor, a cuielor, a șuruburilor sau pentru alte utilizări similare

Dispozitive pentru sudură, pentru lipit sau pentru utilizări similare

Echipamente de pulverizat, de împrăștiat, de dispersat sau alte operațiuni de tratare a substanțelor lichide sau gazoase prin alte mijloace

Unelte de tuns iarba sau pentru alte activități de grădinărit

7. JUCĂRII, ECHIPAMENT PENTRU PETRECEREA TIMPULUI LIBER ȘI ECHIPAMENT SPORTIV

Seturi de trenuri electrice sau de curse de mașini

Console de mână pentru jocuri video

Jocuri video

Calculatoare pentru ciclism, scufundare, cros, canotaj etc.

Echipamente sportive cu componente electrice sau electronice

Automate cu monede

8. DISPOZITIVE MEDICALE (CU EXCEPȚIA TUTUROR PRODUSELOR IMPLANTATE ȘI INFECTATE)

Echipamente de radioterapie

Echipamente de cardiologie

Echipamente de dializă

Ventilatoare pulmonare

Echipamente de medicină nucleară

Echipamente de laborator pentru diagnosticare in vitro

Analizoare

Aparate frigorifice

Teste de fecundare

Alte aparate de detectare, prevenire, supraveghere, tratare, alinare a bolilor, a rănilor sau a incapacităților

9. INSTRUMENTE DE MONITORIZARE ȘI CONTROL

Detectoare de fum

Reglatoarele de căldură

Termostate

Aparate de măsurat, cântărit sau reglat de uz casnic sau utilizate ca echipamente de laborator

Alte instrumente de supraveghere și control utilizate în instalații industriale (de exemplu, în panourile de control)

10. DISTRIBUITOARE AUTOMATE

Distribuitoare automate de băuturi calde

Distribuitoare automate de sticle sau doze calde sau reci

Distribuitoare automate de produse solide

Distribuitoare automate de bani

Toate aparatele care furnizează automat orice fel de produse

ANEXA III

CATEGORII DE EEE REGLEMENTATE DE PREZENTA DIRECTIVĂ

1. Echipamente de transfer termic
 2. Ecrane, monitoare și echipamente care conțin ecrane cu o suprafață mai mare de 100 cm²
 3. Lămpi
 4. Echipamente de mari dimensiuni (având oricare dintre dimensiunile externe mai mare de 50 cm), inclusiv, printre altele:

aparate de uz casnic; echipamente informatice și de telecomunicații; echipamente de larg consum; aparate de iluminat, echipamente de reproducere a sunetului sau imaginilor, echipamente muzicale; unelte electrice și electronice; jucării, echipamente sportive și de agrement; dispozitive medicale; instrumente de supraveghere și control; distribuitoare automate; echipamente pentru generarea de curenți electrici. Această categorie nu include echipamente cuprinse în categoriile 1-3.
 5. Echipamente de mici dimensiuni (nici dimensiune externă mai mare de 50 cm), inclusiv, printre altele:

aparate de uz casnic; echipamente de larg consum; aparate de iluminat, echipamente de reproducere a sunetului sau imaginilor, echipamente muzicale; unelte electrice și electronice; jucării, echipamente sportive și de agrement; dispozitive medicale; instrumente de supraveghere și control; distribuitoare automate; echipamente pentru generarea de curenți electrici. Această categorie nu include echipamente cuprinse în categoriile 1-3 și 6.
 6. Echipamente informatice și de telecomunicații de dimensiuni mici (nici dimensiune externă mai mare de 50 cm)
-

ANEXA IV

Lista neexhaustivă a EEE care sunt cuprinse în categoriile enumerate în anexa III

1. Echipamente de transfer termic

Frigidere, congelatoare, distribuitoare automate de produse reci, echipamente de aer condiționat, echipamente de dezumidificare, pompe de căldură, radiatoare cu ulei și alte echipamente de transfer termic utilizând alte fluide decât apa pentru transferul termic

2. Ecrane monitoare și echipamente care conțin ecrane cu o suprafață mai mare de 100 cm²

Ecrane, televizoare, cadre foto LCD, monitoare, calculatoare portabile, calculatoare mici portabile

3. Lămpi

Lămpi fluorescente drepte, lămpi fluorescente compacte, lămpi fluorescente, lămpi cu descărcare în gaze de înaltă intensitate – inclusiv lămpi cu vapori de sodiu la înaltă presiune și lămpi cu halogenuri metalice –, lămpi cu vapori de sodiu la joasă presiune, LED

4. Echipamente de mari dimensiuni

Mașini de spălat rufe, uscătoare de haine, mașini de spălat veselă, mașini de gătit, sobe electrice, plite electrice, aparate de iluminat, echipamente de reproducere a sunetului sau imaginilor, echipamente muzicale (cu excepția orgilor instalate în lăcașe de cult), aparate de tricotat și țesut, unități centrale de calculator de mari dimensiuni, imprimante de mari dimensiuni, fotocopiatoare, automate cu monede de mari dimensiuni, dispozitive medicale de mari dimensiuni, instrumente de supraveghere și control de mari dimensiuni, distribuitoare automate de produse și bancnote de mari dimensiuni, panouri fotovoltaice

5. Echipamente de mici dimensiuni

Aspiratoare, aparate de curățat covoare, aparate de cusut, aparate de iluminat, cuptoare cu microunde, echipamente de ventilare, fiare de călcat, aparate de prăjit pâine, cuțite electrice, fierbătoare de apă, ceasuri deșteptătoare și ceasuri de mână, aparate de ras electrice, cântare, aparate pentru îngrijirea părului și de îngrijire corporală, calculatoare de buzunar, aparate de radio, camere video, aparate video, echipamente de înaltă fidelitate, instrumente muzicale, echipamente de reproducere a sunetului sau imaginilor, jucării electrice și electronice, echipamente sportive, calculatoare pentru ciclism, scufundare, cros, canotaj etc., detectoare de fum, regulatoare de căldură, termostate, unelte electrice și electronice de mici dimensiuni, dispozitive medicale de mici dimensiuni, instrumente de supraveghere și control de mici dimensiuni, distribuitoare automate de produse de mici dimensiuni, echipamente de mici dimensiuni cu panouri fotovoltaice integrate

6. Echipamente informatice și de telecomunicații de dimensiuni mici (nicio dimensiune externă mai mare de 50 cm)

Telefoane mobile, GPS, calculatoare de buzunar, routere, calculatoare personale, imprimante, telefoane

ANEXA V

OBIECTIVELE MINIME PRIVIND VALORIFICAREA PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 11

Partea 1: Obiective minime aplicabile per categorie de la 13 august 2012 până la 14 august 2015 privind categoriile enumerate în anexa I:

- (a) pentru DEEE incluse în categoria 1 sau 10 din anexa I:
 - 80 % se valorifică; și
 - 75 % se reciclează;
- (b) pentru DEEE incluse în categoria 3 sau 4 din anexa I:
 - 75 % se valorifică; și
 - 65 % se reciclează;
- (c) pentru DEEE incluse în categoria 2, 5, 6, 7, 8 sau 9 din anexa I:
 - 70 % se valorifică; și
 - 50 % se reciclează;
- (d) pentru lămpile cu descărcare în gaze, 80 % se reciclează.

Partea 2: Obiective minime aplicabile per categorie de la 15 august 2015 până la 14 august 2018 privind categoriile enumerate în anexa I:

- (a) pentru DEEE incluse în categoria 1 sau 10 din anexa I:
 - 85 % se valorifică; și
 - 80 % se pregătesc pentru reutilizare și se reciclează;
- (b) pentru DEEE incluse în categoria 3 sau 4 din anexa I:
 - 80 % se valorifică; și
 - 70 % se pregătesc pentru reutilizare și se reciclează;
- (c) pentru DEEE incluse în categoria 2, 5, 6, 7, 8 sau 9 din anexa I:
 - 75 % se valorifică; și
 - 55 % se pregătesc pentru reutilizare și se reciclează;
- (d) pentru lămpile cu descărcare în gaze, 80 % se reciclează.

Partea 3: Obiective minime aplicabile per categorie de la 15 august 2018 privind categoriile enumerate în anexa III:

- (a) pentru DEEE incluse în categoria 1 sau 4 din anexa III:
 - 85 % se valorifică; și
 - 80 % se pregătesc pentru reutilizare și se reciclează;
- (b) pentru DEEE incluse în categoria 2 din anexa III:
 - 80 % se valorifică; și
 - 70 % se pregătesc pentru reutilizare și se reciclează;
- (c) pentru DEEE incluse în categoria 5 sau 6 din anexa III:
 - 75 % se valorifică; și
 - 55 % se pregătesc pentru reutilizare și se reciclează;
- (d) pentru DEEE incluse în categoria 3 din anexa III, 80 % se reciclează.

ANEXA VI

CERINȚE MINIME PENTRU TRANSFERURI

1. Pentru a face diferența între EEE și DEEE, în cazul în care posesorul obiectului susține că intenționează să expedieze sau expediază EEE folosite și nu DEEE, statele membre solicită posesorului să aibă la dispoziție, în sprijinul cererii sale, următoarele:
 - (a) o copie a facturii și a contractului privind vânzarea și/sau transferul de proprietate a EEE, în care se precizează că echipamentul este destinat reutilizării directe și că este complet funcțional;
 - (b) dovezi privind evaluarea sau testarea, sub forma unei copii a evidențelor (certificat de testare, dovadă de funcționalitate), pentru fiecare articol din cadrul lotului și un protocol care să conțină toate informațiile privind evidența, conform punctului 3;
 - (c) o declarație a posesorului care aranjează transportul EEE conform căreia niciunul dintre materialele sau echipamentele din cadrul lotului nu constituie deșeuri în sensul definiției de la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2008/98/CE; și
 - (d) o protecție corespunzătoare împotriva deteriorării în timpul transportului, al încărcării și al descărcării, în special printr-o ambalare și o stivuire corespunzătoare a încărcăturii.
2. Prin derogare, punctul 1 literele (a) și (b) și punctul 3 nu se aplică în cazul în care există dovezi clare pentru a susține faptul că transportul se efectuează în cadrul unui acord de transfer între întreprinderi și atunci când:
 - (a) EEE sunt returnate producătorului sau unei părți terțe care acționează în numele său ca defecte pentru reparații în perioada de garanție, cu intenția de a fi reutilizate; sau
 - (b) EEE pentru uz profesional care au fost folosite sunt trimise producătorului sau unei părți terțe care acționează în numele său sau către o instalație a unui terț din țări unde se aplică Decizia C(2001)107 finală a Consiliului OCDE privind revizuirea Deciziei C(92)39 finale privind controlul transporturilor transfrontaliere de deșeuri destinate operațiunilor de valorificare, pentru recondiționare sau reparații, pe baza unui contract valabil, cu intenția de a fi reutilizate; sau
 - (c) EEE pentru uz profesional utilizate și defecte, precum dispozitivele medicale sau părțile acestora, sunt trimise producătorului sau unei părți terțe care acționează în numele său în vederea analizării cauzelor principale, pe baza unui contract valabil, în cazul în care o astfel de analiză nu poate fi efectuată decât de producător sau de terțe părți care acționează în numele acestuia.
3. Pentru a demonstra că articolele expediate sunt EEE folosite, și nu DEEE, statele membre impun următorii pași pentru realizarea testării și pentru ținerea evidenței în ceea ce privește EEE folosite:

Pasul 1: Testare

- (a) Se testează funcționalitatea și se evaluează prezența substanțelor periculoase. Testele care urmează a fi realizate depind de tipul de EEE. În cazul majorității EEE folosite este suficient un test de funcționalitate asupra funcțiilor esențiale.
- (b) Rezultatele evaluării și testării sunt înregistrate într-un document doveditor.

Pasul 2: Documentul doveditor

- (a) Documentul doveditor este fixat în mod sigur, dar nu permanent, fie chiar pe EEE (dacă nu este ambalat), fie pe ambalaj, astfel încât să poată fi citit fără a dezambala echipamentul.
- (b) Documentul doveditor trebuie să conțină următoarele informații:
 - denumirea articolului (denumirea echipamentului, dacă este cuprinsă în lista din anexa II sau din anexa IV, după caz, și a categoriei prevăzute în anexa I sau în anexa III, după caz);
 - numărul de identificare al articolului (nr. tip), dacă este cazul;
 - anul producției (dacă este disponibil);
 - denumirea și adresa companiei responsabile pentru dovada de funcționalitate;

- rezultatele testelor descrise la pasul 1 (inclusiv data la care s-a efectuat testul de funcționalitate);
 - tipul de teste realizate.
4. Pe lângă documentația solicitată la punctele 1, 2 și 3, fiecare încărcătură de EEE folosite (de exemplu container, camion) este însoțită de:
- (a) un document de transport relevant, de exemplu CMR sau scrisoarea de transport;
 - (b) o declarație de responsabilitate din partea persoanei responsabile.
5. În absența unei dovezi că un obiect este EEE folosit, și nu DEEE, prin documentele corespunzătoare necesare conform punctelor 1, 2, 3 și 4 și în absența unei protecții corespunzătoare împotriva deteriorării în timpul transportului, al încărcării și al descărcării, în special printr-o ambalare corespunzătoare și stivuire corespunzătoare a încărcăturii, acestea fiind obligații ale posesorului care organizează transportul, autoritățile din statele membre consideră că articolul respectiv constituie un DEEE și că încărcătura cuprinde un transfer ilegal. În aceste circumstanțe, încărcătura va fi tratată în conformitate cu articolele 24 și 25 din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006.
-

ANEXA VII

Tratarea selectivă a materiilor și componentelor deșeurilor de echipamente electrice și electronice menționate la articolul 8 alineatul (2)

1. Se impune înlăturarea cel puțin a următoarelor substanțe, amestecuri și componente din orice deșeu de echipamente electrice și electronice care face obiectul unei colectări separate:

- condensatoarele care conțin bifenili policlorurați (PCB), în conformitate cu Directiva 96/59/CE a Consiliului din 16 septembrie 1996 privind eliminarea bifenililor policlorurați și a terfenililor policlorurați (PCB/PCT) ⁽¹⁾;
- componentele care conțin mercur, precum întrerupătoarele sau lămpile cu retroiluminare;
- bateriile;
- plăcile de circuit imprimat ale telefoanelor mobile, în general, și alte dispozitive, dacă suprafața plăcii de circuit imprimat este mai mare de 10 cm²;
- cartușele de toner, lichid sau sub formă de pastă, precum și tonerele de culoare;
- materialele plastice care conțin substanțe ignifuge bromurate;
- deșeurile de azbest și componentele care conțin azbest;
- tuburile catodice;
- clorofluorocarburile (CFC), hidroclorofluorocarburile (HCFC) sau hidrofluorocarburile (HFC), hidrocarburile (HC);
- lămpile cu descărcare în gaze;
- ecranele cu cristale lichide (împreună cu carcasa lor, după caz) cu o suprafață mai mare de 100 cm² și toate ecranele retroiluminate cu lămpi cu descărcare în gaze;
- cablurile electrice externe;
- componentele care conțin fibre ceramice refractare precum cele descrise în Directiva 97/69/CE a Comisiei din 5 decembrie 1997 de efectuare a celei de-a douăzeci și treia adaptări la progresul tehnic a Directivei 67/548/CEE a Consiliului privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la clasificarea, ambalarea și etichetarea substanțelor periculoase ⁽²⁾;
- componentele care conțin substanțe radioactive, cu excepția componentelor care nu depășesc în cantitate valorile de scutire stabilite la articolul 3 din Directiva 96/29/Euratom a Consiliului din 13 mai 1996 de stabilire a normelor de securitate de bază privind protecția sănătății lucrătorilor și a populației împotriva pericolelor prezentate de radiațiile ionizante ⁽³⁾ și în anexa I la directiva respectivă;
- condensatorii electrolitici care conțin substanțe periculoase (înălțime > 25 mm, diametru > 25 mm sau volum similar în mod proporțional).

Aceste substanțe, amestecuri și componente sunt eliminate sau valorificate în conformitate cu Directiva 2008/98/CE.

2. Componentele următoare ale DEEE care fac obiectul unei colectări separate trebuie să fie tratate în felul următor:

- tuburile catodice: trebuie înlăturat învelișul fluorescent;

⁽¹⁾ JO L 243, 24.9.1996, p. 31.

⁽²⁾ JO L 343, 13.12.1997, p. 19.

⁽³⁾ JO L 159, 29.6.1996, p. 1.

-
- echipamentele ce conțin gaze care depreciază stratul de ozon sau care prezintă un potențial de încălzire globală a climei (GWP) mai mare de 15, precum cele din spume sau din circuitele de refrigerare: gazele se extrag și se tratează în mod corespunzător. Gazele care depreciază stratul de ozon se tratează în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1005/2009;
 - lămpile cu descărcare în gaze: se înlătură mercurul.
3. Ținând seama de considerentele ecologice și de oportunitatea pregătirii pentru reutilizare și a reciclării, punctele 1 și 2 se aplică astfel încât să nu împiedice pregătirea pentru reutilizare și reciclarea în condiții de protecție a mediului a componentelor sau a aparatelor întregi.
-

ANEXA VIII

CERINȚE TEHNICE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 8 ALINEATUL (3)

1. Locuri de stocare (inclusiv stocare temporară) a DEEE înainte de tratarea lor [fără a aduce atingere cerințelor Directivei 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri ⁽¹⁾]:
 - suprafețe impermeabile pentru zonele adecvate, prevăzute cu instalații de colectare a pierderilor prin scurgere și, după caz, cu decantoare și separatoare de grăsimi;
 - învelitori rezistente la intemperii pentru zonele adecvate.
2. Locuri de tratare a DEEE:
 - cântare de măsurare a greutatei deșeurilor tratate;
 - suprafețe impermeabile și învelitori rezistente la intemperii pentru zonele adecvate, prevăzute cu instalații de colectare a pierderilor prin scurgere și, după caz, cu decantoare și separatoare de grăsimi;
 - stocare adecvată pentru piesele demontate;
 - containere adecvate pentru stocarea bateriilor, a condensatorilor cu conținut de PCB/PCT și a altor deșeuri periculoase precum deșeurile radioactive;
 - echipamente de tratare a apei, în conformitate cu reglementările în materie de sănătate și mediu.

⁽¹⁾ JO L 182, 16.7.1999, p. 1.

ANEXA IX

SIMBOL PENTRU MARCAREA EEE

Simbolul care indică faptul că EEE fac obiectul unei colectări separate reprezintă o pubeză cu roți barată cu o cruce, ca în imaginea de mai jos. Simbolul trebuie să fie tipărit vizibil, lizibil și indelebil.

—

ANEXA X

INFORMAȚIILE PENTRU ÎNREGISTRARE ȘI RAPORTARE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 16**A. Informații care trebuie furnizate la înregistrare**

1. Numele și adresa producătorului sau a reprezentantului autorizat, în cazul în care este desemnat în temeiul articolului 17 (codul poștal și localitatea, denumirea străzii și numărul, țara, numărul de telefon și de fax, adresa de e-mail, precum și o persoană de contact). În cazul unui reprezentant autorizat, astfel cum este definit la articolul 17, de asemenea datele de contact ale producătorului reprezentat
2. Codul național de identificare al producătorului, inclusiv numărul european de identificare fiscală sau numărul național de identificare fiscală al producătorului
3. Categoria de EEE în conformitate cu anexa I sau III, după caz
4. Tipul de EEE (echipamente de uz casnic sau alte echipamente decât cele de uz casnic)
5. Marca EEE
6. Informații privind modul în care producătorul își asumă responsabilitățile: sistem individual sau colectiv, inclusiv informații privind garanția financiară
7. Tehnica de vânzare utilizată (de exemplu, vânzare la distanță)
8. Declarație prin care se precizează că informațiile furnizate sunt adevărate

B. Informații care trebuie furnizate pentru raportare

1. Codul național de identificare al producătorului
2. Perioada de raportare
3. Categoria de EEE în conformitate cu anexa I sau III, după caz
4. Cantitatea de EEE introduse pe piața internă, exprimată în greutate
5. Cantitatea, exprimată în greutate, de deșeuri de EEE colectate separat, reciclate (inclusiv pregătite pentru reutilizare), valorificate și eliminate pe teritoriul statelor membre sau transportate în interiorul sau în afara Uniunii

Notă: Informațiile prevăzute la punctele 4 și 5 trebuie furnizate pe categorii.

ANEXA XI

PARTEA A*Directiva abrogată, cu modificările**(menționate la articolul 25)*

Directiva 2002/96/CE privind deșeurile de echipamente electrice și electronice (DEEE)	(JO L 37, 13.2.2003, p. 24)
Directiva 2003/108/CE a Parlamentului European și a Consiliului	(JO L 345, 31.12.2003, p. 106)
Directiva 2008/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului	(JO L 81, 20.3.2008, p. 65)

PARTEA B*Lista termenelor de transpunere în dreptul intern**(menționate la articolul 25)*

Directiva	Termen de transpunere
2002/96/CE	13 august 2004
2003/108/CE	13 august 2004
2008/34/CE	—

ANEXA XII

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 2002/96/CE	Prezenta directivă
Articolul 1	—
—	Articolul 1
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 2 alineatul (1)
Articolul 2 alineatul (2)	Articolul 2 alineatul (2)
Articolul 2 alineatul (3)	Articolul 2 alineatul (3) litera (a)
Articolul 2 alineatul (1) (parțial)	Articolul 2 alineatul (3) litera (b)
Anexa IB punctul 5 ultimul articol	Articolul 2 alineatul (3) litera (c)
Anexa IB punctul 8	Articolul 2 alineatul (4) litera (g)
—	Articolul 2 alineatul (4) literele (a)-(f) și articolul 2 alineatul (5)
Articolul 3 litera (a)	Articolul 3 alineatul (1) litera (a)
—	Articolul 3 alineatul (1) literele (b)-(d)
Articolul 3 litera (b)	Articolul 3 alineatul (1) litera (e)
Articolul 3 literele (c)-(h)	Articolul 3 alineatul (2)
Articolul 3 litera (i)	Articolul 3 alineatul (1) litera (f)
Articolul 3 litera (j)	Articolul 3 alineatul (1) litera (g)
Articolul 3 litera (k)	Articolul 3 alineatul (1) litera (h)
Articolul 3 litera (l)	—
Articolul 3 litera (m)	Articolul 3 alineatul (1) litera (i)
—	Articolul 3 alineatul (1) literele (j)-(o)
Articolul 4	Articolul 4
Articolul 5 alineatele (1)-(2)	Articolul 5 alineatele (1)-(2)
—	Articolul 5 alineatele (3)-(4)
Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 5 alineatul (5)
—	Articolul 6 alineatul (1)
Articolul 5 alineatul (4)	Articolul 6 alineatul (2)
Articolul 5 alineatul (5)	Articolul 7 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 8 alineatul (1)
Articolul 6 alineatul (1) primul și al doilea paragraf și alineatul (3)	Articolul 8 alineatele (2), (3) și (4)
Anexa II punctul 4	Articolul 8 alineatul (4) al doilea paragraf prima teză
Articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf	Articolul 8 alineatul (5)
Articolul 6 alineatul (6)	Articolul 8 alineatul (6)

Directiva 2002/96/CE	Prezenta directivă
Articolul 6 alineatul (2)	Articolul 9 alineatele (1) și (2)
Articolul 6 alineatul (4)	Articolul 9 alineatul (3)
Articolul 6 alineatul (5)	Articolul 10 alineatele (1) și (2)
—	Articolul 10 alineatul (3)
Articolul 7 alineatul (1)	—
Articolul 7 alineatul (2)	Articolul 11 alineatul (1) și anexa V
—	Articolul 11 alineatul (2)
—	Articolul 11 alineatul (3)
Articolul 7 alineatul (3) primul paragraf	Articolul 11 alineatul (4)
Articolul 7 alineatul (3) al doilea paragraf	—
Articolul 7 alineatul (4)	—
Articolul 7 alineatul (5)	Articolul 11 alineatul (5)
—	Articolul 11 alineatul (6)
Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 12 alineatul (1)
—	Articolul 12 alineatul (2)
Articolul 8 alineatul (2) primul și al doilea paragraf	Articolul 12 alineatul (3)
Articolul 8 alineatul (2) al treilea paragraf	Articolul 14 alineatul (1) (parțial)
Articolul 8 alineatul (3) primul paragraf	Articolul 12 alineatul (4)
—	Articolul 12 alineatul (5)
Articolul 8 alineatul (3) al doilea paragraf	Articolul 14 alineatul (1) (parțial)
Articolul 8 alineatul (4)	—
Articolul 9 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 13 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 9 alineatul (1) al doilea paragraf	—
Articolul 9 alineatul (1) al treilea paragraf	Articolul 13 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 9 alineatul (1) al patrulea paragraf	Articolul 13 alineatul (1) al treilea paragraf
Articolul 9 alineatul (2)	Articolul 13 alineatul (2)
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 14 alineatul (2)
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 14 alineatul (3)
Articolul 10 alineatul (3)	Articolul 14 alineatul (4)
Articolul 10 alineatul (4)	Articolul 14 alineatul (5)
Articolul 11	Articolul 15
Articolul 12(1) (parțial)	Articolul 16 alineatele (1)-(3)
Articolul 12 alineatul (1) primul paragraf (parțial)	Articolul 16 alineatul (4)
Articolul 12 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 16 alineatele (1) și (2) și articolul 17 alineatele (2) și (3)

Directiva 2002/96/CE	Prezenta directivă
Articolul 12 alineatul (1) al treilea paragraf	Articolul 16 alineatele (3) și (5)
—	Articolul 17 alineatul (1)
Articolul 12 alineatul (1) al patrulea paragraf	Articolul 18
Articolul 12 alineatul (2)	Articolul 16 alineatul (5)
Articolul 13	Articolul 19
—	Articolul 20
Articolul 14	Articolul 21
Articolul 15	Articolul 22
Articolul 16	Articolul 23 alineatul (1)
—	Articolul 23 alineatele (2)-(4)
Articolul 17 alineatele (1)-(3)	Articolul 24 alineatele (1)-(3)
Articolul 17 alineatul (4)	Articolul 7 alineatul (3)
Articolul 17 alineatul (5)	Articolul 7 alineatele (4)-(7), articolul 11 alineatul (6) și articolul 12 alineatul (6)
—	Articolul 25
Articolul 18	Articolul 26
Articolul 19	Articolul 27
Anexa IA	Anexa I
Anexa IB	Anexa II
—	Anexele III, IV și VI
Anexele II-IV	Anexele VII-IX
—	Anexele X și XI
—	Anexa XII

Prețul abonamentelor în 2012
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, versiunea tipărită + DVD, ediție anuală	22 de limbi oficiale ale UE	1 310 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	840 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, DVD, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	100 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), DVD, ediție săptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Jurnalul Oficial cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informații).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, Jurnalele Oficiale publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur DVD multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un aviz către cititori inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Distribuire și abonamente

Abonamente la diverse periodice destinate vânzării, precum abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, pot fi contractate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

